

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pazar günü öğleden sonra gaz sobasının başında dalgın dalgın oturan Kacie,"yılın en soğuk ayı Şubat,"diye düşündü.Yine de,dürüstçe kabul etmeliydi;can sıkıntısının sebebi havanın kötü oluşu değildi.

Kimse ona geçen ayın sonunda işini bırak dememişti.Sapık patronu Vincent Jenner haberi öğrendiğinde dehşete düşmüştü.

"Ama,neden,"diye sormuştu."Bir şey mi yaptım?Sana kötü bir şey mi söyledim?"Bir felaket haberiyle karşılaşmış gibi davranıyordu."yoksa para mı,Kacie?Eğer öyleyse...."

"Parayla ilgisi yok,"demişti Kacie,duraksamadan.Gözlerinde ki ifade gerçeği ortaya koyabilir diye bakışlarını sürekli kaçıyordu.Nihayet konuyu değiştirmeyi başardı ve Christmas tatilini annesi ve üveybabası ile nasıl geçirdiğini anlatmaya başladı."Annem paranın sağlayabileceği en iyi iş eğitimi almam konusunda ısrarlı.Bu konuda onunla sıkı bir mücadeleye girmem gerekebilir."Vincenr yüzünü astı."Evlenmeden önce durumu biraz zordu sanıyorum,"dedi.

"Zor sözcüğü çok hafif kalıyor.William onu ne zaman dışarı davet etse giyecek bir şeyi olmadığı için ne yapacağını bilemezmiş.Bunu Christmas'ta gülerek anlattı."

Vincent gözlerini kırıştırarak baktı ona.Bütün bunların Kacie'nin istifasıyla ne ilgisi olduğunu düşünüyor gibiydi.Yine de,"Kendisine yeni bir elbise bile alamıyordu demek,"diye mırıldandı Kacie konuşma boyunca duygusal davranmamaya önceden karar vermişti.Ama,annesinin kendisi için yaptığı fedakarlıkları hatırlayınca boğazına bir şeyler takıldı.

"Kendisi için harcama yapmazdı.Elindeki bütün parayı son kuruşuna kadar benim eğitimimi sağlamak için,bana kitap ve elbise almak için harcamıştır.Bütün gücüyle babamın yokluğunu hissettirmemeye çalışıyordu."

"Yeteneğin sayesinde ona borcunu ödediğini düşünüyorum."dedi Vincent,sıcak bir ses tonuyla."Bugüne kadar senden daha iyi bir sekreterle çalıştığımı hatırlamıyorum."

Kacie derin bir soluk aldı.Aynı konuya dönmek istemiyordu."Mesleğimde ilerlemeliyim."dedi kararlı bir tavırla."İşten ayrılmak istememin bir sebebi de bu.Anneme karşı hala borçlu olduğumu hissediyorum."Bu sözlerden sonra kısa bir sessizlik oldu."Quantrell şirketi başkanlığına müracaat ettim,"diye devam etti."Özel sekreter olarak o şirkete girmek istiyorum."

Gaz sobası yanarken hafifçe çıtırdadı.Bu küçük sesle birlikte Kacie dalgınlıktan sıyrıldı.Vincent'in yüzü gözlerinin önüne geldi.İşten ayrılma kararı onu çok sarsmıştı.Onu vazgeçirmeye çalışmış ama sonunda Kacie'nin kararlılığı karşısında boyun eğmek zorunda kalmıştı.Kesin bir karara varmak Kacie için hiçde kolay olmamıştı.

Annesiyle birlikte yaşayamazdı artık.Bunu anlamıştı.Onunla artık eskisi gibi konuşamıyordu.Annesi öğüt vermeye istekli görünmüyordu.Kacie,Wellsingham'dan ayrılırken kararınvermişti.Hayatının geri kalan kısmını evli bir adamın peşinden giderek harcamaya niyeti yoktu.İşten ayrılacaktı.

Vincent genç kızın duygularından habersizdi.Kacie bile altı ay önce gerçeği fark eder gibi olmuştu.Vincent'e ve onun sorunlarına duyduğu sempatinin aşktan başka bir şey olmadığını sezmişti.Üç yıldır yanında çalıştığı Vincent'in kendisinden hoşlandığının farkındaydı.Annesinin evinde geçirdiği kısa tatil boyunca düşünmüştü Kacie.Vincent onu gerçekten seviyor olsaydı bile aralarındaki ilişkinin bir yere varması imkansız olacaktı.Vincent'in evliliği sorunluydu gerçi;ama yine de evli bir erkekti o.

Yeni yılın ilk günü Londra'daki küçük dairesine dönmüştü.Karar vermişti ama hala sıkıntılar içinde düşünmeye devam ediyordu.Onunla karşılaştığı an fikrini değiştirmekten korkuyordu aslında.Bir an önce yeni bir iş bulmalıydı.

O gece gazetelerin Christmas baskılarını dikkatle incelemişti.Quantrell şirketi başkanlığı güvenilir bir özel sekreter arıyordu.Hemen müracaat etmiş ve mülakata çağırılmıştı.

Konuştugu kişi şirketin başkanı değildi.Elliot Quantrell Şubat ayının ortasına kadar sürecektir bir iş seyahatine çıkmıştı.Bu yüzden şirket yöneticilerinden biriyle görüşmüştü.Vincent uzun ve mükemmel bir referans mektubu yazmıştı adama.İşe alınacak gibiydi.

Bütün bunlar iki hafta önce olmuştu.Sobanın başından kalkıp bir fincan kahve yapmak için mutfaka geçti.İşe alındığını haber veren mektubu nedense pek sevinmemişti.Yeni patronuyla ilk kez yarın karşılaşacaktı.

Elliot Quantrell nasıl biriydi acaba?Yerinde durmayan ve sürekli seyahat eden biri olduğu kesindi.Bu da işin oldukça rahat olduğunu gösteriyordu.

Birden çalan telefon düşüncelerini böldü.Arayan Simon Fletcher'di.Masa tenisi kulübünden

arıyor,hemen gelmesini istiyordu.Kacie onun sesini duyunca hafifçe gülümsedi.Simon sadece yemek yer,uyur ve rüyasında masa tenisi oynadığını görürdü.

"Turnuva başlıyor,"diye bağıryordu."Kupayı almak istiyorsak biraz çalışmalıyız."

"Sue orada mı?"diye sordu Kacie,yorgun bir sesle."Onunla oynayabilirsin."

"Susan yedekte,"diye bağırdı Simon."Seni istiyorum.Benim eşim sensin!"

Kacie telefonu telefonu kapatırken,"Bu turnuvaya da nereden katıldım,"diye düşündü.Kızların çoğu kulübe erkek arkadaş bulmak için takılıyorlardı.Fena bir grup değildi ama yine de bazen sıkıcı olabiliyordu.

Bir kaç insan yüzü görürse belki biraz açılırdı.Haftıdan yağmur yağıyordu.

Kacie insanlarla rahat anlaşırdı.Yine de bazı kızlar yüzü güzel,vücudu biçimli olduğu için ondan pek hoşlanmazlardı.İnsanlar onun hep neşeli ve mutlu olduğunu düşünüyorlardı.Vincent Jenner hayatına girmeden önce gerçekten de neşeli bir insandı.

Simon Fletcher onu kulübün kapısında yüzünde kocaman bir tebessümle karşıladı.Bütün tanıdıkları oradaydı.İçerde neşeli,gürültülü bir hava vardı.Kacie bütün düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak bir saat kadar oynadı.Sue Baylis dahil bütün takım oyunu izlemişti.

Fazla geç olmadan eve döndü.Hemen duş alıp yattı.Yarın yeni bir gün başlıyordu.Quantrell şirketinde aradığını bulabilecekmiydi acaba?Aslında yetenekleri açısından uygun bir işti bu.Bütün mesele Elliot Quantrell'le anlaşabilmektir.Mülakat sırasında adamın çok çalışan ve herkese hükmetmek isteyen biri olduğu izlenimi edinmişti.

Aslında biraz zorlanmak fena olmayacaktı.Bu sayede Vincent'i düşünmekten kurtulabilirdi.Vincent'in adını hatırladığı an,başka şey düşünmeye zorladı kendini.Mr.Owens mülakat sırasında çok titiz davranmıştı.Özellikle bir önceki işinden neden ayrıldığını öğrenmek istiyordu.Fakat referans mektubu bu sorunu gidermiş olmalıydı.

Mülakatın sonuna doğru orada bulunan Cecil Glover görüşmenin sona erdiğini bildiren şu soruyu sormuştu:"Bize sormak istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

İnsanın hayatında son derece aptalca davrandığı anlar olurdu kuşkusuz.Böyle anlarda insan boş bulunur ve aklına gelen ilk şeyi söyleyiverir.Kacie'nin sorduğu soru aslında büyük bir gaftı.

"Mr.Quantrell evli mi?"diye sormuş ve ardından derin bir sessizliğe gömülmüştü.Mülakat yapanlar biraz şaşırmış olmalı ki birbirlerine baktılar.Cecil Glover böyle garip sorulara alışık olmalıydı.Başını biraz öne eğerek başkanın bekar olduğunu söylemişti.

O gün Kacie başka şeyler de öğrenmişti.Mr.Quantrell'in sekreteri patronuyla birlikte Kanada şubesinin başında bulunacaktı.Patronun dönmesiyle birlikte şirkette fırtına rüzgarlarının eseceği kesindi.Yeni gelen biri olarak Kacie'nin büyük bir performans göstermesi gerekiyordu.Çalışmaya hazırdı.İlerde belki o da şubelerden birinin başına geçirilebilirdi.Özellikle bir kadının iş dünyasında kendini kabul ettirebilmesi için çok çalışması gerekiyordu.

Pazartesi sabahı hava bir önceki gün kadar soğuktu.Hazırlanmalıydı.İlk karşılaşmalarında Elliot Quantrell üzerinde olumlu bir izlenim bırakması gerekiyordu.Bunun için giyimine ve her şeyine özen göstermeliydi.Onunla görüşmesi öğleyi bulabilirdi.Çünkü büyük patronlar seyahatten dönünce güne saatlerce süren telefon konuşmalarıyla başlardı.Açık gri tayyör giydi Kacie.Elbisenin dikişi çok güzeldi.Ona hem ciddi bir görünüm veriyordu ham de vücudunun kadınsı hatlarını gizlemiyordu.

Büronun ziyaretçiler için ayrılmış kısmına girdiği anda Elliot Quantrell'in odasının kapısı açılıverdi.Kapıyı açan uzun boylu,siyah saçlı adam otuzlarında gösteriyordu.Kısa ve keskin bir bakışla Kacie'yi tepeden tırnağa süzdü.Kacie anlamıştı.Patronla görüşmek için öğleye kadar beklemesi gerekemeyecekti.Elliot Quantrell dönmüştü.

Başını dik tutarak hafifçe gülümsedi.Quantrell eliyle ona içeri gelmesini işaret etti.Çok enerjik bir havası vardı.Ciddi görünüşlüydü.

Birlikte içeri girdiler.Genç adam yüzünü tekrar ona çevirdiğinde Kacie özenle hazırlayarak dudaklarına kondurduğu sempatik tebessümün yavaşça donduğunu hissetti.Karşısındaki yüz çok sertti.Bir şeye öfkelenmiş gibiydi.

"Siz,kimsiniz?Öğrenebilir miyim?"

"Ben Kacie Peters,yeni sekreteriniz.Ben..."devam edecekti ama Elliot Quantrell eliyle susmasını işaret etmişti.Konuşmak için bile ona şans vermiyordu.

"Demek o sensin,"dedi genç adam,sözcüklerin üzerine basa basa.

Kacie'nin yeşil gözleri dehşetle açılmıştı.Bu tavra bir anlam veremiyordu.Çok uyumlu bir iş ilişkisi kurmaya hazırlamıştı kendini,oysa daha karşılaştıkları an...Kalbi hızlı hızlı çarpıyor,kanındaki adranalin oranı herhalde hızla yükseliyordu.Aman tanrım diye geçirdi içinden Amma da sinirli bir adama çattım.

"Dışarda bekleyin."

Kacie dizleri hafifçe titreyerek dışarı çıktı ve bir koltuğa oturdu. On dakika boyunca hiç kıılmıdamadı. Nihayet on dakikanın bitiminde içerden "Buraya gelin." diye seslendiğini işitti. Hemen çantasını açarak sekreter tipi bir not defteri ve bir kalem çıkardı. Hızlı adımlarla içeri girip masanın başında dikildi.

Mr. Quantrell ona bakmadı bile. Geniş masasının başında oturmuş, kaşları çatılı, önündeki dosyayı inceliyordu. Bir iki dakika boyunca duruşunu bozmadı. Sonra dosyayı yavaşça kapattı. O anda Kacie dosyanın etiketinde kendi isminin yazılı olduğunu hayretle gördü.

Bu kalın bir dosyaya ne gerek vardı? Hayatını yazsalar bu kadar tutmazdı. Mr. Owens'ın işi sıkı tuttuğu anlaşıyordu.

Genç adam dosyayı biraz itti. Arkasına yaslanarak Kacie'yi tepeden tırnağa uzun uzun süzdü.

"Kaç yaşındasın sen?"

Bunu neden soruyordu ki? Kaç yaşında olduğu herhalde dosyada yazılıydı. İkinci bir adranelin dalgasının yüreğini yerinden oynatarak vücudunda dolaşmaya başladığını hissetti. Hafifçe yutkundu. "Yirmi dört," dedi kısık bir sesle.

Soğuk gri bakışlar yüzünü delip geçiyordu sanki. Böyle bir konuşma için hazırlıklı değildi. Çok başka bir şey beklemişti. Ama yine de paniğe kapılmamalı, sıkı durmalıydı. Karşısındaki adamın bakışlarını karşılamaya çalıştı.

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu Mr. Quantrell.

"Elbette. Yaşımı sormuştunuz, öyle değil mi?"

İnanmıyormuş gibi bakıyordu ona. Başını hafifçe yana eğmiş dudaklarını büzmüştü. Kacie çantasına davrandı. "İnanmıyorsanız nüfus kağıdımı gösterebilirim." dedi. Genç adam bir el hareketiyle durdurdu onu. "İstemez." dedi. "Bana kalırsa yirmiden fazla göstermiyorsunuz. Nüfus kağıdında ne yazılı olursa olsun fark etmez. Söyle bakalım o Jenner Products denilen şirketten neden ayrıldın?" Parmağıyla işaret etti. "Burada yazılı olduğu gibi meslekte ilerlemek mi istiyorsun gerçekten?"

Kacie sinirlenmeye başlamıştı. Kim olursa olsun Vincent'in şirketinden böylesine küçümseyici bir tavırla söz etmeye hakkı yoktu. Bu adam ağzından çıkan hiçbir söze inanmayacaktı besbelli. Neden ama? Neden şüpheleniyordu ondan?

"Oradan ayrılmak için geçerli sebeplerim vardı." diye mırıldandı, sakın olmaya çalışarak. Derin bir nefes aldı. Vincent'in şirketinden ayrılışının gerçek sebeplerini hiç kimse bilmeyecekti.

"Jenner Products'taki isim bir sekreter olarak gelişmemi sağlamıyordu. Kendimi meslek hayatında geliştirmek istiyordum ve bu nedenle..."

"Üç yıl Vincent Jenner'in sekreterliğini yapmışsın. İnsan bir yerde ne kadar uzun süre çalışırsa o kadar yükselme şansına sahip olur. Üç yıl aynı yerde çalışıyorsun ve bir sekreter olarak gelişemediğini söyleyerek her şeye sıfırdan başlamak istiyorsun, öyle mi?"

Haklıydı aslında. Oradan neden ayrıldığını açıklamak için makul bir sebep bulmalıydı. Görünüşte nedensiz yere işini terk etmişti. Üstelik Vincent bu adam kadar kaba değildi. Aslına bakılırsa meslek hayatında gelişmek gibi sorunları da olmamıştı.

"Günümüzde çalışma koşulları giderek değişiyor." diye söze başladı Kacie. "Londra'ya Mr. Jenner'la çalışmak için gelmeden önce başka işlerde de çalışmıştım. Bu tecrübe bana her iş yerinin sekreterlik hizmeti açısından farklı sorunları olduğunu öğretti. Bir sekreterin meslek hayatında gelişebilmesi için değişik ortamlarda çalışmasının yararlı olacağına inanıyorum."

Hayır, etkilenmemişti. Apaçık görünüyordu bu. Bu işe girebilmek için upuzun bir mülakat geçirmişti. Şimdi de sorguya çekiliyordu. Gülünç bir durum diye geçirdi içinden. Yine de soğukkanlı olmaya çalışmalıydı.

"Jenner'in evli bir adam oluşuyla o işten ayrılma kararın arasında bir ilişki yok mu yani?"

Kacie damarlarında dolaşan kanın donduğunu hissetti. İnanılır gibi değildi. Hayatında böyle biriyle karşılaşmamıştı. Gerçeği biliyor muydu yoksa? Bir anda işten ayrılmasının gerçek sebebini ortaya çıkarıvermişti. Hiç bozuntuya vermemeliydi. Şirketin bu kadar gizli kapaklı gerçekleri ortaya çıkaracak kadar derin bir soruşturma yapmış olması imkansızdı.

"Korkarım, sorunuzu anlayamadım, Mr. Quantrell," dedi sakın bir sesle.

Genç adamın çene kaslarının asabi bir kasılmayla gerildiğini fark etti. O dosyanın içinde neler yazılı olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Bizden önce kaç iş yerine başvurdunuz, Miss Peters," dedi Mr. Quantrell, resmi bir tavırla, "Bu işyerlerinin sahiplerinin bekar olup olmadıklarını araştırdınız mı?"

Aman Tanrım diye içinden geçirdi Kacie. Birden hatırlamıştı. Mülakat sırasında Mr. Quantrell'in bekar olup olmadığını sormuştu. Demek ki Mr. Owens böyle bir soru sorduğunu hemen patronuna

yetiştirmişti.

Bir an ne diyeceğini bilemedi.Mr.Quantrell'in de ondan yanıt beklediği yoktu zaten."Aklından neler geğirdiğini ikimizde çok iyi biliyoruz."dedi."Burada çalışmak için bulunuyorsun,anladın mı?Sadece çalışmak için.Özel hayatımla iş hayatımı dikkatle birbirinden ayırmışımdır.Herkesin aynı şeyi yapmasını isterim."Bir an sustu.Sözlerinin nasıl bir etki yarattığını anlamak ister gib dikkatle ona baktı."Eğer bana yaklaşmaya çalıştığını sezinlersem işine derhal son veririm.Anladın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu.Kacie'nin kafasının içi boşalmıştı sanki.Söyleyecek bir şey bulamıyordu.O güne kadar karşılaştığı erkeklerin çoğu onu kollarının arasına almak için ellerinden geleni yapmışlardı.Oysa bu adam,Mr Quantrell,daha işin başında tam tersini yapıyordu.

"Yani,sizin bekar olmanızdan yararlanarak...gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Sadece uyarıyorum.Bana yaklaşmayacaksın."

"Yaklaşmak mı?Çok garip kadınlarla karşılaşmış olmalısınız siz..."

"Sizin gibileri iyi tanırım,Miss Peters."

"Oh evet,anlıyorum."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu.Hayatta bu kadar zor durumda kaldığı bir başka anı hatırlamıyordu.

"Neyi anlıyorsun?"

"şey..Yakın zamanda özel sekreterinizle bazı sorunlarınız olduğunu düşünüyorum."

"Yakın zamanda değil,"dedi genç adam,buz gibi bir sesle."Sekreterimle birkaç kez buluşmanın zararlı olmayacağını sanıyordum.Çok önceleri.O zamanlar tecrübesizdim tabii.Bu tür ilişkileri işyerinin tamamen dışında tutmaya çalışıyordum.Oysa bu mümkün değildir.Söz konusu sekreter bir süre sonra buradan ayrıldı ve aynı kontrat için şiddetli bir rekabet durumunda olduğumuz başka bir şirketle anlaştı.Büyük zarara uğradık.Dolayısıyla,dikkatli olmak gerekiyor,Miss Peters."

"Yani rakiplerinize şirket hakkında bilgiler verdi,öyle mi?"

"O zaman rakiplerimizin bilmek için can attıkları konularda bir güvenlik önlemimiz yoktu.Bu mesele beni tam bir yıl boyunca uğraştırdı."Evet,gerçekten korkunç bir şey olmalıydı.Ama yine de bu şekilde suçlamayı haketmemişti.Sadakatini ispat etmesi için bir fırsat bile tanımamıştı ona.Daha ilk gün böyle bir şeyle karşılaştığına göre bu iş uzun süre devam etmeyebilirdi.Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

"Kadın sekreterler hakkında böyle kuşkular beslediğinize göre hala bir kadın sekreterle çalışmak istemeniz bana biraz garip görünüyor."

"Garip görünmemeli.Yeni sekreter adayları arasında bir kadının olduğunu bilmiyordum.Yeni bir sekreter bulduklarını bana bir telefon görüşmesi sırasında bildirdiler.Verdikleri ismi galiba yalnız anladım.Bu sabah burada Peter adında biriyle karşılaşacağımı sanıyordum."

"Yani içeri girdiğinizde bir erkek sekreterle karşılaşacağınızı sanıyordunuz,öyle mi?"

"Evet.Cecil'in konuşmasını çok zor işitiyordum.Etraf gürültülüydü."

Her şey bitmişti.O anda yapması gereken tek şey odayı terk etmek olabilirdi ancak.Doğruca Mr.Owens'in bürosuna gitmeli ve bir yanlışlık olduğunu söylemeliydi.Bu iş için gereken özellikleri taşımıyordu.Tam izin isteyip ayrılmaya hazırlanıyordu ki Mr.Quantrell,"şuradan bir kağıt alın ve yazmaya başlayın,"diye emretti.Kacie elindeki not defterini yavaşça masanın üzerine bırakıp kağıtlara uzandı.

Zor işlerden hoşlandığı doğru muydu acaba?Kacie araba parkına doğru sarhoş gibi sendeleyerek yürüken bu sorunun yanıtını bulmaya çalışıyordu.Bir kölenin bile daha fazla hakları vardı herhalde.Akşama kadar deliler gibi çalışmak zorunda bırakılmıştı.Arabasına binip kapıyı kapattı.Koltuğun üzerinde bir süre hareketsiz kaldı."Ne gündü,Tantım!"diye söylendi kendi kendine.Bu adamla çalışmak hiçbir şey düşünemiyordu o anda.

Vincent'la çalıştığı üç yıl boyunca bu kadar yorulduğu bir günü hatırlamıyordu.Yatağına sırt üstü uzanmış uyumaya çalışıyor ama başaramıyordu.Garip bir tedirginlik duyuyordu.Sanki Mr.Quantrell her an karanlığın içinden çıkıp bağırabilirdi:"şuradan bir kağıt alın ve yazmaya başlayın."

Gözlerini kapadı.Vincent'in yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı.Yapamıyordu.Elliot Quantrell kafasının içinden canlandırmaya çalıştığı görüntüyü sürekli itip yerine geçiyordu.Her şeye rağmen o gün önemli bir gerçeği anlamıştı.Elliot Quantrell'in yoğun dünyasında bir sekreterin hiçbir önemi yoktu.

Uyku iyi gelmişti.Ertesi sabah Kacie büroya girerken kendisini dinlenmiş ve canlı hissediyordu. Eliot Quantrell ondan nefret ediyordu sanki.Yüzüne bile bakmadan dikte ediyordu.Saatler birbirini kovaladı.Sonunda genç adam odadan çıktı.Kacie biraz nefes alma fırsatı bulduğu için sevinmişti.Saatine baktı ve öğle tatili olduğunu görünce şaşırıldı.

Daha sonraki günler hep birbirini izledi.Göz açıp kapayınca kadar on beş gün geçmişti.Kacie akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini bile anlamıyordu.Bu arada şirkette çalışan Mike Carey'in kendisiyle çıkmak için fırsat kolladığını sezmişti Kacie.Yine bir öğle vakti elinde,üzerinde rakamlar yazılı kağıtlarla Kacie'nin odasına geldi.Başkan bu sayıların masasının üzerine konulmasını istemişti.Kacie'ye yaklaşıp neşeli bir tavırla,"Öğle tatiline sadece iki dakika var."dedi.Kacie bir şey söylemedi,çünkü yan gözle Eliot Quantrell'in büronun kapısında durduğunu fark etmişti.Mike Carey'e fırsat vermemek zorunda olduğunu biliyordu.

Genç adam başkanın kapıda durduğunu fark etmemiştir."Öğle yemeğini birlikte yiyelimmi ne dersin?"diye sordu.

"Dakikaları bile hesapladığını görüyorum,Carey."dedi arkadan otoriter bir ses.Kacie'nin yanıt vermesine fırsat bırakmamıştı.Ağır adımlarla yaklaştı."Sayılar bunlar mı?"diye sordu.Sonra kağıtları alıp odasına geçti.

"Başka zaman,Mike,"diye mırıldandı Kaci.Onun gururunu kırmamalıydı."Öğle tatilinden istifade edip biraz alış veriş yapmak istiyorum." diye ekledi.

O gün de bir sandvic ve bir fincan kahveyle idare etti.Büroya döndüğünde Mr.Quantrell hala çalışıyordu."Biraz gelir misin?"diye seslendi,Kacie'nin döndüğünü fark edince.

Saat dörde kadar sürekli çalıştılar.Kacie'nin omuzlarına kramplar girmeye başlamıştı.Odasına geçip masasının başına oturduğunda telefon çaldı.Sabahtan beri çalışıyordu zaten.Fakat bu kez özel olarak onu arıyorlardı.Angus Macdonald arabasının bozulduğunu bu yüzden o gece masa tenisi kulübüne geç geleceğini,Kacie'nin arkadaşına haber vermesini istiyordu.Aslında Kacie o gece derin bir uyku çekmek niyetindeydi.Ama Simon 'ın paniğe kapılmış yüzü gözlerinin önüne gelince fikrini değiştirdi."Peki,"dedi."Onlara söylerim."

Angus oldukça gevezeydi.Şimdi de iş bulmanın ne kadar zor olduğundan ve Kacie'in iş bulduğu için ne kadar şanslı olduğundan bahsediyordu.Tam o sırada Eliot Quantrell odasından çıktı."Akşam görüşürüz,Angus,"dedi Kacie.Telefonu kapadı.Başkanla kısa bir an göz göz geldiler.

Artık Kacie bazı işleri tek başına yapabiliyordu.Bu nedenle Quantrell'in odasında kaldığı süreler gittikçe kısalıyordu.Kacie bu durumdan çok memnundu.Bu adamla ne kadar az yüz yüze gelse o kadar iyi olacaktı.

Arada bir ne zaman işime son verilecek diye düşünmeden edemiyordu.Mr.Quantrell her an ona gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söyleyebilirdi.Kendisine bir erkek sekreter bulabilirdi.Madem ki kadın sekreter istemiyordu,onunla çalışmaya devam etmesinin bir anlamı yoktu.Belki de bu konuya eskisi kadar önem vermiyordu.Bu adamın en büyük özelliği kendine duyduğu aşırı güvendi.Kacie onun için bir hiçti.İsteddiği anda ona yol verebilir ve kendisine bir erkek sekreter bulunması için adamlarına emir verebilirdi.

O hafta sonunu hayatta en sevdiği iki insanla geçirmeyi düşünüyordu Kacie.Bu insanlar annesi ve William'dı.Peki Simon Fletcher'a ne diyecekti?Zavallı Simon masa tenisi turnuvasına bir paranoyak gibi yaklaşmaya başlamıştı.Onu yalnız bırakamazdı.Kulüple ilişkisini turnuvanın bitimine kadar sadece hafta sonları sürdürebilirdi.Kulübün diğer faaliyetlerine katılmak istemiyordu artık.Sadece Simon'ın partneri olarak ilişkisini sürdürecekti.

Hafta sonu Wellsingham'e gidemeyeceğine göre annesini telefonla arayıp haber vermeliydi.Hemen numarayı çevirdi.

"Patronunla aran nasıl?"diye soruyordu yaşlı kadın.Sesinden kızıyla gurur duyduğu belli oluyordu.Kacie bir an ne söylemesi gerektiğini düşündü."Normal ilişkiler,"dedi."İş ilişkileri.Şirkette çalışanlarla özel ilişki kurmamaya özen gösteriyor."

"Umarım sekreter olarak seni beğeniyordur."dedi Rosa Harding.

Konuşmaları beş dakika sürdü.Kacie telefonu kapadıktan sonra derin düşüncelere daldı.Wellsingham'deki insanlar Rosa Harding'in kızının yeni bir iş bulduğunu öğrenmiş olmalıydılar.Sesinden,annesinin kendisiyle ne kadar gururlandığı belli oluyordu.Kulüpteki arkadaşları da onu kutlamışlardı.Oysa her an işten atılabilirdi.Bütün mesele Eliot Quantrell'in kendine erkek bir sekreter bulmasına bağlıydı.

Bütün bir haftayı nasıl geçirdiğini,Eliot Quantrell'in davranışlarını tekrar tekrar düşündü.Bu adamla çalışmak sıkıcı değildi aslında.Gerçi çok yoruluyordu ama günleri dolu dolu geçiyordu.Bir işadamı olarak Vincent'tan çok farklıydı.Saatine baktı.Kulübe gitme vakti gelmişti.

Kulüpte geçirdiği bir saat boyunca Eliot Quantrell'i kafasından atamadı.Pazar gecesi uyumak için

yatağına uzandığında bile onu düşünüyordu.Bu adamın davranışları onu sandığından çok daha fazla etkiliyor,kendine olan güvenini sarsıyordu.Üstelik her an işten atılabilirdi.Böylece Eliot Quantrell'in yanında sadece bir ay tutunabildiğini kimselere söyleyemezdi.

Pazartesi sabahı kendini toplamış olarak işyerine geldi. Odaya girdiğinde Eliot Quantrell'le karşılaştı. Neşeli ve sempatik bir tavırla gülümseyerek,"Günaydın,"dedi.

Genç adam kendi odasına geçmeden önce kısa bir bakış fırlattı ona.Yüzü gülmüyordu,bakışları soğuktu. Hiçbir şey söylemeden odasına girip kapısını kapattı

Kacie masasının başına oturdu ve bakışlarını önündeki daktiloya çevirerek hareketsiz kaldı.Zor durumda hissediyordu kendini.

Saat tam onda aradaki kapı otomatik olarak açıldı.Ve Kacie elinde not defteri ve kalem olduğu halde Quantrell'in odasına geçip her zamanki yerine oturdu.Dikte işlemi başladı.Daha beş on dakika geçmişti ki odanın kapısı açıldı ve sarışın bir adam gülümseyerek içeri girdi.

"Sana uğramakta fayada var,diye düşündüm,"dedi Mr Quantrell'e teklifsiz bir tavırla.Elliot Quantrell dikte etmeyi kesti ve uzanarak içeri giren adamın elini sıktı.Sabahtan beri ilk kez gülümsemişti.

Bu arada Kacie bu küçük kesintiden yararlanarak sağ elini dinlendirmeye çalışıyordu.Yeni gelen,ona dönerek uzun uzun süzde.Bu arada yüzündeki ifade yavaş yavaş değişti.

"Elliot'un bürosu için büyük ilerleme!"

Ne demek istiyordu?Kacie gözlerini kırıpıştırarak hayretle adamın yüzüne baktı.Gerçekten şaşırmış gibi bir hali vardı."Ben Jonathan Davy,"dedi."Olağanüstü işler direktörü.Tatilden dönüyorum ve görüyorum ki sevgili başkanımız geleneğini bozmuş ve bir bayan sekreterle birlikte çalışmaya başlamış.Hem de harikade bir bayan sekreterle."

Kacie gülümsedi.Bu Jonathan Davy,her kimse,flört etmeyi çok iyi bilen birine benziyordu.Bu işi bu kadar açıktan yaptığına göre tamamen Zarasız biri olmalıydı.

"Adınızı söylemeyecek misiniz?"

"Kacie Peters."Gülümseyerek adama elini uzattı.

O anda Elliot Quantrell'le göz göze geldi.Her zamanki gibi sert bir ifadeyle ona bakıyordu.Göz göze gelmelerine bir gerekçe bulmak istiyormuş gibi,"Tokalaşmanız bittiyse çalışmaya devam edelim,"dedi.

"Her zaman ki gib sertsin"dedi Jonathan.Parmağını Mr Quantrell'e doğru sallayarak güldü."Daha sonra görüşürüz Elliot.Seninle de Kacie.Tanıştığımıza memnun oldum."Bu sözleri söyledikten sonra gülümseyerek uzun uzun baktı ona.Sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.Kacie kalemi eline alarak beklemeye başladı.Fakat Mr Quantrell'den ses çıkmayınca başını kaldırıp ona baktı.Göz göze geldiler.

"Karşılaştığın her erkek sana bu şekilde mi davranıyor?"

.Kacie'nin kalbi bu sözler üzerine delice atmaya başladı.Ama hemen toparladı kendini.

"Her zaman değil,"diye mırıldandı."Ama bazen bu tür talihsizlikler olabiliyor,tabii"

Derin bir sessizlik oldu.Genç adamın yüzünde büyük bir değişiklik olmamış,sadece dudakları hafif alaycı bir tebessümle birazcık kıvrılmıştı.

"Benim için çalışan gereken süre içinde başkalarıyla flört etmemelisin.Sana bunun için para ödemiyorum."

Kacie bakışlarını kaçırdı.Elliot Quantrell her zamanki monoton ses tonuyla dikte etmeye devam etti.

O hafta diğerlerinden farksızdı.Jonathan Davy ertesi gün gelmiş ve Mr.Quantrell'le birkaç saat süren özel bir görüşme yapmıştı.Yanından geçerken Kacie'e sempatik bir tavırla gülümsemeyi ihmal etmemişti.Bu arada Mike Carey 'in birlikte yemeğe çıkma konusunda ki ısrarları devam ediyordu.Ama bu Kacie için bir sorun oluşturmuyordu.Bu arada Cecil Glover'ın davranışları da garipleşmişti.Gerçi Kacie'nin odasına çok sık gelmiyordu ama her gelişinde onun koluna ya da omzuna babaca bir tavırla dokunmadan edemiyordu.Kacie onun tombul elinin ikide bir vücuduna dokunmasından nefret ediyordu.Bu hareketleri öyle ustaca yapıyordu ki emin olmak ve sert çıkma riskini göze almak çok zordu.

Cuma akşamı eve dönerken bir önceki haftaya kıyasla çok daha fazla çalıştığını düşündü.Nedense yorulmamıştı.Belki de Elliot Quantrell'in çalışma temposuna giderek alışıyordu.Çalışmasını beğeniyor muydu acaba?Ağzından övücü tek bir söz bile çıkmıyordu.

Kendini iyi hissediyordu.Hatta öyle ki,kulübe gidip saatlerce masa tenisi oynayabilirdi.Yine de erkenden gidip yatmak daha cazip geliyordu ona.Gücünü harcamamalıydı.

Ertesi sabah her zaman ki gibi neşeyle büroya girip,"Günaydın,"dedi.Elliot Quantrell başını hafifçe yana eğerek onu selamladı.Bu bile başlı başına bir gelişme sayılabilirdi.

Saat tam onda not defteriyle onun karşısında oturmuş yazıyordu.Daha çalışmaya yeni başlamışlardı ki telefon çaldı.Bu kendisine ait olan telefondur.Hemen yerinden kalkıp odasına geçmesi ve telefona bakması gerekiyordu.Fakat Mr Quantrell kısa bir an duraksamadan sonra kendi telefonunu kullanabileceğini işaret etti.

Kalemini hemen not defterinin kenarına takıp masanın üzerine bıraktı ve ahizeyi kaldırdı.

"Buyurun efendim,Mr Quantrell'in özel sekreteri."dedi her zaman ki ses tonuyla.

Vincent'in sesini duyunca birden altüst oldu.Oysa kendini ciddi bir iş görüşmesine hazırlamıştı.Farkında olmadan gülümsedi.Bir an için Mr Quantrell'in bürosunda olduğunu unutmuştu.Kendi odasında sanki ve uzun zamandır ilk kez Vincent'in sesini işitiyordu.

"Nasılsın,Vincent?"dedi heyecanla.

"Daha iyi olabiliyorum,saniyorum,"diye karşılık verdi genç adam."Seni daha önce arayacaktım ama olmadı.Nasıl yeni işinden memnun musun?"

.Keşke kendi odamda olsaydım diye geçirdi içinden."Memnunum,"dedi."Çok memnunum."

"Yeni patronunla aran nasıl?"

"Mükemmel." Yalan söylüyordu.Bu telefon konuşmasına bir an önce son vermeliydi çünkü Mr Quantrell gözlerini dikmiş dikkatle ona bakıyordu.Kacie konuyu değiştirme telaşıyla,"Yeni sekreterin nasıl?"diye sordu.

"Öğreniyor."kısa bir sessizlik oldu.Vincent dokunaklı bir ses tonuyla,"Julie beni terk etti."dedi.

"Ah,öyle mi?Çok üzüldüm,Vincent."bir an ne diyeceğini bilemedi."Umarım döner."diye mırıldandı.O anda Elliot Quantrell'in kaşlarının hafifçe çatıldığını fark etti.

Telefonu kapatmadan önce söylenmesi gereken sözleri söylemek üzereydi ki Vincent,"Biriyle konuşmaya çok ihtiyacım var,Kacie,"dedi."Bu gece birlikte bir yere gidip iki kadeh bir şey içelim mi,ne dersin?"

Yeniden başlamak!Hem de Vincent'i hayatından tamamen uzaklaştırdığını düşünmeye başladığı bir sırada.Bunu yapabilecek gücü var mıydı?Her şeyi yoluna koymuşken.Tam o sırada Mr Quantrell rahatsız olmaya başladığını gösteren bir hareket yaptı.Yerinden hafifçe kımıldanmıştı.İş saatinde bu tür uzun özel telefon görüşmeleri yapılmasından hoşlanmadığı açıktı.Her an "Sana bunun için mi para ödüyorum,"diye bilirdi.

Kacie için o anda iki seçenek vardı: Vincent'in önerisini ya kabul ya da red edecekti.

"Doğrusunu istersen,bu gece için sözüm vardı."dedi.Vincent'in yanıtını işitmek istemiyordu."Beni çağırıyorlar,hemen gitmeliyim,"diye ekledi telaşla.

Telefonu yavaşça kapattı.İlk kez oluyordu bu.İlk kez Vincent ondan yardım istiyor,ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Yerine oturup not defterini aldı,kalemi taktığı yerden çıkararak beklemeye başladı.Fakat Mr Quantrell'den ses çıkmıyordu.Kacie sessizlik uzadıkça rahatsız olmaya başlandı.Başını kaldırıp ona baktı.Genç adamın yüzünde saldırgan bir ifade vardı.

"Evli adamların da kafa derilerini yüzüp kemerini süslüyorsun galiba."

Kacie şaşırmıştı.Gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne baktı.Ne demek istiyordu?Birden ilk karşılaştıkları gün aralarında geçen konuşmayı bütün ayrıntılarıyla hatırladı.

En iyisi anlamamış gibi davranmaktı."Aslında evli erkeklere daha çok güvenirim,"diye mırıldandı.

Elliot Quantrell'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.Ama konuyu kapatmaya niyeti yoktu."Vincent Jenner'i bu yüzden mi terk ettin yoksa?"

Bu sorunun anlamı çok açıktı.Elliot Quantrell onun meslekte ilerleme isteğiyle iş değiştirdiğine hala inanmıyor olmalıydı.Aynı hikayeyi yeni baştan anlatmaya çalışmanın anlamı yoktu.Onu ikna etmek için aynı bahaneleri sıralamak gurur kırıcı olacaktı.Hiç düşünmeden,"Size söyleyemeyeceğim bazı nedenler vardı."dedi."Çok gizli,başlığı altında yer alabilecek şeyler."Mr Quantrell merak dolu bir ifadeyle bakıyordu şimdi.

"Bu tür şeylerin anlatılmasından hoşlanmayacağınızı gayet iyi biliyorum,"diye devam etti

Kacie."Eğer günün birinde bana verdiğiniz işten ayrılırsam yine hiçbir yerde açıklanmaması gereken bazı şeyler olabilir.Güvenliğin çok önemli olduğunu söylemişsiniz."

"Eğer günün birinde ayrılırsam demen çok garip,"diye mırıldandı Mr Quantrell.Elini çenesine koyup gözlerini kısarak uzun uzun süzdü onu.

Konu kapanmıştı.Tekrar çalışmaya başladılar.Odasına geçip masasının başına oturduğunda

Kacie'nin kafasının içi karmakarışık.Gururu kırılmıştı.Son sözleriyle ne demek istemişti?O "Eğer" sözcüğüne nasıl anlam yüklemiş olabilirdi?Nasıl olsa bu işten ayrılacaksn mı demek istemişti,yoksa işten ayrılma fikrini garip bulduğunu mu söylemeye çalışmıştı.Her neyse.Kafasının üzerinde ne zaman düşeceği olmayan bir balta duruyordu sanki.Bu adam sanki kendisinden nefret ediyordu.Neden ama?

Perşembe günü kötü bir ruh hali içinde odasında çalışırken telefon çaldı.Arayan Simon Fletcher'di.Turnuvaya daha bir hafta vardı,ama daha şimdiden paniğe kapılmaya başlamıştı.O akşam mutlaka kulübe gelmesi için Kacie'ye ısrar adiyordu.Turnuvaya çok az bir zaman kaldığını,çalışmaları hızlandırmazlarsa yenilgiye uğrayacaklarını söylüyordu. Onu yatıştırmak için birkaç bir şey daha söyledi ve telefonu kapadı.Aradaki kapı açıktı.Elliot Quantrell bağırırdı.

"Senin evinde telefon yok mu?"

Bu kadarı fazlaydı.Kacie tepeden tırnağa bir öfke dalgasıyla sarsıldığını hissetti.

"Evimin telefon numarasını sadece kafa derisini yüzeceğim erkeklere veriyorum"diye seslendi.Öfkeden sesi titremişti.Gerilim içinde bekledi.Ama Mr Quantrell yanıt vermedi.Aradaki otomatik kapı kapanınca ferahladı.

O hafta sonu öncekilerden farksızdı.Simon'a bundan sonra kendisini işten değil evden aramasını söylemeye niyetliydi.Fakat zavallı Simon öyle telesliydi ki,durmadan oraya buraya koşuyor turnuvayla ilgili işleri düzenlemeye çalışıyordu.Bu durumda küçük ayrıntıyı aklında tutması beklenemezdi ondan.Kacie bu konuda hiç bir şey söylemedi.Turnuvayla ilgili seyahat işlerini düzenlemek için Simon'a bütün gücüyle yardımcı olmaya çalıştı.

Quantrell şirketinde uzun süre çalışmayacağı na iyiden iyiye inanıyordu artık.Bütün belirtiler bunu gösteriyordu.Cuma gecesi yola çıkmalarından önce Simon'ın yapacak bir sürü işi vardı.Bu yüzden istese bile hafta içinde Kacie'ye telefon edecek zaman bulamayacaktı.

Bunun yanlış bir tahmin olduğunu kısa süre içinde anlayacaktı.Pazartesi sabahı Elliot Quantrell'in bürosunda sıkıntılar kelime bile söylemeden ahizeyi Kacie'ye uzattı.

Arayan Vincent miydi acaba?Eğer oysa konuşmayı kısa kesmeliydi.Simon'ın sesini duyunca birden şaşırıldı.Simon,Angus'un az önce onu aradığını,arabasını yine bozulduğu için cuma akşamı onları götüremeyeceğini söylüyordu.

"Sorun değil,"dedi Kacie öfkesini belli etmemeye çalışarak."Benimkini kullanabiliriz."

"Bunu söylemeni bekliyordum zaten,"dedi Simon."Biliyorsun benim mini ancak dört kişi alabiliyor.Seninkini kullanabileceğimize emin misin?"Kuşkusu varmış gibi konuşuyordu.

"Elbette,"dedi Kacie.Mr Quantrell'e yan gözle baktı.Genç adam kaşlarını çatmış önündeki kağıtlara bakıyordu.

"Yarın kulübe gelecek misin?"diye sordu Simon.

"Akşam yedi buçukta görüşürüz,hoşçakal Simon."

Nihayet bitti.diye geçirdi içinden.Telefonu kapattı.Biraz ferahlamıştı.

Elliot Quantrell'in gri gözleri üzerindeydi.Kalemi eline alarak yazmaya hazırlandı.Bu telefon konuşması belki de bardağı taşıran son damla olmuştu.Mr Quantrell'in uyarılarına hiç önem vermediğini kanıtlamıştı.Kovulma vakti geldi, diye geçirdi içinden.Şimdi söyleyecekti.Gerçekten de Mr Quantrell önündeki kağıtları itmiş arkasına yaslanmıştı.

"Özel konuşmalarına kulak misafiri olduğum için beni bağışlamalısın,"diye söze başladı Genç adam.Sesinde alaycı bir ifade vardı."Bir şey daha var.Bu gece randevularını iptal etmen gerekiyor.Bu yüzden beni bağışlayabilecek misin,bilemiyorum tabii"

İşte başlamıştı.Az sonra ona yol verdiğini söyleyecekti.Ama yine de çok garip ve dolaylı bir yöntem kullanıyordu.

"Ama randevularım..."

"Korkarım bütün gece çalışmamız gerekecek,Miss Peters."

Hayır,işine son verilmesi gibi bir durumun söz konusu olmadığı apaçık ortadaydı.Kacie biraz rahatladığını hissetti.İşsiz kalma korkusu yüreğine işlemişti sanki.Gülümsemeye çalıştı.

"Bu gece için verilmiş bir sözüm yok,Mr Quantrell."dedi sempatik bir tavırla."Simon'la yarın akşam...şey,buluşacağım."

Genç adam koltuğunda biraz öne doğru eğildi.Çalışmaya başlama konusunda fazla acelesi yokmuş gibi davranıyordu.Bakışlarını Kacie'nin yüzüne çevirdi.Dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti."Her gün o kadar çok telefon görüşmesi yapıyorsun ki,bu gece boş olabileceğini düşünemedim."

Hafta kötü başlamıştı.Buna rağmen cuma günü Kacie belli belirsiz bir zafer duygusu yaşadığını hissetti.Başarılı bir hafta çıkarmıştı.Elliot Quantrell'in verdiği işleri eksiksiz ve kusursuz yerine getirdiğine inanıyordu.Bu yüzden içi rahattı.

Öğleden sonra saat üç civarında çalışma saatinin bitiminde hemen eve gitmesi gerektiğini düşünüyordu.Bir şeyler atıştırmalı ve son hızla kulübe gitmeliydi.Yola çıkacak diğer arkadaşlarıyla kulübün kapısında buluşacaktı.Hafta sonlarını seviyordu.Gerçi o güne kadar kafası sürekli işten

atılma sorunuyla meşgul olduğu için yeterince dinlenememişti ama bundan sonra durum farklı olabilirdi.Cuma akşamı oldu mu,işle ilgili bütün sorunları kafasından atacaktı.

Tam o sırada telefon çaldı.Kacie ahizeyi uzanırken yan gözle Mr Quantrell'in aralık duran kapısına bir göz attı.Simon'ın sesini duyunca birden neşelendi.

"Tam şu anda seni düşünüyordum,Simon."

"Bak ne diyeceğim,"diye birden söze girdi Simon.Kafası yine önemli işlerle meşguldü besbelli."Angus arabasını tamirhaneden çıkardı.Bu durumda seninkine ihtiyacımız olmadığını düşünüyorum."

"Oh,çok iyi.O halde görüşürüz.Çantamı hazırladım bile."Ona tam hoşçakal diyecekti ki Simon konuşmayı sürdürdü.Turnuvayı organize edenler müsabakadan sonra kazananları kaybedenleri bir araya getirecek bir parti düzenlemişlerdi.Bu durumda orada bir gece daha kalmaları gerekecekti.

"Bütün çocuklara telefonla haber verdim,"diye devam etti."Hepsi katılacak.Ama eğer güç durumda kalacaksan..."

"Bilmem ki.Çok iyi olurdu aslında.Gece yola çıkabiliriz diye düşünüyorum.Pazartesi sabahı burada olmam gerekiyor çünkü."

"Tamam.İcabına bakarız."

Kacie telefonu kapadıktan sonra çalışmaya devam etti.Saat tam beşte daktilosunu kapadı,masasının üzerini topladı.O akşam çıkacağı yolculuktan başka bir şey düşünmüyordu o anda.Güzel bir hafta sonu geçireceğini hissediyordu.Bir an önce eve gitmek için acele etmeliydi. O anda aklına garip bir düşünce takıldı.Ya Mr Quantrell odasından çıkıp o gece fazla mesai yapacağını söylerse?Böyle bir şey olamaz diye düşündü.Pazartesi sabahına kadar bekleyemeyecek derecede acil bir iş düşünemiyordu.

Çantasını aldı.Aralık kapidan başını uzatarak,"İyi akşamlar,Mr Quantrell,"dedi.

"Yarın görüşmek üzere."

"Yarın mı?"

Öyle şaşırmıştı ki ilk anda anlayamadı."Ama yarın cumartesi,"diye hatırlattı.

Elliot Quantrell dişlerini göstererek gülümsedi."Evet,"dedi."Yarının cumartesi olduğunu bende biliyorum."

"Ama cumartesileri tatil."

"Sekreterlerin haftanın sadece beş günü saat dokuz,on yedi arasında çalışacaklarına dair bir kural yok,Miss Peters."

Bu ses tonu Kacie'in hiç hoşuna gitmemişti."Ayrıca Paisley'deki mühendislik şirketine gitmek zorunda olduğumu perşembe gününden bu yana biliyor olmalısın,"diye devam etti genç adam."Becerikli bir sekreter olmadan bu işin üstesinden gelemeyeceğim açık."

Becerikli demişti.Acaba tesadüfen mi söylemişti,yoksa...

"Ama beni de beraberinizde götürmek istediğinizi haber verebilirdiniz,çünkü....Şey,önceden haber vermiş olsaydınız memnuniyetle gelirdim ama,önceden verilmiş bir sözüm var.Yola çıkmak üzereydim ve..."Yutkundü.saçmalıyordu.kendini toplamaya çalışarak,"Bu hafta sonu çok önemli bir işim var,"dedi.

"O halde erteleyeceksin."

Ona masa tenisi turnuvasının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışmak faydasız olacaktı.Hatta sorumsuzluk gibi görünecekti.

"Ama bunu yapamam ki,"diye itiraz etti.Mr Quantrell yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.İşte şimdi beni işten atacak diye içinden geçirdi Kacie.

"Ertelemek zorundasınız,"dedi genç adam sert bir ses tonuyla.

"Yapamam,çünkü.."

Elliot Quantrell'in çelik grisi gözleriyle karşılaştıkça sustu.Ne kadar önemli olursa olsun hiçbir mazereti kabul etmeyeceği açıktı.

Genç adam arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu."Birkaç haftadır dikkatle seni gözlüyorum,"dedi."Önceleri kendime erkek bir sekreter bulmaya kesin olarak karar vermiştim.Fakat sonra fikrimi değiştirdim,çünkü çalışmanı beğendim.Bu hafta sonu kime söz verdiğini bilmiyorum,öğrenmekte istemiyorum.Ancak şunu bilmelisin ki,randevunu ertelemeyen istediğin gibi bir sekreter olmadığını düşünmeye başlayabilirim.Eğer bir hata yapmışsam,derhal düzeltirim."

Kacie yutkundü.Durum apaçık ortadaydı.Y turnuvadan vazgeçecekti ya da işsiz kalacaktı.Seğim yapması gerekiyordu.Hem de şimdi.

"Yani yarın sizinle Scotland'a gitmezsem,pazartesi sabahı buraya gelmeme gerek kalmayacak,öyle mi?"

"Zekana hayranım,"dedi genç adam,soğuk bir ses tonuyla.Buna rağmen gri gözlerinde hafif bir neşe pırıltısı belirmişti.

"İlk fırsatta beni işten atmayı düşündüğünüze göre çalışmamdan memnun değilsiniz,herhalde." Mr Quantrell gülümsedi.Yüzünde zaferi kazandığına emin birinin güven dolu ifadesi belirmişti.Oysa Kacie hala ne yapacağına karar vermiş değildi.

"Çalışmanızdan memnunum.Çabuk öğreniyorsunuz."

Yavaşça öne doğru eğildi.Az önceki tebessüm kaybolmuş,yerine soğuk ve ciddi bir yüz ifadesine bırakmıştı.

"Hakkımda çeşitli şeyler düşünüyor olabilirsiniz,Miss Peters.Ama dürüst ve açık sözlü biri olduğumu anlamışsınızdır umarım.Çalışmanızı takdirle karşılıyorum ve bunu açıkça ifade ediyorum."

"Yarın sizi nerede bulacağım?"

Farkında bile olmadan sormuştu bu soruyu.Sanki sözcükler iradesi dışında dudaklarından dökülüyormuştu.

Mr Quantrell hiç şaşırmadı.Hafifçe öne eğilerek,"Saat tam sekiz buçukta seni telefonla arayacağım."dedi

"Şey... ben o saatte..."

"Nerede oturduğunu biliyorum.Telefonla arayacağım,"dedi.

Elbette biliyordu.Yanında çalıştırdığı insanlar için hazırlattığı kişisel dosyalarda her şey yazılıydı.Kacie odadan çıktı ve koridor boyunca yürümeye başladı.

"Yanında çanta almayı unuttu!"diye seslendi Quantrell.Kacie yanıt vermedi.Arkasına bile bakmadı.Dümdüz yürüyüp gitti.

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele

Gönderen: shland üzerinde Nisan 17, 2007, 10:58:46 pm

3

Kasvetli ve soğuk bir cumartesi sabahıydı.Kacie yatağının kenarına oturmuş düşünüyordu.Hayatında daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.Elliot Quantrell'den kurtulmak imkansızdı sanki.Ne hafta sonları ne de bir başka zaman.

Simon Fletcher'ı düşündükçe büyük bir suçluluk duyuyordu.Ama başka çaresi yoktu.Turnuvaya katılamayacağını haber vermek için telefona uzandı.

"Olamaz!"diye haykırdı Simon.Böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi?Daha önce neden haber vermemiş ve son ana kadar beklemişti?

"Ben de bilmiyordum."dedi Kaci."Son anda öğrendim.Dün akşam."

Fakat Simon anlamak istemiyordu.Bütün planları ve hayalleri bir anda suya düşmüştü."Rezalet bir gösteri olacak,"dedi telefonu kaparken.

Kacie bir gece önce hazırladığı çantasını açtı,spor giysilerini çıkardı ve yeniden düzenledi.Saat sekizi yirmi geçe telefonun başında giyinmiş olarak oturuyor,Elliot Quantrell'in telefonunu bekliyordu.O hafta içinde,Simon'la yaptığı telefon konuşmalarını dinlemiş olabilir miydi?Eğer dinlemişse masa tenisi turnuvasından haberi olmaması imkansızdı.Böyle bir iş seyahatini son anda haber vermesi anlaşılır gibi değildi.

Saatine baktı.Tam sekiz buçuktu.O anda kapı çalındı.Telaşla yerinden fırladı.Kapıyı açtı.Elliot Quantrell karşısında duruyordu.Üzerinde deri bir kaban vardı.Kacie hemen çantasını aldı ve dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Tek kelime bile konuşmadan arabaya bindiler.Medeni insanlar böyle durumlarda hiç olmazsa bazı nezaket sözcükleri söylerlerdi birbirlerine.Mr Quantrell bu sabah yine ters tarafından kalkmış olmalıydı.Yüzü hiç gülmüyordu.

Daha ilk birkaç kilometrede hız sınırlarını aştılar.Kacie genç adamın dikkatini toplama kapasitesine güvenmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu."Biraz daha yavaş süremez misiniz acaba?"diyemezdi örneğin.Yolculuk boyunca Elliot konuşmadığı sürece ağzını açmamaya karar verdi.

Yaklaşık bir saat sonra arabanın hızı yavaşladı.Gösterişli ama oldukça kalabalık bir kafenin önünde park etti Elliot.Sonra Kacie'ye döndü ve yola çıktıklarından bu yana ilk kez konuştu.Kahve içmek için on dakika burada duracaklardı.

İçersi gerçekten müthiş kalabalıktı.Kapıdan girdiklerinde Elliot yüksek sesle,"İki kişilik oturacak yer bul,"diye emretti.Sonra gidip kahve kuyruğuna girdi.

Kacie umutsuzluk içinde çevresine bakındı.Her yer tıklım tıklım doluydu.Kahvelerini mecburen ayakta içeceklerdi.Tam o sırada biri koluna dokundu.

"Benim yerime oturabilirsin,tatlım."Bu futbolcu kılıklı,sempatik,genç bir adamdı.Kacie'nin tereddüt ettiğini görünce,"Biz zaten kalkıyorduk,"dedi.

Kacie boş kalan yere oturdu."Uzağa mı gidiyorsun?"diye sordu genç adam.Ama tam o anda Elliot'u elinde iki fincan kahveyle yanı başında görüp sohpet etmekten vazgeçti."İyi yolculukla,"dedi arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşırken.

Elliot'la yan yana oturup kahvelerini yudumlamaya başladılar.Çevrede müthiş bir gürültü vardı.Kacie boş gözlerle insanları seyrediyordu.Kahveleri bitince Elliot,"Kalkalım mı?"dedi.Kacie birşey söylemeden el çantasını omzuna asıp kalktı.Arabaya doğru yürürken,"Hiç olmazsa gittiğimiz yerde ne iş yapacağımızdan söz etse,"diye geçirdi içinden.Yine de bu suskun ve sert tavır onu şaşırtmamıştı.

Arabaya bindiklerinde hiç beklemediği bir davranışla karşılaşarak şaşırdı.Genç adam üzerinde ki deri kabarı çıkarıp Kacie'nin omuzlarına bırakmıştı.

"Teşekkür ederim,"diye mırıldandı,zayıf bir sesle.

Gerçekten de,araba kuzeye doğru gittikçe ısıtıcıya rağmen içersi soğuyordu.Bir ara yan gözle genç adamı inceledi.İş yerinde giydiği o mükemmel takım elbiselerin yerine bir kazak ve spor bir pantolon giymişti."Takım elbiseliyken omuzları daha dar görünüyor,"diye düşündü.Garip bir düşünceydi bu.Bu adam hakkında daha önce hiç böyle şeyler düşünmemişti.

"Görüreceğimiz şu Mr Atkins..."diye söze başladı,iyice canını sıkmaya başlayan sessizliği bozmak için.

"Aitken,"diye düzeltti genç adam."Görüreceğimiz adamın adı Dougal Aitken'dir."

"Dosyayı okuyacak vaktim yoktu,"dedi Kacie.İlk kez böyle hata yapıyordu.Firmayla ilişkili olan herkesin ismini bilmek ve doğru telaffuz etmek zorundaydı.Aslında bütün bu isimleri ezberlemişti ama Dougal adını ilk kez duyuyordu.

"Quantrell şirketinin sadece büyük firmalarla iş yaptığını sanıyordum,"dedi.

"Aslında öyle,"diye karşılık verdi Elliot."Bu güne kadar Dougal'den davet almadım.Çok garip fikirleri vardır.Bunların ticari bakımdan geçerli hale gelebilmesi için zamana ihtiyaç oldu."

"Onunla kişisel olarak mı ilgileniyorsunuz?"

Bu soruyu sormakla iyi etmemişti.Ama yine de garip bir durumdu bu.Büyük bir şirketin sahibi ve yöneticisi hafta sonunu böyle sonu belirsiz işler için harcamazdı genellikle.

"Yetenekli olduğunuz kadar zekisiniz de,Miss Peters."Bu bir iltifat mıydı,yoksa inceden inceye alay mı adıyordu?"Dougal Aitken yakın arkadaşımıdır.Üniversite yıllarından beri tanışırsınız."dedi genç adam .Bu sözler alay değil iltifat ettiğini artaya koyuyordu."

"Öğrenciyken çeşitli alet ve makinelerin nasıl çalıştıklarını bilmek isterdim.Dougal bu konuda daha yetenekliydi.Ben işadamı olunca durum biraz değişti.Makineler daha fazla para kazanmayı sağladıkları sürece ilgimi çekiyorlar.Dougal bendeki bu değişikliği çok iyi değerlendirdi."

Bu sözler geçmişe duyulan bir özlemi yansıtıyordu sanki.Kacie yine de onun iş dünyasının karmaşık yapısından zevk aldığını düşündü.

Saat bire doğru ana yoldan ayrıldılar.Mr Quantrell yemek yiyeceklerini söyledi.Arabayı büyükçe bir otelin önünde durdurdu.

Yoldaki konuşmaları sabahki soğuk havayı biraz dağıtmıştı.Birlikte yemek masasına doğru yürürlerken Kacie genç adamın daha rahat görüldüğünü fark etti.

Masaya oturduklarında,Elliot Quantrell,"Ne içmek istersin?"diye sordu.

"Zamanımız varsa bir sherry alabilirim,"dedi Kacie.Nazik bir tebessümle gülümsedi.

Az sonra çorbalar geldi.Kacie ve Mr Quantrell biberliğe aynı anda uzandılar."Önce sen al,"dedi genç adam.Hafifçe güldü.

Bifttekler doğrusu nefisti.Kacie önünde ne varsa silip süpürdü.Bir ara genç adam arkasına yaslanarak bakışlarını ona çevirdi.

"Diyet uygulamıyorsun galibe?"

"Şişmanlayamayacak kadar hareketli yaşıyorum."Ona haftada üç dört gün masa tenisi oynadığını,fırsat buldukça uzun yürüyüşlere çıktığını anlatabilirdi ama bakışlarındaki ifadeyi görünce vazgeçti.Genç adam gözlerinde karanlık,sert bir anlam belirmişti.

"Hareketli yaşadığını biliyorum.Sevgilene verdiğin söz..."

"Sevgili mi?"

"Birden fazla olduklarını tahmin ediyorum.Bu hafta sonu için söz verdiğin adam herhalde çok

üzülmüştür."

"Simon!Simon'dan söz ediyorsunuz."Kacie hem şaşırmış ham de öfkelenmişti.Bu adam onu ne sanıyordu?

"Evet,en fazla telefon eden de o,sanırım."

"Bundan sonra telefon edeceğini sanmıyorum."

"Üzüldün mü yoksa?"

"Pek hoş bir durum değil,tabii."Kacie derin bir soluk aldı.Ona her şeyi başından itibaren uzun uzun anlatmak istiyor ama lafa nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Ona benimle birlikte olacağını söyledin mi?"Alaycı havası gelip geçmişti.Şimdi çok daha ciddi görünüyordu.Alacağı yanıt onun için önemliydi sanki.

"Ona patronumla birlikte iş gezisine çıkmak zorunda olduğumu söyledim.Simon biraz bozuldu.Ama öyle sanıyorum ki Sue en azından benim kadar iyidir.Yani demek istiyorum ki.."

"Güzel,anlıyorum.Yani Sue'yla seni değiş tokuş ediyor öyle mi?"

"Hayır.Tamamen yanlış anladınız.Simon,Sue ve ben bir masa tenisi kulübünün üyeleriyiz.Bu hafta sonu için önemli bir turnuvaya katılacaktık.Ben Simon'ın partneriydim.Ben gelemeyeceğim için Sue'yla birlikte oynamak durumunda kalıyor."

"Yani turnuvaya katılıyorsunuz.Şehir dışında."

"Evet benim arabamla gidecektik.Ama Simon telefon ederek Angus'un bozulan arabasının onarıldığını haber verdi.Bu durumda benim arabama gerek kalmadı."

Bir şeyler daha söyleyecekti ama garson boşalan tabakları toplamak için geldi.Elliot Quantrell gözlerini ayırmadan Kacie'nin yüzüne bakıyordu.İnanmıyormuş gibi bir hali vardı.

"Vincent Jenner da bu kulübün bir üyesi mi yoksa?"diye sordu.

"Bu güzel yemek için teşekkür ederim,"dedi Kacie.Sinirleri bozulmaya başlamıştı."Tualete gitmem gerekiyor.İzninizle."

Yavaşça sandalyesini çekip masadan kalktı.Kadınlara ayrılan yere doğru yürürken Mr Quantrell'in de masadan kalktığını,yaklaşan garsona hesabı ödediğini göz ucuyla fark etti.

Akşama doğru gidecekleri yere vardılar.Kacie arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.Hava biraz serinceydi.Yol boyunca tek kelime bile konuşmamışlardı.

Dougal Aitken arabanın sesini işitmiş olmalıydı.Hemen evden çıkarak onları karşılamaya koştu.Başında saç yoktu.Dağınık beyaz sakalı yüzüne sevimli bir hava veriyordu.Üzerindeki yuvarlak yakalı yeşil kazaklı emekli bir üniversite öğretim üyesine benziyordu.Üniversitede Elliot'un hocası olmalıydı çünkü oldukça yaşlıydı.

"Elliot,hoş geldin oğlum."

İki erkek çoşkuyla el sıkıştılar.Mr Aitken,Kacie'yi o anda fark etti."Bu da kim?"dedi.

"Sekreterim,"diye karşılık verdi genç adam.Gülümsüyordu.Yaşlı adama dönerek."Son icadın söylediğin kadar iyiye ona ihtiyacım olacak.Kacie,seni eski dostum ve hocam Dougal Aitken'le tanıştırayım."

Yaşlı adam büyük bir hararetle Kacie'nin elini sıktı."Florence hemen içeri gelip birer fincan çay içmemiz için ısrar ediyor."dedi."Ama eminim önce atölyeye bir göz atmak isteyeceksiniz."Yaptıklarını bir an önce göstermek için sabırsızlanıyordu besbelli.Kacie bu adama derin bir sempati duyduğunu hissetti.Yine de atölyeden önce Florence'le tanışmayı tercih ederdi."Düş önümüze."dedi Elliot.Her halinden yaşlı adamı çok sevdiği belli oluyordu.Kacie çantasını omzuna asarak iki adamın peşinden yürümeye başladı.

Evin arkasında geniş bir hangar vardı.Dışardan çok kötü görünüyordu.Öyle ki güçlü kuvvetli biri sert bir omuz darbesi vursa yıkılabilirdi..Buna rağmen içersi oldukça geniş ve modern görünüyordu.Çok güçlü bir ışıkla aydınlatılmıştı.Etraf çeşitli aletler,bilgisayarlar,eski makine parçalarıyla doluydu.Dougal,Elliot'u kolundan tutarak bir köşeye doğru götürdü.Son eseri ve guru kaynağı,orada,bir masanın üzerinde duruyordu.Elliot çizimlerin üzerine eğildi.Kendi aralarında tartışmaya başladılar.Kacie'nin not defteri çantasındaydı.Bir an çıkarıp çıkarmamakta tereddüt etti.Çıkarsa ne yazacaktı?Kimse ondan not tutmasını istememişti ki.

On dakika geçmişti.İçerde oturulacak yer olmadığı için Kacie ayakta duruyor ve yavaş yavaş yoruluyordu.Üstelik üşümeye de başlamıştı.Ama üzerine bir şey alabilmesi için arabaya gitmesi gerekiyordu.Konuşmayı kesip Elliot'tan arabanın anahtarlarını istemeye ise cesaret edemiyordu.

İki mühendis onu unutmışlardı sanki.Kacie'nin tek kelimesini bile anlamadığı teknik terimlerle konuşuyor,tartışıyorlardı.İçersi gittikçe soğumaya başlamıştı.Kacie üşüyordu.Uyuşan parmaklarını ısıtmak için ellerini hareket ettirmeye başladı.Not alması istenirse kalemi tutamayacağından korkuyordu.Not alması gerekse bile ne yazacaktı ki?Terimleri anlayamıyordu.

Bu adamlar havanın ne kadar soğuk olduğunu,hangarın içinde dondurucu rüzgarlar estiğini fark

etmiyorlar mıydı?Elliot Quantrell'in üzerinde sadece bir kazak vardı.Deri kabanını arabada bırakmıştı.Bu adam onu neden getirmiş olabilirdi?İşe yaramadığı açıktı.O çizimlerden anlaması mümkün değildi ayrıca.Bir şeyler söyleyip sessizliği bozmak için şiddetli bir istek duymaya başlamıştı.Fakat Dougal için,yaptığı iş ve onu Elliot'a kabul ettirmek çok önemliydi.Elliot da kendini kaybetmiş gibiydi.Elinde kalem,ihtiyarın açıklamalarını çizim üzerinde izliyordu.

Soğuktan Kacie'nin çenesi takırdamaya başlamıştı.Çevredeki araçları ve makine aksamını inceleyip seyrederek vakit geçirmeye çalışmaktan başka yapılacak şey yoktu.

Birden hangarın kapısı gıcırdamaya açıldı ve sarı saçlı genç bir adam içeri girdi.Otuzuna yakın gösteriyordu.

"Annem dedi ki..."Birden sustu.Kacie'yi gördü.Büyülenmiş gibi baktı ona.Sonra gülümsedi."Annem bir şey söylemişti ama unuttum,"dedi.Ağır adımlarla Kacie'ye yaklaştı.

"Ben Gavin Aitken.Dougal'in mühendis olmayan oğluyum."

Kacie gülümsedi."Ben de Kacie Peters,"dedi"Elliot'un mühendis olmayan sekreteriyim."Elliot'un sert bakışıyla karşılaşınca dudaklarındaki tebessüm birden soldu.Çok kısa bir bakıştı bu.Genç adam hemen başını eğerek çizimleri incelemeye devam etti.

"Donuyorsunuz,"dedi Gavin.Hala Kacie'ni elini tutuyordu."Gelin sizi eve götürüyüm."Kacie itiraz etmedi,çünkü edebilecek durumda değildi.Ama kısa bir an düşündükten sonra görev duygusunun ağır bastığını hissetti."Burada not tutmak için bulunuyorum,"dei genç adama.Tam o sırada Mr Quantrell'in masadan doğrulduğunu fark etti.Tartışma sona ermiş gibiydi.

"O halde ceketimi alın,"dedi Gavin.Ani bir hareketle ceketini çıkardı ve Kacie'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan omuzlarına koydu.

Ceket oldukça kalındı.Kacie farkında bile olmadan sıkıca sarınlıvermişti.Bu arada Dougal ile Elliot işlerini bitirmişlerdi.Yaşlı adamın gözleri parlıyordu.Bu onun hesabına iyiye işaretti.Elliot projeyi beğenmiş olmalıydı.Kolunu yaşlı adamın omzuna dolayarak,"Çaylarımızı içerken sözleşmenin ayrıntılarını görüşürüz,"dedi.Sonra bakışlarını Kacie'ye çevirdi.Kısa bir an göz göze geldiler.Kacie,erkek ceketinin içinde çok mu tuhaf görünüyorum acaba?diye içinden geçirdi.

Hep birlikte hangardan çıkıp eve doğru yürüdüler.Gavin,Kacie'nin yanından ayrılmıyordu.Eve yaklaştıklarında koşup oturma odasının kapısını açtı ve Kacie'yi önden buyur etti.Alev alev yanan bir şöminenin sıcaklığını yüzünde duyan Kacie omuzlarındaki ceketini yavaşça alıp bir koltuğun üzerine bıraktı.Mühendislerde içeri girmişlerdi.Gavin,Elliot'a yaklaşıp elini sıktı."Hoşgeldiniz,nasılsınız?"dedi.Elliot hafifçe başını sallamakla yetindi.Proje kafasını çok meşgul etmiş olmalıydı.Biraz yorgun ve düşünceli görünüyordu.

Florence Aitken'le tanıştılar.Çok sempatik bir kadındı.Kacie'nin elini bir süre avucunda tuttu."Çok üşümüşsünüz,"dedi."Ateşin yanına gelin."

Bu arada Dougal şampanya içmeyi önerdi.Kutlamaları gerekiyordu.Fakat Florence Aitken çayın önceliği konusunda diretti.

Kacie ateşe en yakın yere oturdu.Elleri ısınmış parmakları açılmıştı.Çantasından not defterini ve kalemını çıkardı.

Elliot sözleşmenin genel çerçevesini açıklamaya başladı.Dougal'la o kadar yakın olduğu halde en küçük ayrıntıları bile ihmal etmiyordu.Kacie sözleşmenin koşulları belirlendikçe maddeler halinde yazıyordu.Dougal bütün bütün koşulları kabul edecek gibiydi.Mr Quantrell'in sözlerini başını hafifçe sallayarak kabul ettiğini belirtiyordu.Sonunda anlaşmaya varılmış,iş metnin temize çekilmesine ve imzalanmasına kalmıştı.Elliot sözleşme son halini almadan Dougal'in bir de avukatına danışmasını istiyordu.Böylesi daha rahatlatıcı olacaktı.Her şey kusursuz olmalıydı.

İhtiyar Dougal oldukça heyecanlı görünüyordu.Kacie not defteriyle kalemını çantasına yerleştirdi.Bir çay daha içip biraz daha kek yedi.Gavin sözleşmeyi kutlamak için akşam yemeğini dışarda yemelerini önerdi.Böylesi çok doğaldı,ama nedense Elliot,Kacie'yle kısa bir an göz göze geldikten sonra itiraz etti."Korkarım vaktimiz yok,"dedi."Zaten az sonra yola çıkmamız gerekiyor."

"Londra'ya bu gece mi döneceksiniz yoksa?"dedi genç Dougal."Yüzlerce kilometre yol!Bence burada kalsanız..."

"Elliot gerçek bir işadamıdır,"diye araya girdi Mr Dugal."Onun için zaman çok kıymetlidir.Oldum olası tezcanlıdır.Gideceği yere bir an önce varmak ister."

Kacie biraz şaşırılmıştı.O gece orada kalacaklarını sanıyordu.Ayrıca Mr Quantrell çantasını unutmamasını söylemişti.Madem döneceklerdi ayrıca çantaya ne gerek vardı?Saatine bir göz attı.Şimdi yola çıksalar sabaha doğru ancak varırlardı.Aitkenler onları geçirmek için hep birlikte dışarı çıktılar.Elliot ve Kacie onlarla ayrı ayrı vedalaştıktan sonra arabaya bindiler.Gavien,Kacie'nin oturduğu taraftaki pencereye yaklaştı.Florence ve Dougal biraz uzakta duruyorlardı.Kacie pencere camını indirmek zorunda hissetti kendini.

Gavin pencereye eğildi."Şimdi hatırladım,"dedi."Önümüzdeki hafta Londra da olacağım.Bir arkadaşım evleniyor da.Törene davetliyim."Gülümseyerek Kacie'nin gözlerinin içine bakıyordu. Kacie gülümsemeye çalıştı.Yanında oturan Elliot'un sabırsız bakışlarını üzerinde hissettiği için tedirgindi.Bir şey söylemedi.Fakat Gavin kolay pes edeceğe benzemiyordu.

"Londra'ya geldiğimde seni aramamı ister misin?"

Araba hareket etti."Sevinirim"dedi Kacie,pencere camın kapatırken.Telefon numarasını verecek vakit kalmamıştı.Daha doğrusu Gavin,aralarında geçen konuşmayı duyduğu halde Elliot arabayı sürmüş beklememişti.Araba gittikçe hızlanıyordu.Kacie arkasına yaslandı.Elliot Quantrell'le göz göze gelmek istemiyordu.Bakışlarını yola çevirdi.Büyük kabalık etmişti doğrusu.Aitkenler gibi sevimli insanlara yapılırmıydı bu?Geceyi bal gibi orada geçirebilirlerdi.Bu aceleye ne gerek vardı?Adamcağızın sözünü tamamlamasına bile fırsat vermemişti.Yine de Gavin'in son anda Londra'ya geleceğini hatırlatması biraz garipti.

"Kendini alıkoyamıyorsun,değil mi?"

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?Kacie hayretle genç adamın yüzüne baktı.Elliot'un sert profili ifadesizdi,doğruca yola bakıyordu."Önce cesaret verici tebessümler,sonra randevulaşmalar,"diye devam etti."Evli yada bekar,hiçbir erkek elinden kurtulamıyor."sonra bir patron-sekreter ilişkisini aşıyordu bu sözler.Kacie şiddetle itiraz etmeye hazırlanıyordu.

"Yanıyorsunuz,çünkü..."

"Yanılmıyorum!"diye bağırdı Elliot Quantrell."Çok göze çarpan bir durum söz konusu.Böyle şeylere önem veren kavgacı biri olduğumu düşünmeni istemem."

Söyleyecek bir şey yoktu.Kacie tekrar derin bir sessizliğe gömüldü.Elliot bir ara dönüp sert sert baktı ona.Kacie başını çevirmedi.Araba hızını gittikçe arttırarak Londra'ya doğru uçarcasına ilerliyordu.

Çok garip bir ilişkiydi bu.Yanında oturan adamı anlamakta gerçekten büyük zorluk çekiyordu.Sessizlik can sıkıcıydı.Radyoyu açsa mıydı acaba?En iyisi hiç kımıldamadan ve konuşmadan oturmaktı.Arabanın yolu aydınlatan farlarından başka ışık yoktu çevrede. az sonra bir kır motelinin önünde durdular.

Kacie yemek istemiyordu.Elliot yemeğini yerken arabada oturup onu bekleyebilirdi.Yine de çok acıkmıştı.Elliot sert bir hareketle el frenini çekti ve arabadan çıktı.Kacie onun bagajı açıp çantaları çıkardığını hayretle gördü.Yoksa geceyi buradageçirmeye mi niyetliydi?Bir an ne yapacağını bilemedi.Sonra arabadan çıkmaya karar verdi.Mr Quantrell ellerinde çantalar olduğu halde motele doğru yürüyordu.Onu izlemekten başka çaresi yoktu.

Elliot resepsiyondaki adamla konuşurken Kacie birkaç adım geriden onu seyreliyordu.Bir komi çantalarını aldı ve hep birlikte yukarı çıktılar.Geceyi orada geçirecekleri açıktı.Aralarındaki sessizlik gittikçe can sıkıcı olmaya başlıyordu.

Komi bahşişini lıp gittikten sonra Elliot ona dönerek,"Yemek yiyelim,"dedi.

"Nasıl isterseniz,"diye karşılık verdi Kacie,buz gibi bir sesle.Oda kapıları karşı karşıyaydı.

"On dakika sonra görüşürüz."

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra çantasını alarak kendi odasına girip kapıyı kapadı.Kacie de bir iki saniye tereddüt ettikten sonra kendi çantasını alıp odasına geçti.Elliot Quantrell akşam yemeğini birlikte yemeleri konusunda karar vermiş olduğuna göre söylenecek söz yoktu.On dakika süre vermesi de manidardı.Akşam yemeği için uzun uzun hazırlanacağını sanıyordu galiba.Oysa Kacie'nin üzerindikileri değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Oda fena değildi.Yatağın kenarına oturup beklemeye başladı.Gözü saatindeydi.On dakika dolunca yerinden kalktı,kapıyı açıp çıktı.Aynı anda Mr Quantrell'in de odasından çıktığını gördü.Genç adamın dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle kıvrılmıştı.Tek kelime bile konuşmadan merdivenlerden aşağı ,yemek salonuna indiler.Çok kısa bir yemek olacaktı,bu diye düşündü Kacie.Çünkü sohbet etmeye niyeti yoktu.

Beyaz örtülü bir masanın başına karşılıklı oturdular.Garson geldi.Yemekleri söylediler.O anda Kacie müthiş acıkmış olduğunu fark etti.Yine de yemeğini yerken fazla iştahlı görünmemeye çalışıyordu.Akşam yemeği derin bir sessizlik içinde sona ereceğe benziyordu.Ama öyle olmadı.

"İş yeöeklerinde hep böyle somurtur musun?"

"Somurtmak mı?Ben mi?"Kaci anlamamış gibi gözlerini kırıştırarak karşısında oturan adamın yüzüne baktı.Bu ani soru onu şaşırtmıştı."Somurtmuyorum,"diye mırıldandı."

"O meşhur tebessümünü göremiyorum da."

Kacie hayatında bir erkeğe tokat atmamıştı.Ama o anda öyle sinirlenmişti ki kendini tutmasa ona vurabilirdi.Ne demek istiyordu bu adam?Neden böyle garip davranıyordu?

Kendine hakim olmalıydı.İşini düşünmeliydi.Böyle bir yerde rezalet çıkarırsa kesin olarak işten

atılırdı.

"İma ettiğiniz şekilde tebessüm etmek benden çok uzak,Mr Quantrell,"dedi son derece resmi veciddi bir ses tonuyla."Sanırım beni çok yanlış anlıyorsunuz.Bakın Mr Quantrell,ben..."

"Mr Quantrell demek zorunda değilsin.Elliot'a ne oldu?"

Hafifçe kaşlarını çatarak söylemişti bu sözleri.Yakaladığı bir ipucunu değerlendirmek istiyordu sanki.Kacie donakalmıştı.Patronuna küçük adıyla hitap etmesi olanaksızdı.Sonra birden dehşetle hatırladı.Hangarda tanışırken Gavin'e"Elliot'un mühendis olmayan sekreteri,"diyerek kendini tanıtmıştı.Sırtında soğuk bir ürperme hissetti.Oysa o sırada çok meşgul görünüyordu genç adam.Nasıl olmuş da fark etmişti.Peki ya Kacie,Mr Quantrell'in böyle şeylerden hiç hoşlanmadığını bildiği halde bu hatayı nasıl yapmıştı.

Özür dilese miydi acaba?Hayır,bu kadarı fazla olurdu.En iyisi anlamamış gibi yapmaktı.Ama karşısındaki bir çift göz ısrarla yanıt bekliyordu.

Başını hafifçe öne eğerek,"O bir şey şakaydı,"diye mırıldandı.Karşısındakinin kaşlarını çatıldığını fark edince bir şeyler daha söylemesi gerektiğini düşündü.Tam o sırada garson yanlarında beliriverdi.Tatlı getirmişti.Kacie ani bir kararla ayağa kalktı."Tatlı yemek istemiyorum,"dedi."Odama dönüyorum."

Elliot'un bir şey söylemesine fırsat bırakmadan masadan uzaklaştı.Çevredeki insanların merak dolu bakışları umurunda bile değildi.Önüne bakmadan sinirli sinirli yürüyordu.Tam salonun çıkış kapısında bir adama öyle şiddetle çarptı ki az kalsın yere düşecekti.Adam onu tam zamanında belinden yakalayarak düşmesini önledi.Kacie elini alnına götürerek özür diledi.

"Hata bendeydi,"dedi adam,gülümseyerek.Dikkatle Kacie'nin yüzüne baktı."Bu motelin yöneticisiyim,"diye devam etti."Benimle bir brandy içmek ister misiniz?"

'bir bu eksikti,'diye içinden geçirdi Kacie.Geriye doğru baktı ve Elliot'un masadan kalktığını yanlarına doğru yürüdüğünü gördü.

"Eğer odanızda içmeyi tercih ediyorsanız,benim için çok kolay..."

Kacie tam bir şey söyleyecekti ki sert bir el loluna yapıştı.Elliot onu sürüklercesine adamın yanından uzaklaştırdı.

Merdivenlerden yukarı çıktılar.Elliot müthiş öfkeli görünüyordu.Kacie de hareketlerini kontrol edemeyecek kadar öfkeli hissediyordu kendini.İnanılmayacak kadar öfkeli kaba bir adamdı bu.Otel yöneticisi kim bilir ne düşünecekti?Ayrıca kimsenin kendisine böyle sert davranmaya hakkı yoktu.Oda kapısının önüne gelmişlerdi.Parmakları öyle titriyordu ki anahtarı almak için açtığı çanta elinden kayıp düşüverdi.Elliot eğilip çantayı aldı,elini içine daldırıp anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı.O anda durumun çok ciddi olduğunu hissetti Kacie.Sinirlerine hakim olmalıydı yoksa çok kötü bir şey yapacaktı.Açılan kapıdan içeri girdi ve dehşetle Elliot'unda peşinden girdiğini gördü.

Genç adam ona iyice yaklaşarak,"Ne zaman duracaksın,"dedi."Hep böyle misin sen?Sıradan bir futbolcudan bir motel yöneticisine kadar karşılaştığın her erkekle aranda...."

Şrank!diye bir ses duyuldu.Bu Kacie'nin sağ elinin Mr Quantrell'in yüzünde çıkardığı sestti.Kontrolünü tamamen kaybetmişti Kacie.Kimse onunla bu şekilde davranamazdı;patronu bile olsa.

Derin bir sessizlik oldu.Odanın içinde karşı karşıya durmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.Kacie el izinin Mr Quantrell'in yüzüne kırmızı beş çizgi halinde çıkmış olduğunu dehşetle fark etti.Patronuna vurmuştu.Hem de bütün gücüyle!Mr Quantrell hayatının ilk tokatını yemiş gibi hayretle bakıyordu ona.

Pişman olmaya başlamıştı.Ama artık faydası yoktu.Tamir edilmesi imkansız bir ahat işlemişti.Bir adım geri çekildi.

"Demek öyle,"diye mırıldandı genç adam .Ne demek ti bu?Yoksa o da mı vuracaktı?Kacie bir adım daha geriledi.Elliot birden kollarını uzatarak onu sıkıca omuzlarından kavradı ve sınıksı kendine doğru çekti.

Kacie bütün gücüyle çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalıştı ama faydasızdı.Onun kollarından kurtulamayacağını anlayınca başını yana doğru çevirerek dudaklarını ayırmayı denedi.Hayır,yapamıyordu.Kımıldaması bile mümkün değildi.Öpüşme gittikçe kışkırtıcı bir hal almaya başlamıştı.Kacie direnmenin faydasızlığını anladı ve o anda genç adamın güçlü kol kaslarını belinde hissederek ürperdi.Zaman kavramını kaybetmişti sanki.Kollarının yavaş yavaş kalkarak genç adamın boynuna doğru uzandığını hissetti.Dudakları biraz gevşeyince soluklarının hızlandığını fark etti.Gözleri kapadı.Hafiften başı dönüyordu.Genç adam dudaklarını çekince gözlerini açtı Kacie.Kısa bir an bakiştılar.Elliot onu tekrar öpmeye başladı.Kacie direnmedi.Öpüşme uzadıkça ona daha sıkı sarılmak istiyordu.Baş döndürücü bir zevk duymaya başlamıştı.Hafifçe inledi.Elliot sanki bu işareti bekliyormuş gibi birden başını geriye çekti.

Bu ani kesinti Kacie'de şok yaratmıştı sanki.Hayretle genç adamın gözlerinin içine baktı.Şaşırtıcı olan onun kendisini öpmesi değil,kendisinin ona karşılık vermesi ve bu öpüşmeden garip bir zevk duymasıydı.Bir iki saniye içinde Mr Quantrell'in kollarında eriyip yok olmuştu sanki.O da şaşırması gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım,"diye mırıldandı Kacie.Büyük bir hata yapmıştı ve Elliot bu yüzden onu suçlayacaktı.

"Sen"diye söylendi nefes nefese."Önce sen başladın."

Elliot yüzünde vahşi bir ifadeyle baktı ona.Hiç bir şey söylemeden döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Kacie'nin dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.Yatağın kenarına oturdu.Kafasının içi karmöakarışıktı.Yarın işten atılacağı kesindi.

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele

Gönderen: shland üzerinde Nisan 18, 2007, 05:03:12 pm

4

Yarı uyur yarı uyanık geçirdiği geceden sonra Kacie'nin istediği tek şey vardı;huzur!Ama nerede?Çok erken bir saatte yataktan çıkıp duşun altına girdi.Çabuk çabuk giyindi.Mr Quantrell'in erkenden yola çıkmak isteyeceğini düşünüyor,onu bekletmemek için acele ediyordu. Sağ elinin bileğinde dün geceki tokattan kalma hafif bir sızı duyuyordu.Bütün bu olanları bir anda unutmamayı ne kadar isterdi.

Yemek salonuna indiğinde kahvaltı masasının boş olduğunu gördü.Yine de hemen geçip oturdu.Mr Quantrell henüz uyanmamış olmalıydı.Yanına yaklaşan garsona Mr Quantrell'i beklediğini söyledi.

"Mr Quantrell kahvaltı ett,efendim,"dedi garson.

"Peki,bir kahve ve bir tost lütfen."

Demek yalnız başına kahvaltı etmeyi tercih etmişti.Mesaj çok açıktı.İşte o an gelmişti.Biraz sonra işine son verildiğini öğrenecekti.Hazırlıklı olmalıydı.'Erkek bir sekreterle çalışmayı tercih ediyorum,'demeseydi bari.Böyle derse durum daha da asap bozucu olacaktı.

Birden dün geceyi yeniden yaşar gibi oldu.Onunla öpüşürken ne kadar heyecanlandığını gayet iyi hatırlıyordu.Yeni bir iş araması gerekecekti.Bu kadar iyi bir iş bulması imkansızdı.Quantrell şirketinde çalışmak her bakımdan tatmin ediciydi.Hiç şansı yok muydu acaba?Onun yanında kalmak istiyordu.Elliot'la birlikte çalışmak istiyordu.

Onu gün boyu meşgul eden ve sürekli dikkat isteyen bir işti.Ama gerçekten de,daha önce çalıştığı işlerin hiçbirinde,yaptığı iş kendi gözünde bu kadar değerli olmamıştı.

Kahvesini bitirmeden oturduğu yerden kalktı.Kararını vermişti.Dişiyle tırnağıyla,dört elle sarılmalıydı bu işe.Atılmamak için elinden ne geliyorsa yapmalıydı.Ondan özür dilemek zorunda kalsa bile!

Doğruca Elliot'un odasına çıktı.Tam kapının önünde karşılaştılar.Dün geceki o vahşi ifade,yüzünde olduğu gibi duruyordu.'Özür dilemek için uygun bir vakit değil,'diye geçirdi içinden.

"Çantanı al,"dedi Elliot Quantrell sert bir sesle"Hemen gidiyoruz."

Az sonra arabada derin bir suskunluğa gömülmüş yan yana oturuyorlardı.Araba müthiş bir hızla kilometreleri yutuyordu.

Kacie'nin kafası karmakarışıktı.Yanında bir timsah oturuyordu sanki ve pazartesi günü sabahı her şey bitmiş olacaktı.O sabah işe geldiğinde Mr Quantrell'in erkek sekreterini kendi masasında oturur bulacaktı.Mutlaka bir şeyler söylemeli,onu konuşturmalıydı.Az sonra Kacie şiddetli bir gerilime kapılarak titremeye başladı.

Elliot fark etmişti.Başını çevirip şöyle bir baktı."Üşüyor musun?"diye sordu.

"Hayır,iyiyim.İçersi yeterince sıcak."

İşte konuşma fırsatı çıkmıştı.Genç adamın aristokratlara özgü sert profili cesaretini kırıyordu.

"Dün gece..."diye söze başladı ama dudaklarını ısırarak sustu.

"Dün gece olanları unutalım."

"Ama.."

"Unutalım dedim ya"

"Bundan sonra nasıl davranmam gerektiği hakkında konuşmak istiyordum."diyerek devam etmeye çalıştı Kacie.Uygun sözcükler bulmakta güçlük çekiyordu."Hakkımda yanlış şeyler düşündüğünüzü

hissediyorum.Sandiğini gibi biri değilim."

"Dün gece kollarımın arasına aldığımda nasıl biri olduğunu anladım."

Bu sözler üzerine Kacie'nin midesine kramplar girmeye başladı."Her zaman öyle değilimdir." diye mırıldandı.

"Her zaman nasıl olduğun umurumda değil.Başka erkeklerle yaşadığın yatak maceraları hakkında ayrıntılara girmen gerekmez."

Lnaet olsun!Ne biçim adamsın sen!Ben hiç bir zaman..."

"Kes sesini.Görmüyormusun,araba kullanıyorum."

"Sana da arabana da lanet olsun!Susmayacağım işte!"Kacie öfkeden titriyordu."Karşısına çıkan her erkeğe,bu arada futbolculara ve otel yöneticilerine saldıran bir nemfomanyak değilim ben."

"Zamanında yanınıza gelmeseydim yönetici seni odana çıkaracaktı.İçki içmek için."

"Birbirimize çarpmıştık.Az kalsın düşünüyordum.Bana brandy içmeyi teklif etmesi çok mu garip?"

"Ona gülümsüyordun.Yeterince şarap içmiştin zaten."

Konuşmanın anlamı yoktu.Kacie yummuğunu ağzına bastırarak sustu.Bir daha konuşmadılar.Araba hızını gittikçe arttırıyordu.

Öğle yemeğini yol üstünde bir kafede sandvic yiyerek geçıştirdiler.Bu arada tek kelime bile konuşmadılar.

Tekrar yola çıktıklarında Kacie,Londra'ya iyice yaklaştıklarını fark etti.Her şey bitmişti artık.Pazartesi sabahı işe gittiğinde Elliot'un yeni erkek sekreteriyle karşılaşacağı kesindi.

Bir buçuk saat sonra genç adam arabayı Kacie'nin evinin önünde durdurdu,sert bir hareketle el frenini çekip dışarı çıktı.Kacie'nin çantasını bagajdan çıkardı.

"Yarın büroya geleyim mi,gelmeyeyim mi?"

Bunu çok doğal bir havayla sormuştu Kacie.Bir an göz göze geldiler.

"Yani izin mi istiyorsun?"

"Hayır.Böyle bir niyetim yok.Sadece kendinize bir erkek sekreter bulmak isteyeceğinizi düşündüm."

Elliot birşey söylemedi,dönüp arabasına yürüdü.Kacie de arkasını dönerek eve doğru koşar adımlarla uzaklaştı.Çenesi kilitlenmiş gibiydi.Kapıyı açıp içeri girdiğinde arabanın henüz hareket etmemiş olduğunu farkk etti.İçgüdüsel bir hareketle arkasına dönüp baktı.Elliot arabanın önünde durmuş ona bakıyordu.

"Yarın saat tam dokuzda büroda olacaksınız,Kacie Peters."dedi sert bir sesle.

Kacie hiç birşey söylemeden eve girdi,kapıyı kapadı ve Elliot'un arabasının hareket ettiğini işitti.Sirtını kapıya dayayıp bir süre kıldamadana durdu.

O gece çok derin bir uyku çekti.Hafta sonu çok yorucu ve uykusuz geçmişti.Başında hafif bir ağrı vardı ve çok üşüyordu.Birkaç bisküvit yedi,iki aspirin içti ve evden çıktı.Saat tam dokuzda bürodaydı.

Elliot Quantrell'le karşılaştığında her zamanki gibi gülümseyerek,"Günaydın,"dedi.

Saat tam onda aradaki kapı açıldı ve Kacie not defteri alinde olduğu halde odaya geçip her zamanki yerine oturdu.Çalışmaya başladılar.Burnunda sürekli bir yanma vardı.Bir ara hapsirdi.

"Üşüttün mü?"diye sordu Mr Quantrell.

İlgi gösteriyordu akli sıra."Haddime mi düşmüş,"diye karşılık verdi Kacie,sert bir sesle.Elliot dikkatle baktı ona.Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı.Başını önündeki kağıtlara eğerek,"Nerede kalmıştık?"diye sordu.

Her pazartesi gibi o gün de çok iş vardı.Kacie öğle tatilinde bir şeyler yemek için dışarı çıktı.Döndüğünde Cecil Glover'ı odasında buldu.Glover her zamanki gibi işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu.Bu arada babaca bir tavırla kolunu Kacie'nin omuzuna atmayı ihmal etmedi.'Bu adama yeterince hoşgörölü davranıyorum galiba'diye içinden geçirdi Kacie.Ve,"Elinizi çeker misiniz,lütfen?"dedi sert bir sesle.Adamın yüzü hafifçe kızardı.Çok bozulmuştu ama yine de gülümsemeye çalıştı.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen,"diye söylendi."Bana bu şekilde davranamazsın,seni şikayet ederim."Kacie oralı olmadı.Masasının başına oturup çalışmaya başladı.Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkimişti.

Cecil Glover bir şey söylemeden çıktı.Birkaç saat sonra Kacie odasından çıktığında toplantı salonunun önünde Cecil Glover'ın Mr Quantrell'e hararetili hararetili bir şeyler anlatmakta olduğunu gördü.Şikayet mi ediyordu acaba?Görmezlikten gelerek yanlarından geçti.

Her an çağrılacakmış gibi tedirgin edici bir duyguyla çalışmasına devam etti.Aradaki kapı akşama kadar açılmadı.

Saat beş olmuştu.Elliot,Cecil Glover'ın sözlerini ciddiye almamış olmalıydı.Mesai bittiğine göre

evine gidebilirdi.

Ertesi sabah şiddetli bir hışırtıyla uyandı.Çok soğuktu.Titreterek yatağından çıktı,banyo yapıp giyindi ve işe gitti.

Öğleyin iki aspirin aldı.Bütün vücudu kırılıyor saatin bir an önce beş olması için dua ediyordu.Elliot Quantrell saat dört civarında toplantıdan döndü.Kacie'nin masasının yanından geçerken durdu,dikkatle ona baktı.Hiç de sempatik görünmüyordu.Kacie gürültüyle hışırdı.

"Soğuk algınlığı devam ediyor galiba,"dedi Mr Quantrell.

"Evet,kapıyı kaparsanız sevinirim."

Genç adamın bakışlarında alaycı bir ifade vardı.Tek kaşını kaldırmış hafifçe gülümsüyordu.Can sıkıcı bir durumdu bu.Kacie bir şeyler söyleyerek sessizliği bozmak istedi.

"Hafta sonu üşütmüş olmalıyım,"dedi."Siz Dougal Aitken'le projeyi tartışırken....."Lafın sonunu getiremedi.Bu adamın bakışlarına tahammül edemiyordu.Kayıtsız görünmeye çalışarak,"Hangar çok soğuktu,"dedi"Orada üşütmüş olacağım."

Öteki kaşıda havalanmıştı şimdi.Ve yüzündeki tebessüm kaybolmuştu.

"O sırada seni dikkatle gözlüyordum,"dedi."Mr.Aitken'in oğluyla flört etmekle meşguldün.Öyle dalmıştın ki havanın ne kadar soğuk olduğunu fark edemedin."Bu sözleri söyledikten sonra odasına geçti.Aradaki kapı kapandı.

Kacie öylesine şiddetli bir öfkeye kapılmıştı ki bir an ne yapacağını bilemedi.Sessiz kalmakla hata etmiş,saldırıya karşı koymamıştı.Tam o sırada dahili telefonda bir ses yükseldi:"Evine gidebilirsin."Mr Quantrell'in sesi idi bu.Kacie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.Hemen ayağa fırlayıp masasının üzerini düzenledi ve bürodan ayrıldı.

Ertesi sabah uyanığında kendini çok kötü hissediyordu.Üstelik ateşi vardı.Bir gün önce bürodan erken ayrıldığı için o sabah saat tam dokuz'da masasının başında olması gerekiyordu.

Büroya geldiğinde kendini daha da kötü hissediyordu.Elliot Quantrell'le karşılaştığında selam verdi.Gülümseyerek,günaydın diyecek hali yoktu.Masasının başına oturup daktilosunun kapağını açtı.Birkaç kez yüksek sesle hışırdı.Tam çalışmaya başlayacaktı ki Elliot odasından çıktı.'Yine başlıyor'diye içinden geçirdi Kacie.Oturduğu yerde kaskatı kesildi.Genç adam ona yaklaştı.

"Ne yapıyorsun burada?"

İşte bu garip bir soruydu.Kacie hayretle baktı ona."Çalışıyorum,"dedi.

"Bugün olmaz.İyi görünmüyorsun.Bu hafta izinlisin.İyileşmeden gelme."

O güne kadar hiç tanık olmadığı bir ses tonuyla söylemişti bu sözleri.Dostça bir hava vardı sesinde.Kacie gözlerinin yaşardığını hissetti.

Asla ağlamamalıydı.Elliot onu birkaç kelimeyle ağlatabildiğini düşünürdü yoksa.Yüksek sesle hışırdı.Mendilini çıkarıp burnunu sildi.

"Nasıl isterseniz,"dedi.Daktilosunun kapağını kapadı.Mr Quantrell'e bakarak hafifçe gülümsedi.Böylece teşekkür etmiş oluyordu.Eve gidip yatma düşüncesi doğrusu çok cazipti.

Çarşamba gününü yatakta geçirdi.Uyuyor,uyanıyor,hışırtıyor ve durmadan ilaçlar içiyordu.Kafası sürekli bürodaydı.Elliot Quantrell'in yüzü arada bir gözlerinin önüne gelip gidiyordu.Saat beşe doru derin bir uykuya daldı.

Telefon sesiyle uyandı.Hemen yatağından fırlayıp üzerine bir sabahlık geçirdi,telefonun yanına koştı.

"Sesin çok kötü geliyor,"dedi Susan Baylis."Hasta mısın yoksa?"Kacie biraz üşüttüğünü söyledi.

"Oh tahmin etmiştim,"dedi Susan."Kaç kulübe uğramıyorsun.Telefon bile etmedin."

Kacie o anda kulübü tamamen unuttuğunu farketti.Elliot Quantrell'le Scotland'a gittiğinden beri,o güne kadar hayatında önemli bir yeri olan herkesi ve herşeyi unutmuştu.Bir zamanlar masa tenisi oynamayı ne çok sevdiğini düşündü,acıyla.

Sessizliği bozmak için,"Turnuva nasıl gitti?"diye sordu.

"Muhteşemdi,"dedi Sue."Biz kazandık.Düşünebiliyor musun?Simon ve ben kazandık!"

Kacie oradaki koltuğa yavaşça oturdu.Simon hesabına çok sevinmişti.Nasıl mutlu olmuştu kimbilir?Çok çalışmıştı tabii.Kazanmak onun hakkıydı.

Bu arada Sue yarın akşam kulübe gelip gelmeyeceğini soruyordu."Merak etme Simon kulüpte olmayacak,"dedi.Tekli turnuvalara hazırlanmak için başka yerde çalışıyor."Kacie ona izinli olduğunu,bir süre evde kalacağını söyledi."Bak ne diyeceğim,"dedi Sue,aklına parlak bir fikir gelmiş gibi."İstersen yarın akşam işten çıktıktan sonra sana geleyim.Sana kendi usulümle bir çin yemeği hazırlayabilirim.Turnuvayla ilgili öğrenmek istediğin herşeyi anlatırım."

O anda Kacie turnuvayla ilgili bir şey öğrenmek istemediğini düşündü.Ama yine de arkadaşının önerisini sevinçle kabul etti.Birisıyla konuşmak onu rahatlatıacaktı.Telefonu kapadıktan sonra bir iki dakika yerinden kimildamadı.Yataktan çıkmak ona iyi gelmemişti.Burnu

karıncalanıyor,hapşırarak gibi oluyordu.Gidip yatma mıydı,yoksa kendine güzel bir çay mı hazırlasaydı?En iyisi sıcak bir çay içmekti.Tam koltukta kalkmıştı ki kapı çaldı.Bu saatte kim olabilirdi?Belki de yanda oturan yaşlı kadın çene çalmak istiyordu.Kapıya gidip açtı ve Elliot Quantrell'le karşılaştı.İşte bunu hiç beklemiyordu.

"Merhaba,"dedi genç adam.Sempatik bir tavırla gülümsedi.Kacie bir an büyülenmiş gibi baktı ona.

"Merhaba.Şey.... buyurmaz mısınız?"

Hiç hazırlıklı olmadığı bir anda yakalanmıştı.Yüzü herhalde çok solgun görünüyordu.Şimdi gidip makyaj yapmak da olmazdı.

Genç adam ağır adımlarla içeri girdi.Kacie kapıyı kapattı.Liseli bir öğrenci gibi heyecanlamıştı.Hemen kendini toparlamalı,bir şeyler yapmalıydı.

Bu kıyafetle işyerindeki çalışan sekreter havasına bürünmesi imkansızdı.Genç adam oturma odasında bir koltuğa rahat bir tavırla oturdu ve bakışlarını Kacie'e çevirdi.Kacie üzerinde sabahlık ve kızıl saçları darmadağın Elliot Quantrell'in karşısında duruyordu.Bu durumda soğukkanlı olması mümkünmüydü?

En azından telefon edebilir,geleceğini söyleyebilirdi.

"Günün nasıl geçti?"diye sordu Elliot

"Genellikle uyudum."

"Yemek yedin mi?"

Kacie tam yanıt verecekti ki şiddetle hapşırdı.Hemen elini sabahlığının cebine sokarak mendilini çıkardı,burnunu sildi.Kafasını toparlayıp anlamlı bir şeyler söylemeliydi.

"Aç değilim,"diyebildi."Çay yapmak üzereydim.İster misiniz?"

"Sen yat,ben yaparım."

Kacie hayretle onun yüzüne baktı.Bu adama ne olmuştu böyle .İşi bırakıp oraya gelmesi bile başlı başına garip bir olaydı.Elliot Quantrell yerinden kalkmış parmağıyla kapısı ardına kadar açık duran yatak odasını işaret ediyordu.Her zaman ki gibi emir veriyordu.Kacie,çaresiz,yerinden kalkıp yatak odasına geçti,kısa bir tereddütten sonra yatağın içine oturdu.Mutfaktan gelen sesleri duyuyordu.Elliot Quantrell mutfağındaydı ce çay demliyordu.'inanılır gibi değil'diye içinden geçirdi.Onu karşısında geçirdiği şokun şiddetini şimdi daha iyi anlayabiliyordu.Her şey bir iki dakika için de olmuştu.Fırsattan istifade ederek hemen yataktan çıkmalı,büyük bir hızla giyinmeli,makyaj yapmalı ve...Ama artık çok geçti artık.Genç adam elinde çay tepsisi olduğu halde odanın kapısından içeri girdi.

En iyisi iş konuşmaktı.İşle ilgili mantıklı bir soru bulmalıydı.Yarım kalmış dosyalardan biriyle ilgili bir şey sorabilirdi,örneğin.

Elliot Quantrell çay tepsisini yavaşça yatağın üzerine bıraktı.Sonra Kacie'nin yanında duran yastığa uzandı.Genç kız bütün vücudunun o anda kasıldığını hissetti.Kalbi her an durabilirdi.Elliot Quantrell'in dirseği hafifçe göğsüne dokunmuştu.Genç adam yastığı aldı."Dik otursan çayı daha rahat içebilirsin."dedi.Yastığı Kacie'nin sırtıyla duvar arasına yerleştirdi.

Kacie soluk almakta güçlük çekiyor,daha doğrusu nefes nefese kaldığını ona belli etmemeye çalışıyordu.Genç adamın göğsü yüzüne çok yakındı.O güçlü kolları,geniş omuzları çok yakından görüyor,göz göze gelmemek için bakışlarını sürekli kaçıyordu.Kendini bir an önce toparlamalıydı yoksa heyecanını açığa vuracaktı.Aklına ilk gelen şeyi söylemek için sert bir hareketle başını kaldırdı.Bir an için göz göze geldiler.Yüzleri birbirine degecek kadar yakındı.Oanda bütün varlığıyla onun etkisi altına girdiğini hissetti.

Elliot elini yavaşça Kacie'nin omzuna koydu.Bu küçük dokunuş genç kızın vücudunda garip bir elektriklenmeye yol açtı.O gri gözlerde o güne kadar hiç görmediği sıcak bir ifade belirmişti.Gözlerini kırpmadan Kacie'nin yeşil gözlerinin içine bakıyordu.Bakışları yavaşça genç kızın dudaklarına kaydı.'Beni öpecek'diye içinden geçirdi Kacie.

Bekliyordu.Tam gözlerini yummak üzereydi ki Elliot doğruldu.Uzanıp tepsinin içindeki fincanlardan birini aldı,Kacie'ye uzattı.

Parmakları titriyordu.Buna rağmen fincanını dökmeden tutmayı başardı.İçindeki şekeri karıştırdı ve dudaklarına götürdü.Elliot Quantrell yatağın yanına bir koltuk çekti.Kendi çayını alıp rahat bir tavırla oturdu.Bakışlarını tekrar Kacie'nin yüzüne çevirdi.

"Fena üşütmüşsün Kacie Peters,"dedi"Burnun kızarmış ,felaket görünüyorsun."

Az önce kapıldığı gerilimin birden boşaldığını hisseden Kacie gülmeye başladı."Kendimi daha iyi hissetmem için böyle söylöyorsunuz herhalde,"dedi.Çayından büyükçe bir yudum aldı."Çok kötü görüldüğümün farkındayım,"diye mırıldandı.

Elliot Quantrell arkasına yaslanarak gülümsedi.'Çok farklı görünüyor'diye içinden geçirdi Kacie.Yüz hatları yumuşamış gibiydi.Neşeli,rahat bir havası vardı.Bu değişikliğin sebebi ne olabilirdi?

İş hakkında bir şeyler söylemeli ve konuşmayı kritik konuların uzağında tutmalıydı. Bir an düşündü. Sonra, "Büroda her şey yolunda mı?" diye sordu.

Elliot boşalan fincanını öne doğru eğilerek tepsinin içine bıraktı.

"İstediğim gibi değil," diye mırıldandı. Oturduğu yerde biraz doğruldu. Elini çenesine doğru götürdü. "Yokluğunu hissediyorum" dedi. "Sen olmadığın için işler aksadı."

Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki Kacie şaşırdı. Sanki bir sekreterden değil de yakın bir arkadaşından söz ediyordu. Böyle bir şey olabilir miydi? Onun yokluğu iş düzenini etkilemiş olamazdı. Not tutturacak birini nasıl olsa bulabilirdi. Herhangi biri dosyalarındaki bilgileri istediği an ona verebilirdi.

Bu iltifatın Kacie'nin bir sekreter olarak taşıdığı niteliklerle pek ilgisi olmasa gerekti. Yoksa Kacie'den hoşlanmaya başladığını mı fark etmişti? Öyle olsa bile anlamazlıktan gelmeli, aklından geçenleri ona belli etmemeliydi.

Yine de öpüşükleri anı hatırlamadan edemedi. O gece motelin o küçük odasında öpüşmüşlerdi. Zaten sorun da o anda içinden çıkılmaz hale gelmişti. O an için Elliot Quantrell'in kendisini öpmesini çok farklı biçimde yorumlamıştı. Yanılmış olamaz mıydı?

Başını öne eğerek o anı yeniden gözlerinin önüne getirdi. Elliot Quantrell belki de onu çekici bulduğu için öpmüştü. Tepkilerini ölçmek için değil. Kacie için çok yeni bir düşünceydi bu. Daha önce hiç aklına getirmemişti. Öpüşükleri an büyük bir heyecana kapıldığını hatırladı.

Peki ya kendisi? Bu adamın karşısında her zaman bu kadar büyük heyecana kapılması nasıl açıklanabilirdi? Kapıyı açıp da onu karşısında gördüğü an kalbi duracak gibi olmuştu. Ona çok önem veriyordu. Hatta gereğinden fazla.

Bu karşılıklı etkileşimin ne zaman başlamış olabileceğini düşündü. İlk hafta boyunca ondan nefret etmişti. Eski patronu Vincent Jenner'a hiç ama hiç benzemiyordu.

O zamandan beri Vincent Jenner'ı hiç düşünmemişti. O adam yüzünden bir zamanlar çektiği acılar aklına bile gelmemişti. Vincent için duydukları aşk değildi. 'Onu asla sevmedim,' diye geçirdi içinden. Sevmiş olsaydı onunla birlikte olmak için mücadele ederdi, kaçmazdı. Ayrıca Elliot Quantrell düşüncelerine bu kadar büyük bir ağırlık taşımazdı o zaman.

Vincent Jenner'a büyük bir sempati duyduğu söylenebilirdi. Bu sempati daha ziyade şefkat duygusunu andırıyordu. Sorunlu bir evlilik yaşayan ve hayatından sürekli şikayet eden Vincent'a belki de biraz acıyordu. Örneğin onunla birlikteyken büyük bir heyecana kapıldığını hatırlamıyordu. Çocuksu duygulardı bunlar ve aşkla ilgileri yoktu.

Çalıştığı işten ve Vincent'dan kolayca ayrılabilmişti. Ve o ana kadar onu hatırlamamıştı bile.

Kacie bütün bunları yattığı yerden, Elliot Quantrell'in boş bıraktığı koltuğa bakarak düşünüyordu.

Genç adam çayını bitirdikten sonra kalkmış ve Kacie'ye pazartesi gününe kadar büroya gelmemesini söylemişti. 'Keşke biraz daha kalsaydı' diye içinden geçirdi Kacie. Battaniyesine sıkıca sarıldı.

Gözlerinin önüne Vincent'la Elliot'un yüz çizgileri birbirine karışıyordu. Fakat kafasının içi bu konuda berraktı. Neden bu konuyu o güne kadar hiç düşünmemişti?

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele

Gönderen: shland üzerinde Nisan 19, 2007, 05:51:17 pm

Ertesi sabah kafasının içinde en ufak bir kuşku kalmamıştı. Vincent Jenner'a sevimli bir insana duyulan şefkatten başka bir şey duymamıştı. Aşk olamazdı bu. Aksi halde Elliot'a duyduklarını açıklaması imkansız olacaktı.

Sağlığı düzelmmişti, ama yeterince güç toplamadan işe gitmeye niyeti yoktu. Biraz daha zaman kazanmalı, Elliot'a yönelik duygularını ondan nasıl gizleyeceğini iyice düşünmeliydi.

Genç adam ona daha işe başladığı gün özel hayatıyla iş hayatını birbirine asla karıştırmadığını söylemişti. Birden kalbinin delice çarpmakta olduğunu fark etti Kacie. Evet, Elliot Quantrell'i çok

çekici buluyordu.Peki ya o?

Dün akşam işle ilgili hiçbir sebep olmaksızın gelmişti buraya.Sadece onu görmek için.Mutfakta çay yapmıştı.Yastığı Kacie'nin sırtına koyarken bir an durup dikkatle bakmıştı ona.Onu öpmek istemişti belki.Peki neden öpmemişti.Belki de grip mikrobi kapacağını düşünmüştü ve işten ayrı kalmak istemediği için..."Çok saçma"diye söylendi kendi kendine.Böyle bir şey düşünseydi onunla aynı odada oturmak istemezdi.Yastığını düzelterek kadar yaklaşmazdı en azından.Kafasının içinde sürüp giden tartışma gittikçe yorucu olmaya başlamıştı.Gerçeği düşünerek bulup çıkarması mümkün değildi aslında.

Tam yatmak üzereyken telefon çaldı.Elliot'un sesini duyunca kalbi yeniden hızlı hızlı çarpmaya başladı.

"Sesin iyi geliyor,"dedi genç adam."Yalnız biraz hızlı nefes alıyorsun galiba."

"Yo hayır iyiyim.Çok iyiyim."

"Bugün ne yedin bakalım?"

"Kahvaltı ettim.Ama akşam bir arkadaşım gelecek.Çok iyi Çin yemeği yapar kendisi..."

Tam çin yemekleri hakkında uzun bir söyleve başlıyordu ki telefon kapandı.'Kaba adam,ne olacak,'diye geçirdi içinden.Ziyarete geldi diye farklı davranacağını düşünmekle hata etmişti besbelli.

Ertesi günü Kacie büyük umutla telefon bekledi.Hiç ses çıkmayınca büroda işlerin yoğun olduğunu düşünerek avunmaya çalıştı.

Pazartesi günü tamamen iyileşmişti.Görünüşüne her zamankinden daha büyük özen gösterdi.Büroya saat dokuzdan önce geldi ve masasının başına oturdu.İlk karşılaştığı kişi Mike Carey oldu.Genç adam onu gerçekten özlemiş gibiydi.Onsuz işyerinin morgdan farksız olduğunu söyledi.

"Sana bu sözleri nezaketin söyletiyor,Mike,"diye karşılık verdi Kacie."Bugün çok çalışmama lazım işler birikti."

Kacie hemen çalışmaya başladı.Bir ara koridora çıktığında Jonathan Davy'yle karşılaştı.Onu görünce genç adamın gözleri parladı."Bana hasta olduğunu söylediler ama ben inanmadım,"dedi."Her zamanki gibi güzel gözüküyorsun."

"Kendimi her zamanki kadar iyi hissediyorum,"dedi Kacie.Sempatik bir tavırla gülümsedi ve tam o sırada Elliot'un bakışlarıyla karşılaştı.Ona doğru yürüdü.Genç adam büroya girmek üzereydi.Kacie'ye yüzünde karanlık bir ifadeyle baktı.

"Direktörlerle çene çalacağına bir an önce işine başlasan iyi edersin,"dedi.Kacie bir şey söylemedi.Genç adamın arkasından baktı.Elliot Quantrell odasına girdi.Aradaki otomatik kapı kapandı.

Kacie bir an ne yapacağını bilemedi.Hala ayakta duruyordu.Hemen gidip masasının başına oturdu.Telefonu üzerinde yana ışık Mr Quantrell'in özel bir telefon görüşmesi yaptığını gösteriyordu.İlgilenmeyerek dosyaları önüne çekti ve çalışmaya başladı.Bir saat ya geçmiş ya geçmemişti ki odasının kapısı açıldı ve içeri sarışın bir kadın girdi.Çok güzel,aşırı makyajlı bir kadındı.Üzerinde çok şık bir kürk vardı.Kacie'ye şöyle göz ucuyla bir baktı ve rahat adımlarla Mr Quantrell'in kapısına yöneldi.Etrafa hoş bir parfüm kokusu yayılmıştı.Kacie oturduğu yerde doğruldu."Bir dakika,"dedi."Randevu almış mıydınız?"

Kadın dudaklarını büzerek küçümseyici nazarlarla süzdü onu.

"Randevu mu?"

"Mr Quantrell çalışırken rahatsız edilmekten pek hoşlanmaz."

Tam o sırada aradaki kapı açıldı ve Elliot Quantrell göründü.

"Bu küçük kız randevularını mı düzenliyor,şekerim."dedi sarışın kadın,gülümseyerek."Çalışırken rahatsız edilmek istemiyormuşsun,öyle mi?"

Elliot gülümseyerek bir şeyler söyledi ama Kacie işitemedi.Duygusal bir fırtına yaşıyordu o an.Elleriyle masasının kenarlarını kıracakmış gibi sıkıttığını fark etti.Bu arada sarışın kadın Elliot'un koluna girdi.Birlikte içeri geçtiler.Kadının son sözleri Kacie'nin kulaklarında uğulduyordu.

"Elliot sevgilim,o harika restoranda yer ayırttın mı?"

Otomatik kapı sessizce kapandı ve sesler kesildi.Kacie bir süre daha ayakta kaldı,sonra yavaşça koltuğuna yığıldı.Felç olmuş gibiydi.Hiç birşey düşünmüyordu o an.Bildiği ve hatırladığı tek şey,o sarışın kadının Elliot'a'sevgilim'diyen sesi idi.

Birden kendi duygularına döndü.Gerçeği anlamıştı.Elliot'u çekici buluyor falan değildi.Ona düpedüz aşık!

Gerçeği kendine itiraf etmenin zamanı gelmişti.Elliot Quantrell'e aşık ve bu,o güne kadar yaşamadığı,çok şiddetli bir duyguydu.Vincent için hissettikleriyle kıyaslaması bile imkansızdı

Kacmalıydı oradan.Yerinden kalkıp çantasını omuzuna astı ve koşar adımlarla binadan çıkıp yan taraftaki parka gitti.Kendi düşüncelerinden kaçmaya çalışmıştı sanki.Ama faydasızdı.
'Tanrım,cıldırabilirim.'diye geçirdi içinden.Elliot'la o sarışın kadını yan yana tam karşısında görür gibi oluyordu.Elliot'u cazip bulduğunu düşünmüştü.Belki o da benden hoşlanıyordur,diye geçirmişti içinden.Ve az önce Elliot'un ne tür kadınlardan hoşlandığını kendi gözleriyle görmüştü.Bir süre kadar kımıldamadan bir bankın üzerinde oturdu.Elliot'u kafasından atmaya çalışıyor ama başaramıyordu.Sonunda,çaresiz yerinden kalktı ve büroya doğru yürüdü.

Elliot Quantrell yerinde yoktu.Sarışınla birlikte yemeğe çıkmıştı besbelli.Yavaşça masasının başına geçip oturdu.Onu gözleyen ya da rahatsız olacak birileri varmış gibi ses çıkarmamaya çalışıyordu.Bakışlarını önündeki yazılara çevirdi.Bakıyor ama hiç birşey göremiyordu.Kadın ona küçümseyici bir tavırla,küçük kız demişti.Elliot'la çok yakın bir ilişkisi olmalıydı.Ona 'sevgilim'diye hitap etmesi başka türlü açıklanamazdı.

Kacie bütün dikkatini önündeki işte toplamaya çalıştı.Elliot Quantrell gecikmişti.Yemekten sonra karşılıklı oturmuş sohbet ediyor olmalıydılar.Belki başka bir yere gitmişlerdi.Daha rahat olabilecekleri bir yere.

Kacie büro kapısının açıldığını fark etti ama başını daktilosuna iyice eğerek çalışmaya devam etti.Elliot genç kızın masasına yaklaştı.Kacie elleri yazı makinesinin tuşlarında olduğu halde başını kaldırıp ona baktı.Genç adam gülümsüyordu.

"Bundan sonra aklında olsun,"dedi"Mrs.Neasom istediği zaman odama girebilir.Önceden randevu alması gerekmez."

Kacie derhal kusursuz sekreter tavrına bürünerek,"Not edeceğim efendim,"dedi.

"Lan Neasom çok yakın bir arkadaşır,"diye ekledi Elliot Quantrell.Sonra ağır adımlarla kendi odasına geçti,aradaki otomatik kapı kapandı.Kacie'nin kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Saat beşe doğru yeni duruma az da olsa alışmıştı.O kadınla Elliot arasında çok ciddi bir ilişki olduğu kesindi.Kendi açısından ne kadar gurur kırıcı olursa olsun duruma katlanmaktan başka çaresi yoktu.İki odayı ayıran kapıya kederle baktı.Ona aşık olduğunu biliyordu artık.Aşkın nasıl bir duygu olduğunu keşfetmişti.Aşk basit bir sevgi ve şefkat duygusu değildi.Çok farklıydı.Saat beşte Kacie tam çıkmak üzereydi ki telefon çaldı.Arayan Gavin Aitken'di.Ganç adam Scotland'dan arıyordu.

Kacie'nin birşey söylemesine fırsat bırakmadan,"İyi misin?"diye sordu."Seni orada bulabileceğimi sanmıyordum.Elliot bana hasta olduğunu söyledi.İşe gelmemişsindir diye düşündüm."

"Elliot mu?"sözcükler boğazına takıldı.Aradaki kapı açılmış ve Elliot görünmüştü.

Gavin sessizliğe aldırmadan konuşmaya devam etti.

"Hafta sonu Londra'da olacağımı söylemiştim.Herhalde unuttun."

"Yo,hayır unutmadım,"dedi Kacie,kendini toparlamaya çalışarak."Düğün töreni nasıl dı?"

"Yalnız olduğum için biraz sıkıldım.Geçen cuma seninle yemeğe çıkabileceğimi düşünmüştüm."

"Geçen cuma Londra'da mıydın?"

"Aslında perşembe akşamı geldim.Fakat seni bulma umuduyla telefon ettiğimde karşıma Elliot çıktı ve senin hasta olduğunu söyledi."

Elliot bundan söz etmemişti.Kafası Lana Neasom'la fazla meşgul olduğu için unutmuş olmalıydı.

"Özür dilerim,Gavin.Seninle birlikte olmayı isterdim.Evde yatıyordum.Scotland'a geldiğimizde üşütmüşüm galiba."

"Seni ziyarete gelmeyi çok isterdim ama Elliot evinin adresini vermedi.Hiç olmazsa telefon numaranı vermesi için ısrar ettim ama dinlemedi.İstirahat etmen gerektiğini söyleyip durdu.Bunun üzerine çok ağır bir hastalığa yakalanmış olabileceğini düşündüm."

"Biliyorsun..şey ,zamanımızda modern tıp harikalar yaratabiliyor.İnsanın uzun süre yatması gerekmiyor yani."saçmaladığının farkındaydı.O anda kafası sadece Elliot'la meşguldü.Neden haber vermemişti.

"Çalışabilecek kadar iyileştigiğine emin misin?"diye sordu Gavin.

"Elbette,gayet iyiyim.Beni aradığına da ayrıca çok sevindim."

"Bana evinin telefon numarasını verir misin,Kacie?Böylece seni istediğim zaman arayabilirim."

Ona evinin telefonunu vermemesi için hiçbir sebep yoktu.Kacie telefonu kapadığında Elliot'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Daktilondaki yazıyı akşama kadar beklemem gerekecek herhalde."

Kacie hiçbir şey söylemedi.Çok kısa bir an Elliot'a hem aşık hem de nefret dolu olmasının mümkün olup olmadığını düşündü.Yazıyı zaten bitirmişti.Kağıdı şaryodan çekip çıkardı,ayağa kalkarak Elliot'a uzattı.

Genç adam hiç birşey söylemeden kağıdı alıp odasına girdi.

Salı günü herşey normale dönmüş gibiydi.Elliot her zamanki gibiydi.Diğer bir deyişle Lana Neasom o muhteşem varlığıyla ortaya çıkmadan önceki gibiydi.Kacie'nin davranışları herzamankinden daha resmiydi.Aşık olduğunu keşfetmesinin doğal bir sonucuydu bu.Duygularını asla belli etmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Bu sadece dış görünüş bakımından böyleydi.Kafasının içinde Elliot Quantrell'den başka birşey yoktu.

Kacie o gece kafasının içindeki düşüncelerden kurtulmak için kulübe gitti.Simon'ın yüzü asıktı.Bir saat kadar karşılıklı masa tenisi oynadılar."Formunu kaybetmişsin,"dedi Simon.Gerçekten de çok kötü oynuyordu.Oyuna dikkatini veremiyordu bir türlü.Raketi bıraktı."Haklı olabilirsiniz,"diye mırıldandı,Simon'la göz göze gelmeye çalışarak.

Eve döndüğünde hala Elliot'ı düşünüyordu.Bu düşünceler gittikçe yıpratıcı olmaya başlamıştı.'Acaba istifa mı etsem?'düşündü bir süre.

Çarşamba sabahı işe gittiğinde bu düşünce kafasında yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı.Elliot iki gün kadar büroda olmayacağını söylediğinde garip bir endişeye kapıldı.Nedense birden altüst olmuştu.

"İş için mi gidiyorsunuz?"diye sordu merakla.Elliot yarın ve öbürün büroda olmayacağına göre onu ancak pazartesi günü görebilecekti.Çok uzun bir süreydi bu.

"İtirazın yoksa,evet"diye karşılık verdi genç adam.Sesinde alaycı bir hava vardı.

"Özür dilerim,"diye mırıldandı Kacie,başını öne eğerek.

"Yarın Brüksel'e gidecek ilk uçakta yer ayırtmanı istiyorum."

"Cuma akşamı mı döneceksiniz?"

Genç adam başını sallamakla yetindi.Tam kendi odasına geçmek üzereydi ki Kacie kendine hakim olamıyarak seslendi.

"Yalnız mı gidiyorsunuz?"

Elliot döndü.Tek kaşını havaya kaldırarak hayretle baktı ona.

"Yanınıza birini almayacak mısınız,,diye sormak istemiştin,"dedi Kacie,titrek bir sesle."En son kent dışına çıktığınız da bir sekretere ihtiyaç duyduğunuzu söylemişsiniz de.İşim olduğunu düşünüyorsanız...şey,eğer isterseniz randevularımı iptal edebilirim."

"Randevularını iptal etmene gerek yok."dedi Elliot,dişlerinin arasından.

Kacie az sonra tek kişilik yer ayırttı.

Ertesi gün büro bomboştu sanki.Onun nereye ve neden gittiğini biliyordu yine de.Elliot Büksel'deki bir mühendislik firmasıyla sözleşme imzalamaya gitmişti.Hiç gereği yokken firmayla ilgili dosyayı başından sonuna kadar büyük bir dikkatle okudu.

Elliot'a aksini ima etmiş olmasına rağmen o gece için verilmiş randevusu yoktu.Yalnız kalmamak ve vakit geçirmek için masa tenisi kulübüne gitti ve çok kötü bir oyun çıkardı.

Cuma günü sessiz bir çalışma düzeni içinde geçti.Kacie'nin tek tesellisi pazartesiye iki gün kalmış olmasıydı.

Cumartesi günü öğleye doğru çok kötü bir ruh hali içindeydi.Ona aşık olduğunu anladığı andan itibaren tam bir hafta geçmişti.Bu yüzden yaşadığı hafta sonunun değişik bir anlamı vardı.Bundan sonraki hafta sonları nasıl geçecekti kim bilir?Elliot'u cuma ve pazartesi günleri arasında göremeyeceği kesindi.Buna bir çare bulamaz mıydı acaba?

Yine de Brüksel'e giderken sekreterini yanına almaması biraz garipti.Çünkü bunun bir iş gezisi olduğu açıktı.Atlantik'ın öte yanına geçerken Kacie'nin yanbaşında olmasını istememişti.Gerçek bu kadar basitti.Belki de şirketin oradaki şubesinde bir başka sekreter vardı.

Sabahtan beri bir şey yememişti ama hiç açlık duymuyordu.Yine de isteksiz isteksiz mutfağa geçip kendine bir şeyler hazırladı.Yemeğini bitirip bulaşıkları yıkarken annesine telefon etmesi gerektiğini hatırladı.Ellerini önündeki önlüğe kurularak salona geçti.Tam telefona uzanıyordu ki,alet çalmaya başladı.Birden irkilen Kacie hemen uzanıp ahizeyi aldı.

"Ben Elliot.Hemen buraya gel ve beni al."

Kacie bir an donakaldı.Kafasının içindeki bulutlar biranda dağılmış ve çok keskin bir güneş ışığı parlamıştı sanki.Elliot onu çağırıyordu.

Sesini güçlkle bularak,"Elbette,elbette,efendim,"dedi."Ama neredesiniz?"

"Nerede olacağım ,havaalanındayım,tabii,"dedi genç adam.Kacie tam bir şey söyleyecekti ki telefon sert bir sesle kapandı.Kacie bir süre elinde ahize,kımıldamadan kaldı.Erken dönmüştü demek!Hayır,tam aksine ,geç dönmüştü.Havaalanında olduğuna göre uçağı az önce piste inmiş olmalıydı.Oysa cuma akşamı geç saatlerde geleceğini söylemişti.Demek ki Brüksel'de bir gece daha kalmak istemişti.Neden acaba?

Havaalanına giderken kıskançlıktan içi içini yiyordu.Orada bir gece daha kalmasına yol acan şey ne olabilirdi?Belki de Belçikalı bir Lana Neasom...O sarışın kadının hayaleti onu kovalıyordu sanki.Gözleri dolu dolu oldu.Rezervasyon daha önce yapıldığına göre uçak biletini iptal ettirmiş olmalıydı.Lana Neasom'la bir gece geçirmek için.Önce bir yere gidip yemek yemişlerdi ve sonra... Bir kıskançlık krizine yakalandığının bilincindeydi.Arabayı sürerken direksiyonu parmaklarıyla kırarcasına sıkıyordu.Evden çıkarken pazar giysilerini çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı.Üzerinde sadece bir kazak ve bir pantolon vardı.'Böylesi daha iyi'diye düşündü.Giyinip makyaj yapsa daha şiddetli bir gerilime kapılabilirdi.

Evle havaalanı arasındaki yol uzamıştı sanki.Bundan şikayetçi değildi.Böylece vakit kazanmış oluyordu.Elliot'la karşılaşacağı ana hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı.Soğukkanlı ve kendinden emin bir tavır takınmalydı.Ne çok sıcak ne de çok soğuk olmalıydı.İşini seven ve patronuna bağlı bir sekreter gibi davranmalıydı.Evet,en iyisi böyle yapmaktı.

Neden kendi arabasını kullanmıyordu?Belki de havaalanına kendi arabasıyla gitmemişti.Taksi çağırırmaktansa Kacie'yi çağırarak daha kolaydı.Belki ona yazdırmak istediği birşeyler vardı.Arabasını park edip koşar adımlarla havaalanına girdi.Elliot görünürde yoktu.Bekleme salonlarının bulunduğu bölüme geçti ve ilk kafeye girerek etrafa bakındı.Hayır,burada da yoktu.İkinci kafeye girdi ve birden camın yanında onu gördü.Sırtı kapıya dönüktü.Başını biraz öne eğmişti.Bir şey okuyordu herhalde.Kacie derin bir nefes aldı.İş bilir sekreter havasına büründü ve ağır adımlarla ona yaklaştı.

"Özür dilerim,geciktim,"dedi oldukça resmi bir tavrıla."Nerede bekleyeceğinizi söylememiştiniz.Bu yüzden biraz aramam gerekti..."Genc adam başını çevirince kalbi duracak gibi oldu.Yüzü çok solgun görünüyordu.'Dün gece içkiyi fazla kaçırmış olmalı,'diye içinden geçirdi.

Yüzündeki kara gözlükler bu kuşkuyla doğruluyor gibiydi.Hava hiç de güneşli sayılmazdı.Ayrıca kafenin içi elektrikle aydınlatılmıştı.

"Haydi gidelim,"diyerek ayağa kalktı genç adam.Masanın yanında duran çantasını aldı.Sabırsız ve sinirli görünüyordu.

"Seyahatiniz başarılı geçti mi?"diye sordu Kacie.Genç adam hiç birşey söylemedi.Ona bakmadı bile.Hızlı adımlarla kafeden çıktılar,araba parkına doğru yürüdüler.Kacie'yi dirseğinden sıkıca tutarak geniş adımlarla yürüyordu.

Arabaya girip kapıları kapattıktan sonra,Kacie motoru çalıştırdı.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Eve"diye söylendi Elliot.Elini alnından geçirdi.Kacie bir an duraladı.Evinin nerede olduğunu bilmiyordu ki.Elliot genç kızın aklından geçen anılamış gibi,"Berkshire'a gidiyoruz,"dedi."Ashwit'e" Kacie gaza basınca araba hızla hareket etti.Bu adam dün geceyi uykusuz geçirmiş olmalıydı.Hiç yatağa girmemiş,üzerindeki elbiseleri bile çıkarmamış gibiydi.Kıskanmanın anlamı yoktu.Ona soru sormaya hakkı da yoktu.Kendisinin de özel hayatla iş hayatını birbirinden ayrı görmesi gerekiyordu.

Kacie arabayı sürerken yan gözle onu inceliyordu.Başını koltuğun arkasına yaslamış resmen uyukluyordu.Onu bu halde görmek çok garipti.Kacie yüreğinde belli belirsiz bir sempati duydu.Berkshire'a gelmişlerdi ama Kacie ne tarafa sapacağını bilmiyordu.Arabayı yolun kenarında durdurdu.Elini yavaşça genç adamın omzuna dokundurdu.

"Uyan,Elliot.Yolu tarif etmen gerekiyor."

Birden dehşete kapıldı.Ona Mr Quantrell diye hitap etmeliydi.Ama artık çok geçti.Genç adam başını hafife ona doğru çevirdi.

"Elliot uyumuyor,"diye mırıldandı.

'yalancı,'diye içinden geçirdi Kacie.Bal gibi de uyuyordu.Koyu gözlük camlarının gerisinde gözlerinin kapalı olduğunu görmüştü.

Kendini toparlamaya çalıştı.Sakin ve resmi bir sesle,"Hangi yoldan gideceğiz?"diye sordu.

Elliot Quantrell elini kaldırarak yolu işaret etti.Kacie dikkatle ona baktı.Evet,yüzü gerçekten çok solgundu.Yine gözlerini kapamıştı.Kacie arabayı hareket ettirdi.Yol dümdüz uzayıp gidiyordu.Bes on dakika sonra geniş,ağaçlıklı bir bahçeye açılan dev bir kapı gördü.Kapının üzerindeki levhada'Ashwith Villası'yazısını okudu.Arabayı kapının yanına yaklaştırarak biraz sert bir frenle durdu.

Elliot yerinden doğrularak etrafa baktı.

"Nereye geldik?"

"Gözlüklerinizi çıkarırsanız nereye geldiğimizi göreceksiniz,"dedi Kacie.

Elliot gözlüklerini alına doğru itip Kacie'ye baktı.Hafifçe gülümsedi."Seni çok yordum,"diye mırıldandı."İçeri gelip biraz oturmaz mısın?Bir fincan çay içerdin."

Kacie bir an ne yapacağını bilemedi.Onun evini görmek için can atıyordu.Öte yandan gururu bu öneriyi hemen kabul etmesine izin vermiyordu.

Kısa bir bocalamadan sonra,"Hemen eve gidip saçlarımı yıkamam gerekiyor,"dedi."Akşam dışarı çıkacağım.Dönsem iyi olacak."

Elliot ısrar etmedi.Bu da fazla istekli olmadığını gösteriyordu.Pazartesi gününe kadar onu göremeyecekti.Böylesi belki daha iyiydi.

Kacie dönüş yolunda onu havaalanından aldığına biraz pişman olmuştu.Arabadan inerken teşekkür bile etmemişti.Sekreterlikle özel şoförlük ayrı şeylerdi.

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele
Gönderen: shland üzerinde Nisan 20, 2007, 03:21:22 am

6

Pazartesi sabahı Kacie büroya büyük bir heyecanla girdi.Elliot'u görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi sabırsızlanıyordu.Cumartesi günü olanları hala çözebilmiş değildi.Elliot neden o kadar solgundu,neden güneş gözlükleri takmıştı ve neden cuma gecesini orada,Brüksel'de geçirmişti.Kıskançlığı kafasının içinde,tedirgin edici,apayrı bir varlık dibi duyuyordu.Nasıl olsa anlayacaktı.Saatine baktı.Ellit'un tam şu sıralarda gelmesi gerekiyordu.

Fakat gelmedi.Saat dokuz buçuk olmuştu ve görünürde yoktu.Kacie endişelenmeye başlamıştı.Geç kalmasının yüzlerce nedeni olabilirli.Kaza geçirmiş olamaz mıydı?Hayır,olamazdı,çünkü Elliot çok iyi araba kullanırdı.

Sabahki hava raporu kar yağacağını duyurmuştu.Şehir dışında kar yolları kapamış olabilirli.Ashwith zenginlerin oturduğu bir semtti ama yine de kentin dışındaydı.Ani bir kar fırtınası...

Gittikçe daha fazla endişeleniyordu.Başına bir şey gelmiş olsa bile,telefon edip haber vermesi gerekmez miydi?

Tam o sırada telefon çaldı.Kacie heyecanla ahizeyi kaldırdı.

"Kacie,sen misin?"

Onun sesiydi."Evet..Mr Quantrell,"diyebildi.

"Bugün evde çalışmak istiyorum.Senden istediğim..."

"Hasta mısınız,yoksa?"sesinde panik dolu bir ifade vardı."Neyiniz var,lütfen söyleyebilirsiniz?"

"Soru sormayı bırakır mısın?"dedi Elliot,sert bir sesle."Evimin nerede olduğunu

biliyorsun.Darlington ve Brew dosyalarını gelirken yanına al..."

Aklına bir şey gelmiş gibi sustu.Bu arada Kacie'nin eli otomatik olarak masanın üzerinde duran not defterine gitti.

"Randevuları iptal edeyim mi?"diye sordu,hafifçe titrek bir sesle.

"Davy'nin sekreteri o işi yapar."

Kendisinden önce Jonathan Davy'yi arayıp konuşmuş olmalıydı.Elliot telefonu kapamadan önce"Hemen buraya gelmeni istiyorum,"dedi "Derhal."

"Peki efendim,hemen geliyorum."dedi Kacie,telefonun kapanmış olduğunu fark ettiği halde.

Az sonra Kacie elinde daktilosu ve Elliot'un incelemek istediği dosyalar olduğu halde arabasına binmeye çalışıyordu.Çantaları ve dosyaları güçlükle arka koltuğa yerleştirip hareket etti.

'Hasta olmalı,'diye geçirdi içinden,telaşla.Elliot gibi bir adamın hasta olabileceğini hiç düşünmemişti.Fakat günü evde geçirmek isteği başka türlü açıklanamazdı.Aslında biraz dinlense daha iyi ederdi ama bu tür işkolik adamlara laf anlatmak çok zordu.Kim bilir Brüksel'de ne yapmıştıda bu kadar yorulup hasta olmuştu.

Hava kapalıydı ama kar yağmıyordu.Belki de Elliot hasta değildi.Sadece böylesine kasvetli bir günde evden çıkmak istememişti,o kadar.

Kapısında,Ashwith Villası,yazılı evin önünde durdu.Daktiloyu ve dosyaları kucaklayıp çıktı,ayağıyla iterek arabanın kapısını kapadı.Bereket bahçe kapısı açıktı.İçeri girip biraz yürüdü.Ana binanın mermer basamaklarından çıkıp kapıyı çaldı.Orta yaşlı,güler yüzlü bir kadın kapıyı açtı.

"Miss Peters olmalısınız,"dedi sempatik bir tavırla.Kacie'yi insana batmayan ama oldukça dikkatli bakışlarla tepeden tırnağa süzdü."Lütfen girin,"diyerek yol gösterdi."Ben Mrs.Watts,Mr Quantrell'in yanında çalışıyorum "

Salona doğru yürürlerken,"Elinizi sıkamıyorum,kusura bakmayın,"dedi Kacie.
"Mr Quantrell sizi çalışma odasına almamı istedi.Kendisi orada bekliyor.Bu taraftan lütfen."
Kacie dosyaların arasından çevreye bir göz attı.Çok iyi döşenmiş bir salondan geçip uzunca bir koridora girdiler.Mrs.Watts koridorun sonundaki kapıyı açtı.Kacie içeri girdiğinde kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.Elliot geniş bir çalışma masasının başında oturuyordu.
Kacie'nin içeri girdiğini görmüş,yerinden bile kımıldamamıştı.Ayağa kalkmasını beklemek saçmalık olurdu zaten.
Mrs.Watts kapıyı kapatıp çıktı.Kacie odanın ortasına doğru yürüdü.Daktiloyu yavaşça yere bıraktı.
"İstedığınız her şeyi getirdim,"dedi.
"Umarım bir şey unutmamışsındır,"diye karşılık verdi Elliot.Yüzünde hala güneş gözlükleri vardı ve Kacie'ye bakmamak için özel bir çaba harcıyor gibiydi.
Kacie'nin biraz canı sıkılmıştı.Tek bir söz üzerine kilometrelerce yol katedip bir sürü şey taşıyarak buraya koşmuştu.Biraz sıcak davranamaz mıydı?
Çalışma masası beraberinde getirdiği dosyaları koyabileceği kadar genişti.Ona hiçbir şey söylemeden dosyaları masanın üzerine yerleştirmeye başladı.Birden tedirgin oldu.Elliot garip bir sessizliğe bürünmüştü.Son dosyayı da yerleştirdikten sonra az ilerde duran hafif koltuğu aldı ve masanın sol tarafına yerleştirerek oturdu.Artık çalışmaya başlayabilirlerdi.
Ona bir şey sormanın yara sağlamayacağını geçmiş tecrübelerinden biliyordu.En iyisi susmaktı.Neler olduğunu,eğer gerek görürse,kendisi anlatabilirdi.
Masanın üzerinde birkaç yazılı kağıt vardı.Fakat Kacie içeri girdiğinde Elliot onları okuyor olamazdı,çünkü kağıtlar oldukça uzakta duruyorlardı.Masa bürodakinden çok daha genişti.Odaya girdiğinde,çalışmıyor,masanın başında oturmuş düşünüyordu,besbelli.Elliot gibi bir adamın çalışmadan masasının başında oturup düşüncelere dalması çok garipti.Onun için çalışmak hava ve su kadar önemli bir ihtiyaçtı.Hafta sonu ya da tatil de değildi.Böyle vakit öldürmesi çok ilginçti doğrusu.
"Bütün gün beni mi seyredeceksin,yoksa çalışmaya başlayalım mı?"
Öyle sert ve acı bir ses tonuyla söylemişti ki bu sözleri Kacie irkildi.Genç adam yüzünde alaycı bir tebessümle bakıyordu ona.
"Bu sabah gelen iş mektupları,efendim,"dedi Kacie gayet resmi bir ses tonuyla.Elindeki küçük dosyayı ona uzattı.Genç adam bir an duraksadı ve dosyayı aldı.Şöyle bir bakıp Kacie'ye geri verdi.
"Oku ve ne gerekiyorsa yap."
"Ben mi?"Doğrusu çok şaşırmıştı.İlk kez oluyordu bu."Ama efendim ben..."
"Ne diyorsam yap!"diye kükrledi genç adam."Sana neden para ödüyorum ben?"
"Sizin yerinize karar vermem için değil herhalde.Dosyada Grieg ve Box'tan gelen iş mektupları var.Onlara ne yazabilirim.Milyonluk işler bunlar."
Bu sözler üzerine genç adam masanın üzerinde bir şey arıyormuş gibi uzandı ve dosyaları devirdi.Derin bir sessizlik oldu.Dosyalar yerdeki gri halının üzerine saçılmıştı.Kacie,onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmediğini düşündü.Elliot elleriyle koltuğun kenarlarına sıkı sıkı tutmuş ona bakıyordu.Sonra yavaş yavaş gevşedi.Eliyle siyah gözlüklerini düzeltti.Kacie onun derin bir nefes aldığını,sinirlerine hakim olmaya çalıştığını fark etti.
Genç adam sakın bir sesle,"Onları toplar mısın,Kacie?"dedi.
Kacie bir an tereddüt etti.Sonra yerinden kalkıp,önce kağıtları toplayıp dosyaların arasına yerleştirdi.Sonra hepsini masanın üzerine,eski yerlerine koydu.Genç adam şimdi daha sakın görünüyordu.Az önceki fikrini değiştirmiş olmalıydı.Mektup dosyasını incelemesi için önüne koydu.O sırada Elliot garip bir hareket yaptı.Elleriyle tam önünde duran dosyaya dokundu.V e o anda Kacie'nin soluğu kesildi.Damarlarındaki kan hızla çekiliyordu sanki.Elini ağzına götürdü."Aman Tanrım,"dedi"Siz...göremiyorsunuz."
"Evet,"dedi Elliot boğuk bir sesle."Anladığına göre,şu mektupları oku da çalışmaya başlayalım."
Kacie koltuğunda taş kesilmiş gibi kımıldamadan oturmuş dehşetle ona bakıyordu.
"Cumartesi günü de görmüyordunuz,"dedi "Beni bu yüzden havaalanına çağırıyorsunuz."
Elliot derin bir iç çekerek koltuğuna yaslandı.Artık başını Kacie'ye doğru çevirme gereği hissetmiyordu.
"Seni meraktan kurtarmadan çalışmaya başlayamayacağımız anlaşılıyor,"diye mırıldandı."Evet,cuma gününden beri böyleyim.Hastaneden çıktığım andan beri."
"Demek hastanede yiniz!"
Kacie derin bir vicdan azabı duydu.Onun hakkında neler düşünmüştü!Cuma gecesini bir kadınla birlikte geçirmek için geç kaldığına neredeyse emindi.Oysa Elliot,bütün bu süre içinde...yutkundu.Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

"Kaza mı geçirdiniz?"

Genç adam bir iki dakika sustu."Bir kazaydı,"diye mırıldandı."Herşey bir anda olup bitti.Karmaşık bir cihazı inceliyordum.Çok yakından...Bütün dikkatimi vermiştim.Soğutucularda kullanılan yeni keşfedilmiş bir formül var.Sıvıyken yavaş yavaş buharlaşıyor.Buharlaşıma birden hızlandı ve yüzüme püskürdü.Gözlerime birşeyler battığını hissettim."

Kacie bu sözleri dinlerken cumartesi gününü tekrar yaşıyordu.Onu kafede sırtını kapıya dönmüş otururken gözlerinin önüne getirdi.Sonra arabay doğru yürürlerken dirseğini sıkı sıkı tutuşunu.Çevreyi göremiyordu o anda.Evin önüne geldiklerinde bile nerede olduğunu bilmiyordu."Hastanede kalabilirdiniz.Belki bir çaresini bulurlardı."

"Bu işin tek bir tedavi yolu var.Bana bir göz damlası verdiler.Her dört saatte bir kullanıyorum.Yapılacak başka şey yok.Aynı işi hastanede yapmanın ne anlamı var?Deneyeceğiz bakalım."

Kacie elini ağzına götürürken hıçkırdı."Yoksa,"dedi."Yoksa hep böyle mi kalacaksınız?"

"Sanma,"dedi Elliot."Ayrıca o kadar da değil,biraz görüyorum."Bu sözleri Kacie'yi rahatlatmak için söylediği o kadar belliydi ki.

"Ama dosyaları deviriyorsunuz.Önünüzdeki mektupları bile göremiyorsunuz.Hem sonra..."

"Lütfen,yeter artık.Durumum o kadar kötü değil. İlacı damlattığım zaman bir süre kadar hiçbirşey göremiyorum,sonra yavaş yavaş biraz düzeliyor.Bu gözlük camları ışığı az geçirdiği halde etrafı seçebiliyorum.İçeri girdiğin an seni yaygın bir leke gibi görüyordum,şimdi yavaş yavaş bir siluet halinde seçebiliyorum."Bu sözleri söyledikten sonra dirseklerini masanın üzerine dayayarak biraz dikleşti."Evet,Miss Peters,"dedi."Greg ve Box'ın gönderdiği yazıları okumaya başla bakalım.Ve saat tam on ikide bana haber vermeyi unutma."

Saati bile başkasından öğrenmek zorunda kalması çok üzücüydü.Kacie yüreğinin burkulduğunu hissetti.'Ne kadar güçlü'diye geçirdi içinden.Onun gibi sürekli çalışan,sabırsız bir adam için çok zor bir durumdu bu.Buna rağmen sakın ve cesurdu.Belki de öyle görünmeye çalışıyordu.

Saat tam on ikiye kadar çalıştılar.Kacie vaktin geldiğini söyleyince genç adam arkasına yaslandı.

"Mrs.Watts'a git ne yemek istiyorsan söyle,hazırlasın."Cebinden ufak bir ilaç şişesi çıkardı.Göz damlası saati gelmiş olmalıydı.Kacie kısa bir an duraksadıktan sonra onu yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşündü.Yerinden kalkıp Mrs Watts'ı bulmaya gitti.

"Sizin için yemek odasında bir masa hazırlayacağım,"dedi Mrs Watts."Mr Quantrell öğle yemeğini tepsi içinde odasında yemek istediğini söyledi."

Ayrı ayrı yemek yemeleri çok can sıkıcı bir durumdu."Onun tepsisini ben götürebilirim,"dedi."Ayrıca aynı odada birlikte yemek yiyebiliriz."

Mrs Watts nazik bir tebessümle,"Mr Quantrell öğle yemeğini tek başına yemek istediğini söyledi."dedi."Sanırım yemek sırasında odada yalnız kalmak istiyor."

İtiraz edip tartışmaya girmesi imkansızdı çünkü kadın çok kararlı görünüyordu.Kacie,çaresiz çalışma odasına döndü.

Çok kötü şeyler olacaktı gibi garip bir tedirginlik vardı içinde.Elliot'la arasındaki bütün bağlar kopmuştu sanki.Ona ulaşmak çok zor,neredeyse imkansızdı.

Odanın kapısını yavaşça açıp içeri girdi.Elliot onun girdiğini sezmiş,koltuğunda hafifçe doğrularak gözlüklerini düzeltmişti.Az önce söylediklerini hatırladı Kacie.İlacı damlattıktan sonra bir süre kadar hiç bir şey göremiyordu.Genç adamın yüzüne dikkatle baktı.Daha da solgun du şimdi.

"Daktilonu getirdin mi?"

"Evet,efendim,burada."

"Masanın üzerine mi koydu?"

"Hayır,masanın hemen yanında,yerde duruyor."

Çalışmaya başladılar.Elliot belli etmemeye çalışıyordu ama sesinden çok sinirli olduğu anlaşılıyordu.

Mrs Watts kapıyı tıklatıp öğle yemeğini hazır olduğunu haber verdi.Kacie sessizce yerinden kalkıp,"Saat ikide mi çalışmaya başlayacağız?"diye sordu.

"Bir saat yetmiyor mu yemek yemen için?Zaten geç kaldın.Benim iş yerinde part time çalışanlara yer yoktur."

"Sizi daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim,Mr Quantrell."diye mırıldandı Kacie.

"Ben sakat bir insan değilim,Miss Peters!Benimle bu şekilde konuşamazsınız!"

Bir çığlığa benzeyen bir sözlerden sonra derin bir sesizlik oldu.Kacie,yavaş bir

sesle,"Anlıyorum,efendim,"diye mırıldandı."Saat tam bir buçukta burada olacağım."

Yemek yerken Kacie hayatın Elliot için bir cehennemden farksız olduğunu düşündü.Yemeğini bitirdikten sonra odaya kasten biraz gürültü yaparak girdi.Masanın yanında duran yazı makinesini

aldı pencereye yakın duran küçük masanın üzerine koydu.Çalışmaya başladılar fakat Kacie rahat değildi.Elliot yazdırdığı konular üzerinde yoğunlaşmayı başaramıyor,az önce söylediklerini unutuyor ve Kacie'ye ikide bir sorular soruyordu.

Saat dört civarında çalışmaya ara verdiler.Bu arada Kacie perşembe günü büroda yaptığı işleri rapor halinde anlattı.Bir ara gözü pencereye doğru kaydı.Dışarda kar iri taneler halinde yağmaya başlamıştı.

"Kar yağıyor,"dedi heyecanla.

Genç adam oturduğu yerden şöyle bir doğruldu.Yüzünü pencereye doğru dönerek,"Evet görüyorum,"dedi.Güneş gözlüklerini yavaşça çıkardı.Ve Kacie genç adamın bakışlarında ki boşluğu dehşetle fark etti.Onunla göz göze gelmek istiyor ama başaramıyordu.

Kacie'nin yüzünü seçemediği apaçık ortadaydı.Kacie saatine baktı."Dördü geçiyor,"diye mırıldandı.Gözüne ilaç koyma zamanının geldiğini ona hatırlatmak istiyordu."Ellerim karbon lekesi oldu,izninizle yıkayabilir miyim?"diye sordu.Genç adam başını salladı.

Kacie dışarda tam on dakika oyalandı.Bu arada Elliot ilacını kullanmıştı.Başı ,önündeki kağıtları inceliyormuş gibi öne eğikti.Bu hareketi bilinçli olarak yapıyor olmalıydı.Bosluğa bakıyormuş gibi görünmek istemiyordu besbelli.

Kacie pencerenin yanındaki masanın başına geçti.Çalışmaya kaldıkları yerden devam ettiler.Bir saat çabucak geçiverdi.Kacie saatine baktığında beşe on vardı.Dışarıya bir göz attı.Kar yağışı hızlanmıştı.Etraf bembeyazdı.Garip bir sessizlik çökmüştü ortalığa.Bu hızla yağmaya devam ederse yollar kapanabilirdi.

Ashwith'i dış dünyaya bağlayan daracık yolu gözlerinin önüne getirdi.Bu karda kente dönmek çok zor olacaktı.Arabaya kar lastikleri taktırmış olsaydı daha kolay olabilirdi.Buradan ana yola çıkabileceği bir başka yol var mıydı acaba?

Hava iyice kararmadan yola çıksa daha iyi ederdi.Ondan izin isteyecek cesareti yoktu.Elliot bir kez daha'Benim işyerimde part time çalışanlara yer yoktur.'diye bağırabilirdi.

Yine de bir deneme yapmakta fayda vardı."Kar yağışı hızlandı."diye mırıldandı,çok doğal bir şey söylüyormuş gibi.

"Kar beni neşelendirir."diye karşılık verdi,genc adam.

"Yine de kızak kayabileceğinizi pek sanmıyorum."Kacie bu sözleri söyler söylemez pişman oldu.Hemen dönüp ona baktı.Masasının başında kımıldamadan duruyordu.Yüzü karşıki duvara dönmüştü.'Şimdi bağıracak'diye geçirdi içinden.Ama hayır,Elliot derin bir sessizliğe gömülmüştü.

"Özür dilerim,"dedi telaşla."Ne söylediğimi bilmiyorum.Kar gerçekten çok hızlı yağıyor.Acele etmezsem eve dönmek çok zor olabilir."

Derin bir sessizlik oldu.Elliot bir şey düşünüyor gibiydi.

"Geceyi burada geçirebilirsin,"dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Burada mı?"doğrusu bu Kacie'nin aklına gelebilecek en son şeydi.

"Elbette."

"Ama ben işin geri kalan kısmını evde tamamlamayı düşünüyordu.Bu yüzden acele ediyorum."

"Burada çalışabilirsin.Herşey elinin altında."

'yine kedi fare oyununa başladık'diye düşündü

Elliot arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturup yüzünü Kacie'nin bulunduğu yöne çevirdi."Burada kal,"dedi.Sesinde her zamanki gibi emredici bir hava vardı.

Kacie saatine bir göz attı.Vakit hızla geçiyordu.Aslında çoktan kararını vermişti ama onu ikna edebilmesi için birşeyler yapması gerekiyordu.

Sakin bir sesle."Kalamam,"dedi.

"Kalamaz mısın,neden peki?"

Elliot'un sesindeki saldırgan ifade,fırtınanın başlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Çünkü..."diye söze başladı Kacie.Ama birden sustu.Sağlam bir gerekçe bulması gerekiyordu.Durumunuz beni çok sarstı,sinirlerim yıprandı.Bu yüzden eve gidip düşünmek,kendime gelmek istiyorum,diyemezdi.

"Hazırlıksız geldim.Yanıma dosyalardan başka bir şey almamıştım gelirken."

"Bu sorun değil.Bu evde herhalde sana verilecek bir pijama bulunu,değil mi?Mrs Watts'a ne gerekiyorsa söyleyebilirsin.Yoksa Londra'da başka işlerinmi var?Geceyi geçirmek için bir başkasıyla randevun varsa..."

"Kimseye verilmiş sözüm yok."dedi Kacie ,telaşla.

Genç adam uzun süredir ilk kez gülümsedi."Buna çok şaşırdım doğrusu,"dedi.Sesinde her zaman ki gibi alaycı bir ifade vardı."Randevun olmadığına göre mesele yok demektir."diye ekledi."Geceyi burada geçirebilirsin."

Kacie bocalamaya başlamıştı."Ama dış fırçamyok,"dedi."Dışlerimi fırçalamadan uyuyamam. " "Mrs Watts 'ta yedek bir dış fırçası vardır mutlaka.Dedim ya,gereken her şeyi ondan sağlayabilirsin."

Tartışma sona ermişti.Elliot onun Londra'ya dönmesine izin vermeyecekti.Bunu anladıktan sonra tartışmaya devam etmek faydasızdı.Saat beş buçuk olmuştu.Elliot bir fincan çay içmek istediğini söyledi.Kacie,Mrs Watts'ı bulmal ve kendisi için bir oda hazırlamasını söylemeliydi.

Kacie odadan dışarı çıkınca doğruca dış kapıya gitti.Açıp,, dışarı baktı.Kar sanki daha da hızlanmış,arabasının tekerlekleri neredeyse yarı yarıya kara gömülmüştü.Yağış devam ederse işi çok zordu.Mutfağın yerini bulup çay yaptı.Fincanları ve şekerliği bir tepsinin içine yerleştirerek odaya döndü.Elliot yerinde yoktu.Ya kendi başına ya da bir başkasının yardımıyla odadan ayrılmıştı.

Küçük masanın başına geçti.Elinde kalan işi rahat rahat bitirebilirdi.Elliot'un gereksiz müdahaleleri olmasaydı çoktan bitirmiş olacaktı.Çayından bir yudum alarak çalışmaya başladı.

Saat tam yedide işini bitirdi,daktiloyu kapattı.Yorucu bir gün geçirmişti.Hava çoktan kararmıştı ve masa lambasının sarı ışığında dışarda kar yağışının bütün hızıyla devam ettiği görülüyordu.Tam o sırada kapı vuruldu ve Mrs Watts gülümseyerek içeri girdi.

"Mr Quantrell akşam yemeğinden önce size odanızı göstermemi istedi."

Kacie yerinden kalkarak kadını izledi.Kendisine ayrılan oda üst kattaydı.Oldukça geniş ve çok güzel döşenmiş bir misafir yatak odasıydı.Kadın çıktıktan sonra banyoya geçti.Küvet çok genişti ve her şey yerli yerindeydi.Kacie saatine göz attı.Sekiz olmuştu.Elliot'un göz damlasını kullanma vakti gelmişti.Bir süre kadar hiç birşey göremeyeceğine göre Kacie yemeğini tek başına yiyecekti herhalde.

Yanılmamıştı.Yemek salonuna girdiğinde masanın tek kişi için hazırlanmış olduğunu gördü.Yarın sabaha kadar onu göremeyecekti.

Bu durumun uzun sürebileceğini düşünmek istemiyordu.Elliot gibi bir adam böyle korkunç duruma uzun süre katlanamazdı.En önemlisi gözleri iyileşmedikçe eskisi gibi çalışamayacaklardı.Daha önce ,birlikte çalışırken Kacie ona yetişmekte güçlük çekerti.Oysa o gün Elliot'un çalışma temposu yarı yarıya düşüktü.

Kacie yemeğini bitirip masadan kalktı.Erken yatmayı düşünüyordu.Odadan çıkıp salona geçti.Tam merdivenlere yönelecekti ki birden Elliot'u gördü.Elinde bir viski bardağıyla geniş bir koltukta oturuyordu.Bir an durakladı Kacie.

"Kim var orada?"diye seslendi genç adam.

Elliot o gece onunla oturup konuşmak istemediğini daha önce belli etmişti.'Bu karşılaşma tam bir talihsizlik oldu,'diye içinden geçirdi Kacie.Salon inanılmayacak kadar sessizdi. ve Kacie,nedense, en ufak bir hareket yapmaya korkuyordu.Sessizlik iyice dayanılmaz hale gelince,"Yemeğimi az önce bitirdim,"dedi.Elliot'un yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Odama çıkıyordum,"diye devam etti Kacie."Mrs Watts bana bir dış fırçası buldu."Sinirleri gittikçe bozuluyordu.Çaresizlik içinde ona bir iki adım attı."İyi geceler,Elliot."dedi.İstemmeden ona yine küçük adıyla hitap etmişti.Bir an ne yapacağını bilemeyerek ellerini ovuşturdu,alt dudağını hafifçe dişledi.

Elliot hiçbir tepki göstermedi.Elindeki viski bardağını kaldırarak onu selamladı.Bir yudum aldı.'yarın sabah görüşürüz,'demek istiyordu sanki.Kacie tam merdivenlere yürüyordu ki salonun koridora açılan kapısının kapalı olduğunu fark etti.Elliot çalışma odasına gitmek isteyebilir ve o kapıya...Hemen yönünü değiştirdi,hızlı adımlarla gidip kapıyı açtı.Kafasının içinde binbir endişe birbirini kovalıyordu.Onu burada yalnız bırakmak doğru muydu?Elliot koltukta kımıldamadan oturuyor,sanki onun hareketlerini izliyordu.

"Sizin için yapabileceğim birşey var mı?"diye sordu Kacie.

"Aklından neler geçiriyorsun?"

"Özel bir şey değil.Düşümdüm de...Odama çıkmadan önce,sizin için..."

"Saçmalama Kacie.Odana git ve beni rahat bırak.Bana hastabakıcılık yapmaya çalışmandan hoşlanmıyorum."

"Böyle birşey aklımın ucundan bile geçmedi,"dedi Kacie.

"Beni odama kadar götürüp üzerimdekileri kendi ellerinle çıkarıp yatırmayı düşünüyorsun galiba.Bu halimle çok zararsızım,öyle değil mi?Beni soymayı bile düşünebiliyorsun."

"Sizi soymak mı?"

Kacie derin bir nefes aldı.Öfkeye kapılmamalıydı.Yine de yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu.

"Her zamanki gibi çok kabasınız,Mr Quantrell,"dedi."Sizi odanıza götürüp yatırmak gibi birşey

düşünmüş değilim."

Artık orada kalamazdı.Doğruca odasına çıktı.Ondan hala biraz nefret ediyordu galiba.Banyoya geçip elini yüzünü yıkadı,dişlerini fırçaladı ve hemen yattı.
Az sonra öfkesi geçmişti..Ona sert bir yanıt verdiği için pişmanlık duyuyordu.Çok daha sabırlı olmalıydı ona karşı.

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele
Gönderen: shland üzerinde Nisan 21, 2007, 05:29:18 pm

7

Ertesi sabah uyanır uyanmaz aklına ilk gelen şey Elliot'la aralarında geçen son konuşmaydı.Kacie'yi sanki kasten kıskırtmıştı.Bu düşüncelerle banyoya girdi,duş aldı,giyindi.

Kahvaltıya indiğinde,bir daha böyle kıskırtmalara aldırmamaya kararlıydı.Ne yaparsa yapsın sakın olmalı ve sabır göstermeliydi.

Mrs Watts'in hazırladığı kahvaltıyı bitirdikten sonra yerinden kalkıp çalışma odasına gitti.Elliot yüzünde aynı gözlükle masasının başında oturmuş onu bekliyordu.

Kacie her zamanki neşeli sesini bulmaya çalışarak,"Günaydın,"dedi.

Tam yazı masasının başına oturmuştu ki,Elliot,"Dün gece sana iyi geceler dememe fırsat bırakmadan çekip gittin,"dedi.

'İşte yine başlıyor'diye içinden geçirdi Kacie.Sakin olmalıydı."Gitmemi istemiştiniz,"dedi sakın bir sesle.

Kacie kaldığı yerden çalışmaya başladı.Yaklaşık bir saat sonra Elliot ondan bir telefon numarası istedi.Oanda Kacie,genç adamın yaklaşık bir saatir önündeki indekste yazan numaraları seçmeye çalıştığını fark etti.Sabah gözüne ilaç damlattığı için pek az görebiliyor olmalıydı.Hemen yerinden kalkıp numarayı buldu.Genç adam telefonla konuşurken hiç birşey olmamış gibi rahat davranıyordu.Telefon konuşmaları birbirini izledi.Elliot telefonu her kapatışında konuşma hakkında Kacie'ye kısa notlar tutturuyordu.

Öğleyin Elliot'un ilaç kullanma vaktinin geldiğini düşünerek odadan çıktı.Kar yağışı durmuştu.Hatta yer yer erimeler başlamıştı.Kacie bu havada araba kullanıp kulanamayacağını bir an düşündü.Gidecekse akşama kalmamalıydı.

Odaya döndü."Bütün bu dosya ve yazıları arabaya yüklemek çok vakit alacak,"dedi Elliot'a.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Çok yumuşak bir ses tonuyla sormuştu bu soruyu.

"Artık burada kalmama gerek kalmadı.Çalışmaya büroda devam edebilirim.Telefonla ilişki kurabiliriz.Eğer şimdi gidersem.."

"Bir yere gitmiyorsun."

"Neden ama?"

Kısa bir sessizlik oldu.Elliot'un yüzü Kacie'ye dönüktü.Oldukça sakın görünüyordu.Sözcüklerin üzerine basa basa,"Ben öyle istiyorum çünkü,"dedi.Sonra daha sert bir ses tonuyla ekledi."Buradan gitmeni istemiyorum."

"Fakat gidebilirim.Yol durumu fena değil.Karyağışı durdu.Daha az önce baktım.Yola hemen çıkarsam..."

"Yolun öteki ucuna baktın mı?"

"Hayır,ama.."

"Yol kapalı."Bu sözü söylerken eliyle kesin bir hareket yapmıştı.Tartışmanın sona erdiğini gösteriyordu bu.

"Ama,nereden.."

Elliot'un yüzünde hafif bir tebessüm görünce lafın sonunu getiremedi.

"Nereden biliyorum,değil mi?Hava koşullarını bizzat gözleme yeteneğimi kaybettiğim doğru.Ama senin de bilmediğin bir şey var.Her sabah villaya gelen bir sütçüyle konuşurum.Yol durumunu ondan öğrendim."

Kacie daha uyurken,tek başına merdivenlerden inip sabahın köründe gelen bir sütçüyle hava koşulları hakkında konuşması biraz garipti doğrusu.

"Ama güneş açtı,"dedi Kacie,elinden geldiği kadar nazik olmaya çalışarak."Yolun ana yola yakın kesimlerinde kar tamamen erimiş olmalı."

"Erimemiş işte.Joe'yla da konuştum.Joe yıllardır bu villada çalışır ve yolları çok iyi bilir.Bu hava da araba kullanmanın imkansız olduğunu söyledi bana."

Kacie'nin gitmesini istemiyor ve bahane bulmaya çalışıyordu. Birden ona şefkat duyduğunu hissetti. Fakat artık evine dönmeliydi. Burada daha fazla kalmak istemiyordu. Joe'nun ya da sütçünün hava raporuna güvenerek burada kalmak çok saçma bir düşünceydi. "Ashwith'te bir gece daha kalmak istememen çok garip," diye devam etti genç adam. "Burada kalmak o kadar korkunç mu?" Sesinde çok keskin, alaycı bir tavır hissediliyordu. Kacie arkasından neler geleceğini tahmin edebiliyordu.

"Yanılıyor muyum yoksa?" dedi Elliot gülümseyerek. "Evini ve yatağını özlediğin için gitmek istiyorsun değil heralde. Özlediğin bir başkasının..."

"Sakin!" dedi Kacie sert bir sesle. "Sakin söyleyeyim deme. Ne diyeceğini biliyorum."

Elliot küçük bir kahkaha attı. "Neden söylemeyecek mişim?" dedi. "Gerçek değil mi, yoksa?" Kacie öfkeden titremeye başlamıştı. Onun suratına bir tokat daha atabilirdi. Ama nedense bunu engelleyen, tanımlayamadığı bir şey vardı. Belki de gözündeki güneş gözlükleri. 'Öfkeme hakim olmalıyım,' diye geçirdi içinden. O odada bir iki dakika daha kalsa korkunç bir şey olacağını hissediyordu. Artık duramazdı orada.

Odadan çıktı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Ne olursa olsun o anda içinde bulunduğu kötü ruh halini Mrs Watts'a belli etmemeliydi. Gururunun ikinci kez kırılmasını istemiyordu çünkü. Yemek odasına doğru yürüdü. Mrs Watts öğle yemeğini hazırlamıştı. Hiç aç değildi ama yine de masasının başına oturdu.

yemeğini bitirdikten sonra bir süre masasının başından kalkmadı. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Sonunda odasına çıkmaya karar verdi.

İçeri girer girmez kapıyı kapattı ve yatağın üzerine oturdu. Öfkesinin geçmediğini hayretle fark ediyordu. Elliot'un kendisi hakkındaki düşünceleri canını sıkıyordu. Gerçekten böyle düşünüp düşünmediğini de bilmiyordu üstelik. Hiç, bir şey söylemeden odadan çıkmakla iyi etmişti. Yoksa büyük bir cıngar çıkacaktı. Hem aşık olunan, hem dost gibi görünen, hem düşman olan, hem de patron durumunda bulunan bir erkekle birlikte olmak dünyanın en zor şeyiydi. Bu sıfatlardan birini seçip ona göre davranmak mümkün değildi. Çünkü karşısındaki adamın tavrı sürekli değişiyor ve her birine kısa sürede uyum sağlamak çok zor oluyordu.

Elliot gerçekten onun her önüne çıkan erkekle yatağa girdiğini mi sanıyordu? Gerçekten böyle düşünüyorsa bundan daha onur kırıcı bir şey olamazdı.

Saat bir buçuk olmuştu. Dün bu saatte caoktan çalışmaya başlamışlardı. Saat önce iki, sonra iki buçuk oldu. Kacie hala yatağın üzerinde kimildamadan oturuyor, dışarı çıkmak istemiyordu. Aslında aşağı inip çalışmaya başlasa daha iyi ederdi. En azından Elliot'a bir şey isteyip istemediğini sorabilirdi. Öfkesi yavaş yavaş geçti ve yerini karmaşık duygulara bıraktı. Ne yapmalıydı? 'Bana ihtiyacı olursa birini gönderip çağırtabilir,' diye düşündü. Saatine bir göz attı. Üç olmuştu. Gözleri hemen hemen hiç görmeyen birini saatlerce bekletmek dehşet verici bir şeydi. Bütün bu süre içinde onun kimildamadan masasının başında oturup kendisini beklediğini düşündü.

Ani bir kararla yerinden fırlayıp odadan çıktı, merdivenleri koşarak indi ve kapıyı vurmada odaya girdi.

Elliot koltuğunu pencereye doğru çevirmiş, kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Kapının açıldığını işitince başını çevirdi.

"Telefon numarası isteyeceğinizi düşündüm," dedi Kacie. Ses tonu çaresizliğini ele veriyordu. Genç adamın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Bir işin olduğunu hatırladığına sevindim. Tamamen unuttuğunu sanmıştım." Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Tavrı düşmanca değil dostçaydı.

"Unutmamıştım ki," dedi Kacie. "Sizinle çalışmak benim için bir zevk, Mr Quantrell."

"Sana iyi davranmadığımı düşünüyorsun galiba, öyle değil mi?"

Kacie bir an soluğunu tuttu. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Bu sözlerde garip, şaşırtıcı bir şeyler vardı aslında. En azından Elliot'un bütün bu süre içinde Kacie'yi düşündüğünü ortaya koyuyorlardı. Ayı ayrı odalarda oturup birbirlerini düşünmüşlerdi. Kendisine çok iyi davrandığını, ilişkilerinden memnun olduğunu söyleyecekti az kalsın. Son anda vazgeçti, çünkü bu gerçek değildi.

"Cumartesi günü sizi buraya getirdiğimden beri dışarı çıkmadınız sanırım," dedi.

"Nereye gideceğim? Kar topu oynayacak halim yok ya."

"Kar topu oynayabiliriz, eğer istiyorsanız," diye atıldı Kacie. Sonra duraklayarak, "Son iki gündür bende pek hareket etmedim," diye ekledi. "En azından kısa bir yürüyüş yapabiliriz."

Genç adamın yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Beni boş zamanlarında masa tenisi oynayan tiplerden biri sanıyorsun galiba. Ayrıca dışarda hala kar var."

Kacie birden hatırladı.Kar topu oynamak hiçde iyi bir fikir değildi."Özür dilerim,bir an unuttuverdim."diye mırıldandı.

"Dışarda kar olduğunu unutman doğrusu çok garip."

İmalı bir tavırla söylemişti bu sözleri.Haksızda sayılmazdı.Çünkü son konuşmaları yolların kardan kapanmış olup olmadığıyla ilgiliydi.

"Dışarda kar olduğunu unutmadım tabii.Sadece karın gözlerinize dokunabileceğini düşünemedim."

"Bu gözlüklerle bir şey olmaz.Pekala.Kabul ediyorum.Arkadaki odaların birinde kar ayakkabıları olacak.Gidip bakalım,Mrs Watts sana uygun bir şeyler bulabilecekmi?"

Kacie yürüyüş önerisinde bulunduğu için pişman olmuştu."Emin misiniz?"dedi telaşla."Yani gözleriniz için.Doktor bu konuda sizi uyarmış olmalı."

"İnan bana Kacie,kazadan bu yana insanın dünyayı görebilmesinin ne kadar önemli bir şey olduğunu düşünüyorum.Bu yüzden bana söylenen her şeyi yapmaya kesin kararlıyım.Dolayısıyla doktorun yasakladığı şeyleri yapmam mümkün değil."

"Şu anda sizi kontrol eden bir göz doktorunuz var mı?"

"Ne kadar telaşlısın Kacie.Elbette doktorum var.Yarın da gelecek.Ona bunun için para ödüyorum.Bu tıbbi konuları bırakıp çıkalım,istersen."

Mrs Watts,Kacie'ye bir kayakçı pantolonu,bir anorak ve bir çift bot verdi.Elliot onu bu kıyafette göremiyordu ne yazıkki.

Dış kapıdan çıktıklarında Kacie hemen genç adamın koluna girdi."Patikayı temizlemişler,"dedi."Joe mu temizledi acaba?"

"Evet,bu işleri Joe yapar,"diye karşılık verd, genç adam.

Hava oldukça soğuk,fakat çok temizdi."Manzara çok güzel,"dedi Kacie,heyecanla.

Elliot sonsuz bir beyazlığın içinde şekilsiz karaltılardan başka bir şey görmüyor olmalıydı.Kacie ona çevrenin ne kadar güzel görüldüğünü ,ağaç dallarının karlarla ağırlaşmış olduklarını anlatmaya başladı.Gökyüzünde büyük beyaz bulutlar vardı.Güneş arada bir bulutların arasından başını çıkarıp gülümsüyordu.

Ağır adımlarla yürüyerek bahçenin içindeki karlarla kaplı bir tepeye çıktılar.Evin önünden geçen yol ana yola kadar görölüyordu.Kacie yolun temizlenmiş ve trafiğe açılmış olduğunu görünce kendi kendine gülümsedi.Sütçünün doğruyu söylemediği anlaşılıyordu.Tam o sırada genç adam Kacie'nin kolundan çıkarak ileri doğru bir kaç adım attı.Birden ayağı kayıp düştü.Kacie hemen koştu.

"İyi misiniz?"

Elliot düştüğü yerden başını ona doğru çevirdi,hafifçe gülerek"Çok güzel kokuyorsun."dedi.

Kacie bu sözler üzerine ne diyeceğini bilemedi.Vücudunu biraz ondan uzak tutarak,"Çok kötü düştünüz,"dedi."Bir yeriniz incinmedi ya."

"Hayır,karlar çok yumuşak."

Bu sözleri söyledikten sonra Kacie'yi belinden kavrayıp kendine doğru çekti. "Sen nasılsın?"diye sordu.Kacie biraz şaşırmıştı.Çok garip,daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla söylemişti bu sözleri.Tam o anda genç adamın bakışlarıyla karşılaştı.

"Görebiliyor musunuz?Ben..."

Onunla öpüşmek istediğini fark ederek şaşırdı.Elliot onun aklından geçenleri okuyabilirdi.Kacie gözlerini kapattı.

"Seni görebildiğime göre damlayı kullanma zamanı geldi."

Dudakları birbirine değecek kadar yaklaşmıştı.Fakat genç adam Kacie'ye tutunarak ayağa kalktı."Artık dönelim."diye mırıldandı.

Kacie onun koluna girdi.Geldikleri yoldan eve doğru yürümeye başladılar.

Tedirgin edici bir sessizlik içinde ağır adımlarla yürüyorlardı.Kacie gerilim içindeydi.Sessizliği bozmak için."Şu anda Joe'nun temizlediği patikada yürüyoruz,"dedi."Az önce çıktığımız tepeden gördüm,"diye devam etti."Evin önünden geçen yol ana yola kadar...."

"Mrs. Watts ne pişirdi acaba?"diyerek onun sözünü kesti Elliot.Hafifçe gülümsüyordu.

"Acıktınız mı?"diye sordu Kacie.

"Hem de nasıl."

Kazadan bu yana pek az şey yemiş olmalıydı.İnsanın iştahı tabaktaki yemeği görmesi ile yakından ilgiliydi.

"Mrs Watts çok güzel yemek yapıyor."

Genç adam durdu.Yüzünü Kacie'ye döndü.Ciddi bir ses tonuyla,"Bu akşam benimle birlikte yemek yermisiniz,Miss Peters?"dedi.

"Elbette Mr Quantrell.Memnuniyetle."

Eve girdiklerinde mutfağa doğru yöneldiler.Elliot,Mrs Watts'a yemeğin yedi buçukta hazır olmasını

söyledi. Genç adam yemekler hakkında bilgi alırken Kacie odasına çıktı. Üzerindeki kayak pantolonu ile anoroğu çıkardı, kendi elbiselerini giydi. Saatine baktı. Elliot göz damlasını saat sekizde kullanacak ve o andan itibaren görme yeteneği geçici olarak ama hızla azalacaktı. Bu yüzden yemeğin yedi buçukta hazır olmasını istemişti. Yarım saat içinde sofradan kalkmış olacaktı. İçinde garip bir tedirginlik duyuyordu. Yolun açık olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. İstese şu anda arabasına binip gidebilirdi. Yemeğe kalmasını zorlayan bir durum yoktu açıkcası. 'Burada ne işim var?' diye söylendi yüksek sesle. Pencereden dışarı baktı. Hava hızla kararıyordu. Hemen aşağı inip ona yolun açık olduğunu derhal gitmesi gerektiğini söylese... Hayır bunu yapamazdı. Elliot akşam yemeği için çok heveslenmişti ve sofrada yalnız kalmak istemediğini belli etmişti.

Ayrıca uzun zamandır ilk kez samimi, hatta mutlu bir tebessüm görmüştü yüzünde. Onunla birlikte olmaktan, yürüyüş yapmaktan hoşlandığını hissettirmişti. Ayrıca eve gitmek hiç de cazip bir fikir değildi. Nasıl olsa en kısa zamanda o monoton hayata tekrar dönecek, bürodaki o masasının başında sabahın dokuzundan akşamın beşine kadar sürekli çalışmaya başlayacaktı.

Saat sekizde yemeğin bitmesi için acele etmeliydi. Yerinden kalkarak odasından çıktı. Yemek salonuna indiğinde saat tam yedi buçuktu. Elliot bir koltukta oturmuş onu bekliyordu. "Beklettiysem özür dilerim," dedi Kacie. Genç adam yerinden kalkıp masaya doğru yürüdü. Bir an, çarpacak diye Kacie'nin yüreği ağzına geldi. Ama hayır. Elliot iskeleyi yavaşça çekip oturdu. Kacie'nin kapıldığı endişeyi fark etmiş gibi hafifçe gülümsedi. Eliyle Kacie'ye karşısına oturması için işaret etti. Mrs Watts servis yaptı ve yemeğe başladılar. Şimdi daha iyiy görüyor olmalıydı. Yine de büyük bir dikkatle yiyordu yemeğini.

Bir ara başını kaldırarak Kacie'ye ailesinin Londra'da yaşayıp yaşamadığını sordu. Çok kibar ve ilgi dolu bir havası vardı. İlişkilerinin başından beri hemen hemen ilk kez kişisel bir soru soruyordu. Kacie'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

"Annem, üvey babamla birlikte Stratford'da yaşıyor." diye karşılık verdi Kacie.

"Annenle baban boşandılar mı?"

"Hayır. Babam ben küçükken öldü. Üvey babam çok değerli bir insandır. Annemin böyle biriyle olması beni çok mutlu ediyor. Evlenmeleri için ben ısrar ettim." Annesiyle ilişkileri hakkında bir kaç birşey daha söyledi. Ayrıntılara girmek istemiyordu.

"Peki ya sen?" dedi Elliot. "Sen hiç evlenmedin mi?"

"Ben mi? Elbette hayır."

Tek kelimeyle garip bir soruydu bu. Daha önce evlenmiş olup olmadığı herhalde o kalın dosyada yazılıydı. O halde neden soruyordu?

"Neden sordunuz?" Şaşırdığını gizlemesine gerek yoktu. Belki de Elliot onun şirket görevlilerine yanlış bilgi verdiğini düşünüyordu.

"Sormam çok doğal." diye karşılık verdi genç adam sakin bir sesle. "Çok güzelsin. Bu yüzden pek çok hayranın var. Pek çok erkekten evlenme teklifi almış olmalısın. Ama hala evli değilsin. Bence bu çok garip bir durum. İlk anda akla iki ihtimal geliyor. Kendini mesleğine adanmış olabilirsin ve ya hayalindeki erkekle henüz karşılaşmamış olabilirsin."

Kacie o anda işe ilk geldiği gün aralarında geçen konuşmayı hatırladı. Ona meslekte ilerlemek istediğini söylemiş ama inandıramamıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Elliot 'hayalindeki erkek' sözcüklerini hafif alaycı bir tavırla söylemişti üstelik. Bu konuda tartışmamak en iyisi olacaktı.

"Siz evlendiniz mi?" diye sordu.

Genç adamın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Evlilerin durumu pek iç açıcı gelmiyor bana. Onlara gıpta etmiyorum doğrusu." Bu sözleri söyledikten sonra küçük bir kahkaha attı. Çok neşeli görünüyordu. Onu böyle görmek Kacie'yi mutlu ediyordu. Lana Neasom herhalde boşanmış bir kadındı. 'Tam bir şen dul' diye içinden geçirdi. Onunla arasındaki ilişki hakkında soru sormayı çok istiyordu. Fakat konuşmanın havası o derece samimi değildi.

Mrs Watts boşalan tabakları toplamak için içeri girdi. Yemek masasından kalkıp koltuklara oturdular. Yolun açık olduğunu ve gitmek istediğini söylese miydi acaba?

Elliot'un çenesi açılmıştı. Bürodaki işlerden söz ediyordu. Bu arada Cecil Glover'ın adı birkaç kez geçmişti. Kacie bir ara onun susmasından yararlanarak, "Cecil Glover beni size şikayet etti, değil mi?" diye sordu. Bunun üzerine uzun bir sessizlik oldu. Kacie pişman olmuştu. Bir sekreter olarak böyle bir soru sormaya hakkı yoktu. Cecil Glover şirkette önemli bir yerde bulunuyordu. Genç adamın yüzünde dalgın ve düşünceli bir ifade görünce iyice endişelendi. Fakat Elliot arkasına yaslanıp, yüzünü ona doğru çevirip gülümsedi. Kacie biraz rahatladı, heyecan ve merakla genç adamın dudaklarından dökülecek sözcükleri baklıyordu.

"Evet,"dedi Elliot rahat bir tavırla."Seni şikayet etti."

"Bana bundan hiç söz etmediniz ama.En azından bir şeyler söyleyebilir,beni uyarabilirdiniz."

"Yanlış düşünüyorsun Kacie.Cecil Glover içinde çok başarılıdır.Onu çok iyi tanırım.Yıllardır birlikte çalışırız.Kendi alanında sergilediği yeteneklerini daima takdir etmişimdir.Ama bu kişiliğinde bazı kusurlar taşımadığı anlamına gelmiyor.Bunların farkındayım ve pek hoşlandığımı söyleyemem.Biliyorsun,iş hayatıyla insanların özel hayatlarını birbirine karıştırmamak gerekir."Öne doğru eğilerek gülümsedi."Yanımda çalışan birinin ona elini üzerinden çek,demesi beni endişelendirmez.Bu tür tepkilere sadece hayranlık duyabilirim."

Demek anlamıştı.Yine de bu konuda daha fazla bir şey öğrenmek için soru sormayacağına benziyordu.Bir sekreterle bir müdürün durumu ne de olsa farklıydı.Elliot pek çok şeyi anlıyor ama bazılarını görmezlikten gelmeyi tercih ediyordu.Belki Kacie'nin ona yönelik duygularını da biliyordu.Ona karşı duyduğu derin aşkı fark ediyor olabilir miydi?

Kacie bakışlarını kaçırdı.Yalnız kalmak istiyordu.Saatine bir göz attı.Konuşmaya dalmış,zamanın önemini yitirmişti.

Elliot'un ilaç kullanma vakti gelmişti.Telaşla ayağa kalktı.İlacı rahatça kullanması için onu hemen yalnız bırakmalıydı."Saat sekizi geçiyor,"dedi ve yemek salonundan çıktı.

Biraz heyecanlıydı.'Bu tür tepkilere sadece hayranlık duyabilirim.'sözü onun için çok önemliydi.Konu ne olursa olsun Elliot'un kendisine hayranlık duyuyor olması heyecan vericiydi.Salonda tam bir saat oyalandı Kacie.Tedirgindi.Onun yanına dönmekle odasına çıkmak arasında gidip geliyordu.Yatmak için çok erkendi.Sonunda,ani bir kararla yemek odasına döndü.Elliot ilacını kullanmış olmalıydı.Tam kapıdan içeri gireceği an durdu.Şu anda gözleri hiçbirşey görmüyor olmalıydı.Neşeli bir akşam yemeği ve uzun bir sohbette sonra onu bu halde görmesini istemeyebilirdi.Eli kapının tokmağında olduğu halde kısa bir an düşündü.

En iyisi gidip yatmaktı.Ayaklarının ucuna basarak kapıdan uzaklaştı,salonu geçip merdivenlerden yukarı çıktı.Odasına girdiğinde biraz rahatladığını hissetti.Pencereye giderek dışarıyı seyretti bir süre.Gökyüzü açıktı,uzakta yıldızlar parlıyordu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.Sonra yatağının üzerine oturarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.Tam o sırada karşıki odaların birinden müthiş bir gürültü duyuldu.Birisi düşmüş ya da bir şeyler devrilmişti sanki.

"Elliot!"diye bağırarak ayağa fırladı.Çıplak ayaklarıyla koridora çıktı.Aralık bir kapıdan hafif bir ışık sızıyordu.Kacie hemen koşup içeri girdi.Elliot önünde küçük bir masa olan antika bir kitaplığın yanında ayakta duruyordu.Masanın üzerindeki lamba düşmüş kitaplar devrilmiş,yere kağıtlar saçılmıştı.

"Yardım edeyim,"dedi Kacie.Onu kollarından yavaşça tutup yol göstererek birkaç adım geri çekilmesini sağladı.Sonra yerdeki ağır masa lambasını kaldırıp masanın üzerindeki yerine koydu.Kitapları ve ortaşığa saçılan kağıtları topladı.

"Lambayı söndürmek için uzanmıştım,"diye mırıldandı Elliot."Domino taşları gibi ne varsa birbirinin üzerine devrildi."

"Önemli değil.Kırılan bir şey yok."

Genç adam gözlüklerini çıkarmıştı.Yarı karanlığın içinde yüzünün sert hatları seçiliyordu.Gözlükleri gözünde olmadığından olsa gerek,biraz rahatsız görünüyordu.Odanın içindeki tek ışık,geniş yatağın başucunda duran bir lambadan geliyordu.Kacie masanın üzerindeki kitapları düzenledi.Mümkün olduğu kadar ona bakmamaya çalışarak işini bitirdi.Şimdi odasına dönmesi gerekiyordu.Ama nedense,sanki birşey unutmış gibi duraksadı.Elliot bir adım ötede durmuş dikkatle ona bakıyordu.Kacie kalbinin çılgınca çarpmaya başladığını fark etti.'Elliot seni seviyorum,'diye geçirdi içinden.'Ama sen bunu asla bilmeyeceksin.'

Ona,iyi geceler demekten korkuyordu.Sesi duygularını ele verebilirdi.Sessizce kapıya doğru yöneldi.Fakat Elliot birden uzanarak onu bileğinden kavradı.Kacie bir an taş kesildi.Kalp atışlarını duyuyordu.'Elliot,sevgili Elliot,'diye geçirdi içinden.

Yavaşça döndü.Birbirlerine çok yakındılar şimdi.Bileğini kavrayan parmakların yavaşça gevşediğini hissetti.Elleri yarı karanlığın içinde sıkıca birbirine kenetlendi.

Genç adam ona iyice yaklaşarak,yumuşak bir sesle,"Kacie,"diye fısıldadı.Kacie onun sesinde bir duygu titreşimi sezer gibi oldu."Elliot,"diye fısıldadı.Hafifçe titrediğini hissederek ona biraz sokuldu.

Onun sıcak dudaklarını hissetti sonra.Yarı karanlığın içinde öpüşmeye başladılar.Başı dönüyordu.Bu öpüşme yeterliydi onun için.Ama gittikçe uzuyordu.Genç adamın kollarının gittikçe gerildiğini sırtında dolaşan elinin sıcaklığını hissediyordu.Kacie dudaklarını çekerek,"Elliot,"diye fısıldadı.Soluk soluğaydı.Onun belinden yukarı doğru çıkan ellerinin sıcaklığı ve canlılığıyla

yanıbaşında hissediyordu.

Ona daha da yakın olmak istiyordu şimdi.Ellerini yavaşça genç adamın omuzlarına koydu ve vücuduna onunkine doğru bastırıldı.

Elliot onu yatağa doğru çekti.Sol koluyla beline sarılmıştı.Sağ eliyle yarı yarıya açık olan gömleğinin diğer düğmelerini çözmeye başladı.Kacie'nin solukları iyice hızlanmıştı.Bakışlarını genç adamın yüzünden ayıramıyordu.Onun sıcak dudaklarını boynunda hissedince başını hafifçe geriye doğru atarak gözlerini yumdu.Ganç adamın dudakları yavaşça göğüslerine doğru indi.Üzerindeki gömlek omuzlarından kaydı.

Elliot'un sağ eli etek fermuarının kopçasına doğru uzandı.Kacie bir an'ona yardım etsem mi?'diye geçirdi içinden.Ama hayır,Elliot'un becerikli parmakları kopçayı ve fermuarı açmıştı bile.Etek Kacie'nin bacaklarından kayarak yavaşça yere düştü.

Kacie'nin üzerinde sadece iki parça kalmıştı.Genç adamın ellerini sıkı sıkı tuttu.Aralarında sadece bir adım vardı.Elliot ellerini onun beline koyarak vücudunu yavaşça kendine doğru çekti.Kacie genç adamın ellerini çıplak sırtında hissedince ürperdi.Elliot,sütyenin klipsini tek bir hareketle açtığı an heyecandan kalbi duracak gibi oldu.

Genç adam sütyenin askılarını yavaşça omuzlarından kaydırıldı ve Kacie'nin çıplak göğüslerini yumuşak bir temasla avuçladı.Kacie artık soluklarını kontrol etmeye çalışmıyor,göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.Bu okşamanın yarattığı heyecana daha fazla dayanamayacağını hissederek ellerini genç adamın ellerinin üzerine koydu.Elliot onu belinden kavrayarak öpmeye başladı.İhtirasla öpüyordu onu.Kacie bir ara başını geriye doğru atarak,boğuk bir sesle,"Elliot,"dedi.

"Sana tapıyorum,Kacie."

Sesi boğuk ve heyecan doluydu.Üzerindeki gömleği çabucak çıkarıp attı.Bir iki saniye sonra yataktaydılar.

Kacie şiddetli bir arzuyla,"Öp beni,"diye inledi.Sevişmeye başladılar.Bir ara genç adam başını kalırıp onun gözlerinin içine baktı.Yatağın başucunda duran lambanın ışığında gözleri parlıyordu.'Beni görüyor,'diye içinden geçirdi Kacie.

Elliot'un elleri kalçalarından göğüslerine doğru yavaşça kaydı."Aşkım benim,"diye fısıldadı."Nasıl da arzu dolusun."

Kacie gözlerini yumarak vücudunu onun okşayışlarına bıraktı.'Aşkım benim'sözcüklerini içinden tekrarlardı."Çok güzelsin,Kacie"diye devam etti genç adam,nefes nefese."Yüzün çok güzel,ama vücudun...vücudun nefes."

Kacie kollarını başının gerisine doğru uzatmış yatıyordu.Hayatında ilk kez bir erkeğin gözleri önünde çıplıplaktı.Gözlerini açarak onun yüzüne baktı.Birden utanır gibi oldu.Sanki deminden beri baskı altında tuttuğu korunma duygusu birden saklandığı yerden fırlamış ve benliğine hakim olmuştu.Bacaklarını hafifçe çekerek dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Beni...yoksa görüyor musun?"

Genç adamın kaşları hafifçe çatıldı."Evet,"diye mırıldandı."Vücudunu bütünüyle görebiliyorum."

Kacie yüzünün bir anda kıpkırmızı olduğunu hissetti.Yatağın içine oturdu,elleriyle göğüslerini gizlemeye çalıştı.

"İlacını damlatmadın mı?"

"İlaç mı?"Elliot biraz şaşırmıştı.Kaşlarını iyice çatmıştı.Yüzünde karanlık bir ifadeyle Kacie'ye baktı."Bugün öğleden sonra saat dörtte son kez damlattım,"dedi sert bir sesle.Doğrularak yatağın kenarına oturdu.Kacie iyice büzülmüştü.

Genç adamın havası tamamen değişmişti.Bir şey düşünüyor gibiydi.Elini alnına doğru götürüp bir süre sesizce Kacie'nin yüzünü inceledi.

"Şimdi anlıyorum,"diye mırıldandı."Bana acıdın!Bana acıdığın için benimle sevişmeye razı oldun!"

"Hayır!"diye bağırıldı Kacie,telaşla.

Elliot ona inanmıyormuş gibi bakıyordu.Kacie şiddetli bir rahatsızlık duydu.Sinirleri iyice bozulmuştu.Gerçekten de rahatlığının sebebi çıplaklığının görülmediğini sanmış olmasıydı.Fakat Elliot'un onu seyretmesi her şeyi bir anda değiştirmişti.Benliğine utanç duygusunun hakim olmasını önleyememişti.Ne yapacağını bilemiyordu o an.

"Bana numara yaptın!"diye bağırıldı Elliot.Öfkeyle yerinden fırlayıp yerdeki giysileri alarak Kacie'ye doğru fırlattı.

"Giy şunları.Hemen bu odadan çıkıp gitmeni istiyorum."

Kacie onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.Bir an arkasını dönmekten yararlanarak gömleğini üzerine geçirdi.Yatağın kenarına oturarak eteğini giydi.

"Kadınları yatağıma almak için kör numarası yapan adamlardan değilim ben!Duygu ve merhamet sömüren insanlardan nefret ederim.Bunu sakın unutma,anladın mı!"

Kacie yerinden kalktı,dizleri titreyerek kapıya doğru yürüdü.Derin bir acı duyuyordu içinde.Gururu kırılmıştı.Bir şeyler söylemek için ağzını açtı.Ama ne söyleyebilirdi?

"Sakin benden birşey bekleme,"diye devam etti genç adam,aynı sert ses tonuyla."Benim için bir sekreterden başka bir şey değilsin."

Tam o anda Kacie kapıyı açmış,dışarı çıkmıştı.Öfkeyle döndü."Sen..."diye söze başladı.Ama Elliot kapıyı yüzüne kapamıştı bile..

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele

Gönderen: shland üzerinde Nisan 22, 2007, 02:13:37 am

8

Kacie uykusuz geçen bir geceden sonra,sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Ashwith villasından ayrıldı.Ayrılma kararını Elliot kapıyı yüzüne kapadığı an vermişti.O anda ondan nefret etmişti.

Elliot da ondan nefret ediyor olmalıydı.Acıdığı için onunla seviştiğini sanmıştı.Büyük bir yanılgıydı bu.Artık bitmişti.Elliot Quantrell,Kacie'nin ona aşık olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Daktilosunu ve dosyaları orada bırakmıştı.'Nasıl olsa gönderirler'diye düşündü.Elliot'la ilişkisi sona ermişti ama şirketle devam ediyordu.

Arabayı evin önünde durdurduğunda kafası sadece Elliot'la meşguldü.Hemen banyoya girip duş aldı.O gün işe gitmeyecekti.

Ertesi gün onunla karşılaşacağı düşüncesiyle korka korka büroya gitti.Elliot görünürde yoktu.Hemen masasının başına geçip çalışmaya başladı.Onun önünde çırılçıplak uzandığı o anı unutamayacağını hissediyordu.Ansızın çalan telefon sesiyle irkildi.Arayan Elliot'tu.

"Postada hemen yanıtlanması gereken bir şey var mı?"

Kacie tam bir sekreter tavrı takınmaya çalışarak o sabah gelen mektupları henüz incelemediğini söyledi.Sözleri tam bitmeden telefon kapandı.

'Hayatımın en mutsuz günü'diye geçirdi içinden.Öğle yemeğini büronun yakınındaki kafede yedi.Döndüğünde,Ashwith villasında bıraktığı dosyaların ve daktilosunun birisi tarafından masasının üzerine bırakılmış olduğunu gördü.

Elliot'un gözleri tamamen iyileşmiş olmalıydı.Ve kendisi şu anda binanın içinde bir yerlerde olmalıydı.Doktor ona ne söylemişti acaba?Kacie sinirlerinin hızla bozulmakta olduğunu hissediyordu.Elliot her an karşısına çıkabilirdi.Gerilim içinde çalışmaya başladı.

Saat iki buçuk oldu,sonra üç.Elliot görünürde yoktu.Dayanamayıp görevlilerden birine dosyaları kimin getirdiğini sordu.Aldığı yanıt onları Joe'nun getirdiğini ortaya koyuyordu.Elliot gelmemişti.Kacie ani bir ferahlık duydu.

Cuma gününe kadar ondan haber alamadı.İyice merak etmeye başlamıştı ama yapabileceği birşey yoktu.Cumartesi günü büyük bir sıkıntı içinde evin içinde dolaşıp duruyordu.Bir ara telefon eden annesi onda bir gariplik olduğunu sezdi."Neyin var senin?"diye sordu.

"Birşeyim yok anne."

"Emin misin,canım?"

"Çok iyiyim.Gerçekten iyiyim."Neşeli görünmeye çalışarak güldü.

'Çok belli oluyor demek,'diye düşündü telefonu kaparken.

Pazartesi günü bürodan içeri girdiği an yüreği ağzına geldi.Elliot dönmüştü.Masasının başında oturuyordu.Güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve neşeli görünüyordu.Fakat Kacie'yle göz göze geldiği an yüzü asıldı.

"Günaydın,"dedi Kacie,her zamanki sesiyle.

Genç adam yüzünde ciddi bir ifadeyle,"Günaydın,"diye karşılık verdi.Tam bir haftadır görüşmemişlerdi.Bir şeyler söylemesi gerekmez miydi?Ama hayır,Elliot sanki onu tanıımıyormuş gibi davranmayı tercih ediyordu.

Çalışırken birkez olsun göz göze gelmediler.

Kacie'nin acıdığı için onunla sevişmiş olduğunu düşünmeye devam ediyor olabilir miydi? O hafta gelen mektuplar hakkında kısa konuşmalardan sonra Kacie odadan çıktı.Doktorun ona ne dediğini sormak istememiş ama başaramamıştı.Aralarında buz gibi soğuk rüzgarlar eserken böyle bir şey soramazdı.

Cuma günü öğleden sonra Kacie günlük işini bitirip arkasına yaslandığında emindi artık.Doktor Elliot'un iyileştiğini söylemiş olmalıydı.Yorucu bir gündü.Fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş hissediyordu kendini.Gözlerinde hala devam eden bir sorun olsaydı hafta içinde mutlaka belli

olurdu.Kacie böyle düşünceler içindeyken Elliot toplantıdan çıkıp odasına girdi.Elliot onunla göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyor gibiydi.Tam o sırada telefon çaldı.

"Bırak o kağıtları da telefona bak,"dedi genç adam,sert bir sesle.

Kacie ahizeyi alınca birden şaşırды.Arayan üvey babasıydı.

"Merhaba,William,"dedi.Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.Annesine bir şey mi olmuştu yoksa?

"Annen saçlarını yaptırmaya gitti.Ben de kızımı bir arayayım dedim."

"Bir şey mi oldu?"

"Bize ne olabilir?Yuvasında iki kumru gibi yaşamaya devam ediyoruz.Sorun biz değiliz,Kacie.Annen bu sıralarda senin pek mutlu olmadığınıdüşünerek endişeleniyoruz.Hatta çok üzülüyoruz."

"Ama ben..."

"Nedenini sormuyorum,Kacie.Bizi ziyarete gelebilirsen bu sıralarda,çok sevineceğiz.Bunu söylemek için aramıştım."

Christmas'tan beri Wellsingham'e gitmemişti.Bunu hatırlayınca biraz suçluluk duydu."Elbette gelirim,William."dedi neşeli görünmeye çalışarak.

"Çok güzel.Hafta sonunu burada geçirirsin.Annen çok sevinecek.Ben de tabii."

Bu arada Elliot kağıtları önüne çekmiş sinirli sinirli karıştırıyordu.Sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Hiçbirşey beni sizinle birlikte geçirebileceğim bir hafta sonundan daha fazla memnun edemez,William."dedi Kacie.

Cumartesi günü sabahı erkenden yola çıktı.Güzel bir hafta sonu geçirecek ve Elliot gibi biriyle başa çıkabilecek gücü toplayacaktı.Kacie iki gün içinde William'ın ve annesinin duydukları kuşkuyu giderdi.Mutlu ve işinde başarılı olduğu konusunda onları ikna etmesi güç olmadı.

Gerçekten de pazartesi günü büroya girdiğinde kendisini zindee ve rahat hissediyordu.Elliot çalışma temposunu arttırmıştı.Bürodan artık saat tam beşte ayrılamıyordu.Sürekli çalışması gerekiyordu.Durmadan dosyalar hazırlıyor,yazılar yazıyordu.Bu tempo perşembe gününe kadar olanca şiddetiyle devam etti.O gün Elliot'un odasından çıkarken az kalsın,size bir değil altı sekreter lazım diyecekti.Son anda kendini tuttu.Tam masasının başına geçip çalışmaya başlamıştıki,Lana Neasom içeri girdi.Kacie onu neredeyse tamamen unutmuştu.Birden karşısında görünce sarsıldığını hissetti.Çok çalışmanın yarattığı sorunlar bir anda yok oluvermişti.Kıskançlık ve öfke karışımı bir duyguya kapılarak kadına baktı.Elliot'un çok meşgul olduğunu biliyordu.Cumartesi sabahı bir haftalığına Kanada'ya gidecekti.Bu yüzden bütün sözleşmeleri gözden geçirmesi gerekiyordu.Ama yine de bu kadını içeri bırakmamazlık edemezdi.Lana Neasom onun aklından geçenleri hissetmişgibi,kalemle çizilmiş tek kaşını kaldırarak gülümsedi.

"Randevum olup olmadığını sormayacak mısın?"

Kacie kadının yüzündeki şeytanca ifadeyi nasıl bozabileceğini düşündü bir an.Bu küstah tavrı karşılıksız bırakmak istemiyordu.

"Kendini serbest hissedebilirsin,canım."dedi,eliyle Elliot'un kapısına doğru bir işaret yaparak.

Lana Neasom birden bozuldu.Yüzündeki ifade tamamen değişti.

"Sen beş para etmez bir sekreter parçasısın.Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

Kacie olduğu yerde doğrulupbakışlarını kadının yüzüne çevirdi.

"Kim olduğun açık değil mi?"

Lana Neasom kaşlarını çatarak masaya yaklaştı.Tam bir şey söyleyecekti ki aradaki kapı açıldı ve Elliot göründü.Önce birine sonra diğerine dikkatle baktı.Bir şeyler olduğunu anlamıştı.Lana Neasom,"Elliot,bu kadın..."diye söze başladı.Elliot sert bir hareketle onu kolundan tutup kapıya doru çekti."Kendine gel,"dedi."Benim büromda bu şekilde davranamazsın."yüzündeki makyaja rağmen Lana Neasom'ın yüzü kıpkırmızı oldu.Kolunu silkeleyerek Elliot'un elinden kurtuldu.Büroya girdi."O küçük sekreterine kim olduğumu göstereceğim,"dedi.Aradaki kapı otomatik olarak kapandı.

Kacie derin bir soluk aldı.Masasının başında bir süre kımıldamadan oturarak sakinleşmeye çalıştı.'Olur böyle şeyler'diye geçirdi içinden.Tam çalışmaya başlamıştı ki Elliot odasından çıkıp yanına yaklaştı.Kacie birden telaşlandı."Özür dilerim,"dedi genç adam.Kacie hafifçe gülümsedi.Aslında onun hatası değildi.Sarışını kızdıran kendisiydi.Tam bunu söyleyecekti ki,Elliot ellerini masanın üzerine dayayıp ona doğru iyice eğildi.Kacie kalp atışlarının hızlandığını,yüzünün bir an da kıpkırmızı olduğunu hissetti.Elliot'un bakışlarındaki ifade ondaki bu ani değişikliğin farkında olduğuna ortaya koyuyordu.Kacie bakışlarını kaçırarak önündeki dosyaya çevirdi.

"Seninle kimsenin o şekilde konuşmasına izin veremem,"diye mırıldandı genç adam.

Kacie bu konuda tartışmak istemiyordu.Sandelyesini biraz geriye doğru çekti ve okur gibi yaptı.Hiçbir şey göremiyordu oysa.Bütün amacı Elliot'la göz göze gelmemekti.Duygularını açığa

vurmaktan korkuyordu.Genç adam ona biraz daha yaklaştı.

"Bana söylemeyi düşünüyor musun,bilmiyorum?"diye mırıldandı."Ama yine de geçen hafta sonunu nerede geçirdiğini çok merak ediyorum."

"Sizi ilgilendireceğini sanmıyorum ama yine de söyleyeyim:hafta sonunu Wellsingham'de geçirdim."Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.Gri gözler apaçık bir merakla bakıyorlardı ona.Sanki daha fazla şey söylemesi için sessizce ısrar ediyordu."Daha doğrusu Ellsingham yakınlarında,Straford'daydım,"diye mırıldandı.

"Straford mı?Ailen orada yaşıyor galiba."

Ona annesi ve üvey babasından daha önce söz ettiğini hatırlıyordu Kacie.Fakat onların nerede yaşadıklarını söylediğinden pek emin değildi.Bu sorgunun nereye varacağını merak etmeye başlamıştı.

"Ailemin orada yaşadığını daha önce size söylemiş olmalıyım,"dedi,sıkılmaya başladığını biraz belli ederek.

"Peki,William kim?"

"Üvey babam.Cuma günü telefon etti bana.Hatta o sırada birlikte çalışıyorduk.Hafta sonu için beni eve davet etti,çünkü..."birden sustu.Elliot'un yüzündeki ifade değişmişti.Hafifçe gülümsüyordu şimdi.Bakışlarında sevgi ve şefkat karışımı çok yumuşak,tatlı bir ifade belirmişti.Sanki yıllardır ayrı kaldığı ve çok sevdiği birine kauşmuştu.

"Oh Kacie,sevgili Kacie,"diye mırıldandı."Öyle tatlısın ki şuan ,anlatamam.Konuşurken yüzün pembeleşiyor.O geceyi hep düşündüm,biliyor musun?Hem de en küçük ayrıntılara kadar.Ve bazı konularda yanıldığımı anladım.O gece seni seyrettiğim an.Hatırlıyor musun,yatağın başucundaki o küçük lambanın loş ışığında vücudun..."

Gözleri yarı kapalıydı şimdi.Sayıklıyormuş gibiydi.Kacie onun ılık nefesini yüzünde hissetti.Lana Neasom hala içerde miydi?Yoksa büronun dışarıya açılan öteki kapısından çıkıp gitmiş miydi?Tedirgin hissediyordu kendini.Farkında bile olmadan sandelyesini biraz geriye itti.

"Senden özür dilemek istiyorum,"dedi genç adam.

Kacie çaresizlik içinde yavaşça ayağa kalktı."Size göstermek istediğim bir şey var,"dedi telaşlı telaşlı."Jackson Harper'ın dosyasında bazı hatalar buldum ve bunlar..."

Elliot hiçbir şey söylemeden masanın çevresinde dolaşarak ona yaklaştı ve Kacie'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan ona sıkıca sarıldı.

Bu kadarı fazlaydı artık.Kacie daha fazla direnemeyeceğini hissetti.Gözlerini yumarak başını genç adamın omzuna dayadı.Elliot onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu.Kacie duygusal bir fırtınaya yakalanmak üzere olduğunu hissediyordu.Ağlamamak için alt dudağını hafifçe dişledi.Kendisini toparlamalıydı.Bürodaydılar ve her an biri içeri girebilirdi.Yeni sorunlar çıksın istemiyordu.

"İyi bir kız olduğum için beni öperek ödüllendirmek istiyorsunuz,sanırım,"dedi.Sesine alaycı bir hava vermeye çalışmış ama yine de titremesini engelleyememişti.

"Küçük bir öpücükten daha fazlasına layıksın sen,"diye fısıldadı Elliot.

Yavaşça bıraktı onu.Geri dönüp ağır adımlarla odasına girdi.Kacie bir süre ayakta kımıldamadan durdu.Ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.Onun bu davranışını nasıl yorumlamalıydı?En önemlisi umuda kapılmamaktı.Umut ne kadar büyük olursa düş kırıklığı da o kadar büyük olurdu.'Kadın sekreter olmanın getirdiği sorunlar'diye geçirdi içinden.Alaycı bir tavır takınmaya çalışmakla hata mı etmişti acaba?Duygularını belli etmemek için direnmesi Elliot'u kızdırmış olabilirdi.Lana Neasom'la tam on beş dakika görüşmüş,sonra onu arka kapıdan göndermiş olmalıydı.

Saat tam bire çeyrek kala öğle yemeği için bürodan ayrıldı.Bir saat sonra döndüğünde kafasının içi hala karmakarışık.Elliot daha dönmemişti.'Akşama kadar gelmezse ne iyi olur'diye geçirdi içinden.

Elliot iki buçuğa doğru geldi..Kacie'nin yanından geçerken ona bakmadı bile.Doğruca odasına gitti.Aradaki kapı otomatik olarak kapandı.Arkadan iş yağmaya başladı.Sürekli bir şeyler istiyor ve Kacie onun her istediğini olağanüstü bir güçle yerine getirmeye çalışıyordu.Akşama doğru gücünün sınırlarını zorlamaya başlamıştı.Odaya girip çıktığında Elliot onunla göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyordu sanki.Bu ani soğukluğa bir anlam veremiyordu.

Saat tam beşte Kacie masasının üzerini topladı,daktilosunu kapadı ve ona iyi akşamlar demeden bürodan ayrılıp eve döndü.

O akşam bütün gün olanları tekrar tekrar düşündü.Onun kollarının arasında olduğu o birkaç dakikayı yeniden yaşar gibi oluyordu.

Ertesi sabah Elliot'un bir iş gezisi için Kuzey Amerika'ya gideceğini düşünmek onu mutlu etmeye

başlamıştı.Sinirleri iyiden iyiye yıpranmaya başlamıştı çünkü.Onunla dört hafta kadar görüşmemek her şeyin eski haline dönmesini sağlayabilirdi belki.Bu süre içinde ona karşı nasıl davranması gerektiğini inceden inceye düşünmeliydi.Acı çekmek istemiyorsa tam bir sekreter gibi davranmalıydı.Ne eksik ne fazla.

Bu yeni davranış modelini uygulamak için onun dönüşünü beklemesi şart mıydı?Bu soru çalışırken bile aklına geldi.Hemen başlayamaz mıydı?

Dün aralarında geçenleri yeniden hatırladı.Kacie'yi çok yanlış anladığını kabul etmişti.Ama yine de bu sözlerin anlamı biraz belirsizdi.Bakire olduğunu anlamış olabilir miydi?Buna pek ihtimal veremiyordu Kacie.Çünkü bu durumda,hafta sonunu nerede geçirdiğini ısrarla sormasının nedenini açıklamak imkansız olacaktı.Kacie'yi sorguya çekerken çok kuşkulu görünüyordu.'William'la hafta sonu'diye geçirdi içinden.Kendi kendine güldü.William'ı sevgilisi daha doğrusu sevgililerinden biri sanmış olmalıydı.

Kacie'nin bütün telefon konuşmalarına kulak misafiri olmayı adet haline getirmişti.Buna son vermek gerekiyordu,öncelikle.Bir daha kendisini arayan olursa çok meşgul olduğunu söyleyip telefonu kapatmalıydı.Akşam olup evine dönünce kendisi arayabilirdi.

Saat onda elinde not defteri ve kalem olduğu halde onun odasına geçti.Elliot masasının üzerindeki kağıtlara eğilmiş çalışıyordu.Her zaman ki gibi,"Günaydın,"dedi Kacie.Genç adam başını sallamakla yetindi.Kacie her zaman ki yerine oturdu ve not tutmaya başladı.Gerekmedikçe konuşmuyorlardı.Kacie,bir soru sorması gerektiği zaman ona'Mr Quantrell,'diye hitap etmeye özellikle dikkat ediyordu.

Böylece yeni tavrını ortaya koymuş oluyordu.Zırlara bürünmüş gibi güven içinde hissediyordu kendini.Tam bir sekreter gibi davranmalıydı ona.Ne fazla ne eksik.

Az sonra Elliot çıkacağı seyahatin programını yazdırmaya başladı.Bir süre Kanada'da çalışacak,sonra çeşitli eyaletleri dolaşacak ve seyahatin son üç gününü New York'ta geçirecekti.Burada bazı önemli görüşmeler yapması gerekiyordu.Ama yine de bu işte bir gariplik vardı.Çünkü New York'taki temasları mutlaka sekreterlik hizmetleri gerektiriyordu.Kanada'da şirketin ayrı bir şubesi,başında da Elliot'un eski sekreteri vardı.Ama ya New York?Orada büro yoktu ki.Kacie yeni tavrını bir anda unuttu.

"New York'ta büro işleriniz olacak,"dedi."Orada size yardım edecek bir sekreteriniz var mı?"

"Benimle birlikte Kanada'ya gelmek istediğini ima ediyorsun galiba.Bunu aklından çıkarmanı tavsiye ederim."

Kacie birden bozuldu."Bir şey ima etmiyorum,"dedi sert bir sesle.Büyük bir hata yaptığını düşündü.Elliot Quantrell'in seyahate yalnız çıkacağını çok önceden biliyordu ve birlikte gitmek gibi bir düşüncesi gerçekten olmamıştı.

"Bunu işittiğime sevindim,"diye mırıldandı genç adam.Gurur kırıcı bir durumdu bu."Bu büronun dışında yararın olmuyor,"diye devam etti."Sadece sorun çıkarıyorsun."

"Ben mi?Nasıl olur?"

Şaşırmıştı.Ama yine de onun ne diyeceğini çok iyi biliyordu.Aitkenler'e yaptıkları ziyaretten söz edecek,Gavin Aitken'le sorun çıkardığını öne sürecekti.Genç adam başını kaldırarak arkasına yaslandı.'İşte başlıyor,'diye içinden geçirdi Kacie.Ama tam o anda telefon çaldı.Elliot sözü kesilmiş gibi sinirli sinirli telefona baktı.Sonra ani bir hareketle uzanıp ahizeyi aldı.

"Evet,"dedi sert bir sesle."Ban Elliot Quantrell."Birden yüzü karıştı.Öfke dolu bakışlarını Kacie'nin yüzüne çevirdi.Ahizeyi masanın üzerine bırakıp,"Seni arıyorlar,"dedi.

"Merhaba,Kacie.Benim,Vincent."

Kacie tepeden tırnağa elektriklendiğini hissetti.Bunu beklemiyordu

doğrusu."Merhaba,Vincent,"dedi ciddi bir ses tonuyla."Her şey yolunda mı?"

"Bundan daha kötüsü olamazdı,"diye karşılık verdi genç adam."Julie boşanmak istiyor."

"Oh,Vincent,"dedi Kacie,yumuşak bir sesle.Ama tam o anda Elliot'la göz göze geldi ve tekrar o ciddi ifadesi takındı.

Vincent ne zaman kendini mutsuz hissetse biriyle konuşmak isterdi.Kacie,konuşmayı kısa kesmek zorunda olduğunu düşündü,çünkü Elliot'un halinden sabırsızlanmaya başladığı anlaşılıyordu.

Fazla sert davranmamaya çalışarak,"Bak Vincent,"diye söze başladı."Şu anda çok meşgulüm ve ayrıca..."

"Anlıyorum,çok iyi anlıyorum,"diyerek içini çekti Vincent."İşten sonra buluşamaz mıyız?The Bell'de iki kadeh bir şey içeriz,biraz konuşuruz."

Kacie,'Ne konuşacağımızı çok iyi biliyorum,'diye içinden geçirdi.Saatlerce Vincent sile sorunlarından söz edecekti.Bir an Elliot'la göz göze geldi.Müthiş öfkeli görünüyordu.Kesişmeyi kesecekmiş gibi hareket yaptı.Kacie köşeye iyice sıkıştırıldığını hissediyordu."Peki,saat altıda

buluşalım,"dedi telaşla.

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı.

"Bu telefon görüşmesi sayesinde sadece bekarlarla ilgilenmediğini öğrenmiş bulunuyorum."dedi Elliot.Sesi vahşi ve alaycıydı."Karısıyla arası iyi olmayan kocalara randevu vermekten çekinmiyorsun."

Kacie kendine hakim olabilmek için içinden ona kadar saydı.Bir süre birbirlerini izlediler.Elliot yanıt bekliyordu.

"Vincent evli sayılmaz,"dedi Kacie."Karısından boşanmak üzere."

Genç adamın yüzünde derin bir hayret belirmişti.Yumruklarını sıkarak bir süre kımıldamadan durdu.

"Aman Tanrım!"diye bağırdı neden sonra."İkinci Mrs.Jenners olmayı mı düşünüyorsun yoksa?"

"Şu ana kadar böyle bir şey söz konusu olmadı."

"Onu seviyor musun yoksa?"

Kacie anında'Hayır'diyecekti ki birden vazgeçti.Onu durduran koruma içgüdüğü ve az önce incinen gururuydu.Ona,evet,Vincent'i seviyorum,diyebilirdi.Böylece mesele bir anda çözümlenmiş olurdu.O andan itibaren tam bir sekreter gibi davranabilirdi.Ama aşk bu tür yalanları kaldıramayacak kadar ciddi bir konuydu.Yapamayacağını anladı.Bakışlarını kaçırarak yutkundü.Konuyu bir an önce değiştirse iyi ederdi.

"Çalışmaya devam edecek miyiz?"diye sordu,soğuk bir tavırla.

"Karısından boşanmış bir adamla çalışmayı tercih edersin belki."Çok önemli bir şey keşfetmiş gibi bakışlarını tavana çevirdi."Evet,şimdi anlıyorum,"diye mırıldandı."Daha önceki işinden neden ayrıldığın apaçık belirmişti.Vincent evli bir adamdı.Evli olduğu için onun yanından ayrıldı.Oysa şimdi durum değişti,öyle değil mi?"

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım.Öğrenmek istediğiniz..."

"Meslekte ilerlemek istiyordun,öyle mi?Yalan! Vincent'ten ayrılmanın tek sebebi ona aşık olmandı.Ona aşıktın,fakat o evli bir adamdı.İşten ayrılmandan sonra Vincent sana aşık olduğunu fark etti.Sensiz yapamıyordu artık.Bunun üzerine karısından boşanmaya karar verdi!"

Kacie hayretle bakıyordu ona.Genç adam sözlerini tamamladıktan sonra derin bir sessizlik oldu.Biraz abartılmış sözlerdi bunlar ama insan biraz düşününce gerçeği yansıttıklarını anlayabiliyordu.

"Belki de haklısın,"diye mırıldandı Kacie.Böylece Elliot'un sözlerini onaylamış oluyordu.Genç adam birden sapsarı oldu.Kacie onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü.Gözlerinde dehşet dolu garip bir ifade belirmişti.Dirseklerini masanın üzerine dayayarak doğruldu.

"Demek itiraf ediyorsun,"diye mırıldandı."O halde durum açık.Vincent karısından ayrılacağına göre eski işine dönmemen için bir sebep kalmadı."

Kacie'nin yüreği bir anda buz kesti."Olabilir,"diye mırıldandı zayıf bir sesle.

Fazla ileri gittiğini biliyordu.Elliot'un yüzünde grantten yapılmış bir mask vardı sanki.Odanın içindeki sessizlik dayanılır gibi değildi.

Dramatik bir ses tonuyla,"Seni durdurmaya çalışacağımı sanıyorsan yanılıyorsun,"dedi."İstediğin yere istediğin zaman gidebilirsin!"

Kacie'nin yeşil gözleri irileşti.Bürodan çıkıp kendi bölümüne geçti.Çantasını alıp omzuna asarak koridora çıktı.Her şey bitmişti artık.

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele

Gönderen: shland üzerinde Nisan 22, 2007, 06:34:21 pm

Kacie o gün eve nasıl döndüğünü bilemedi.Ertesi sabah bütün olanları tekrar tekrar yaşıyordu sanki.Yangına körükle gitmişti.Çenesini tutabilseydi bu kadar kötü olmayabilirdi.

Evin içinde amaçsızca dolaşıyordu.Kafası sadece Elliot'la meşguldü.Pazartesi günü işe gitmeyecekti ve bu sanki hayatında büyük bir boşluk yaratıyordu.Onunla tekrar karşılaşmayı göze alamazdı.

Vincent telefon etmeseydi belki bütün bunlar olmayacaktı.Ama telefonda önce de sinirli görünüyordu.Bir önceki gün Lana Neasom'u bürodan resmen kovmuştu.Belki de onu kovmak

zorunda kalması canını sıkırmıştı.Gerçi gelip Neasom'un kabalığı yüzünden özür dilemişti ama,Kacie'nin soğuk davranışı karşısında pişman olmuş olabilirdi.

Dün akşamı düşündü.Eve döndüğünde Vincent'la buluşamayacak kadar yorgundu.Saat altıya yaklaşıyordu.Hemen telefon edip Vincent'ı bulmuş,gelemeyeceğini haber vermişti.Gerçekten de kimsenin derdini dinleyecek halde değildi.Vincent üstelemedi ama bir iki dakika içinde bütün sorunlarını anlatmaya çalışmaktan da geri durmadı.

"Julie bir ara gelse belki yeniden başlama fırsatı doğar."

"Eve hiç gelmiyor mu?"

"Sadece eşyalarının geri kalan kısmını toplamak için geldi.Evdeki mobilyaları paylaşmamızı önerdi."

"çok üzıldüm."

"Daha bu sabah tuttuğu avukattan bir mektup aldım."

Konuşma bu şekilde tam yarım saat devam etmiş,kapamadan önce Vincent keder dolu bir sesle"zaman zaman seni arayabilir miyim,Kacie?"diye sormuştu.

"Elbette,çekinmeden arayabilirsin,"diye karşılık vermişti Kacie."Yalnız lütfen işyerinden arama.Son sıralarda çok meşgulüm."

Ona işten ayrıldığını söylemeyi unutmamıştı.Bu fikre hala alışamadığını hissediyordu.İşsiz biriydi artık.Bunu kafasına iyice yerleştirmeliydi.İstese Jenner Products'ta çalışabilirdi.Vincent büyük bir memnuniyetle kabul ederdi.

Pazar günü telefonda annesinin sesini duyunca Kacie birden heyecanlandı.Belli etmemesi gerekiyordu,en azından yeni bir iş buluncaya kadar.Bulabilecek miydi acaba?

Yapayalnız geçen bir hafta sonundan sonra Kacie oturup ciddi ciddi düşünmeye başladı.Yarın pazartesiydi ve o işe gitmeyecekti.Demek ki bir iş bulmanın vakti gelmişti.Ama bu konuda ne yapacağını bilemiyordu.

Çaresizlik duygusu salı sabahına kadar yakasını bırakmadı.O sabah aklını bir an önce başına toplaması gerektiğini düşündü.Elliot'a muhtaç değildi.Hemen şimdi çıkacak ve bir gazete alıp iş arayanlar sütununu dikkatle okuyacaktı.Pek mutlu değildi ama bir yerden başlaması gerekiyordu.Quantrell şirketinde çalışmış olması onun için olumlu bir puandı aslında.Bu düşünceyle odanın içinde aşağı yukarı dolaşırken telefon çaldı.

"Öfken geçmedi mi hala senin!"diye bağıırıyordu telefondaki ses.

Kacie kalbinin yerinden sıçradığını hissetti.Elliot'un sesiydi bu."Artık...şey sizinle birlikte çalışmam."diye kekeledi.

"Bende seninle bu konuyu konuşmak istiyordum,"dedi genç adam aynı saldırgan ses tonuyla."Bir sekretere ihtiyacım var.Hem de hemen,şimdi!Derhal arabana atla ve..."

"Arabam çalışmıyor,"dedi Kacie öfkeyle.Yapayalnız ve sıkıntı içinde geçirdiği günleri hatırladı."Ben de çalışmıyorum artık,"diye ekledi.

"Saçmalık etme,lütfen!"

"Asıl saçmalık eden sensin!"Bir an susup derin bir soluk aldı."Cuma günü işime son verdin.Artık benim patronum değilsin."

"Ama ben..."Birden sustu.Derin bir sessizlik oldu.Kacie nefesini tuttu.Saniyeler saat gibi geliyordu.Neden sonra genç adam,"Sana ihtiyaç duyan kim?"dedi dışlerinin arasından ve telefonu kapattı.

Kacie korkunç bir gün geçirdi.Altüst olmuş ve iş arama niyetini tamamen unutmamıştı.

Kacie korkunç bir gün geçirdi.Altüst olmuş ve iş arama niyetini unutmamıştı.Elliot'un telefonu onu hala kendisini özel sekreteri olarak gördüğünü apaçık ortaya koymuştu.Ama en son söylediği o dört sözcük her şeyin bir kez daha mahvolduğunu gösteriyordu.

Cuma günü aklını başına toplamaya karar verdi.Kendisi için en iyisi neyse onu yapmalıydı.İşten ayrılmış belki de iyi olmuştu.Güçlü olmak zorundaydı.Elliot bir sonraki gün kanada'ya çekip gitmiş olacaktı.Gazeteleri incelemeli ve iş aramaya başlamalıydı.

Hafta sonu iki yere müracatta bulundu.Yeni bir iş bulmak hayatını düzene sokması için yeterli olmayabilirdi.Bir ara aklına tekrar masa tenisi kulübüne devam etmek geldi.Fakat onun için çok geçti artık.Bu tür sportif faaliyetlerle oyalanması imkansızdı.Ama yine de salı günü oraya gitmeye karar verdi.Bir iki insan görüp,bir şeyler konuşabilirdi en azından.Elliot'a aşık olmadan önce nasıl bir insandı?Bu sorunun yanıtını bulamıyordu bazen.Aradan uzun yıllar geçmişti sanki.

Beklediği haber nihayet perşembe günü geldi.Müracaatlarından biri kabul edilmişti.Telefon eden adam ertesi günü mülakata alınacağını haber veriyordu.Hemen kabul etti.Briggs and Mortimer'in adını daha önce de duymuştu.Çok büyük bir şirketti.Gazetedeki ilanda çok acele yeni bir sekreter arandığını duyuruluyordu.

Mülakattan hemen sonra pazartesi günü gelip başlamasını söylediler.Kacie biraz şaşırmıştı.Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti."O kadar çabuk mu?"diye sordu.İçinden bir ses Briggs and Mortimer'de çalışmak istemediğini fısıldıyordu sanki.

"Önceki sekreterim bazı ailevi sorunlarından ötürü ayrılmak zorunda kaldı,"dedi Mr Russel."Pazartesi günü işiniz mi var yoksa?"

"Yo hayır,gelebilirim,"dedi Kacie.Sempatik bir tavırla gülümsedi.

"Çok güzel.O halde pazartesi günü görüşmek üzere."Mr Russel onu kapıya kadar geçirdi.Kacie tam kapıdan çıkıyordu ki,pazartesi günü gelirken eski işyerinden bir P45 formu getirmesi gerektiğini söyledi.Bu formu getirmezse ilk maaşından büyük bir miktarda vergi kesintisi yapılacaktı.

Kacie'nin daha önce hiç aklına gelmemişti bu.O gece uyumak için yatağına uzandığında aklında sadece P45 formu vardı.Sonunda Quantrell şirketi gibi bir kuruluşun bu tür formaliteleri kendiliğinden yerine getirdiğine inandı.Sabah uyandığında posta kutusuna bakacak ve orada bir P45 formu bulacaktı.

Ertesi sabah ilk işi posta kutusuna bakmak oldu.Ne yazık ki Quantrell şirketinden gönderilmiş bir şey yoktu.Saat on birde personel bölümüne telefon etmeye karar verdi.

"İyi günler Mr Owens,ben Kacie Peters.Bana derhal Bir P45 formu gönderebilir misiniz?"

"P45 mi?"

"Pazartesi günü yeni işime başlıyorum da..."

"Ayrılıyor musun?é

"Çoktan ayrıldım.Evden arıyorum ve çok acele..."

"Nasil ayrılırsın!Bana kimse söylemedi.Ne zaman oldu bu iş.Mr Quantrell'in bu konuda emri olmadı."

"Unutmuştur herhalde,"dedi Kacie.'Keşke telefon etmeseydim,'diye geçirdi içinden.

"Mr Quantrell bu işten pek hoşlanmayacak,"dedi Mr Owens

"Kanada'ya gitmeden önce kendisiyle konuşmuştum.Önemli bir mesele olmadığı için unutmuştur herhalde."

Mr Owens ikna olmuş göründü.Derhal bir P 45 göndermeyi kabul etti.Telefonu kapadıktan sonra Kacie düşüncelere daldı.Mr Quantrell'in böyle durumlarda derhal personel bölümüne haber vermesi gerekiyordu.Neden unutmuştu acaba?Ayrıca Kanada yolculuğuna çıkmadan önce yeni bir sekreter bulunması için,yine personel bölümüne gerekli talimatı vermiş olmalıydı.

Telefonun ansızın yükselen sesi düşüncelerini böldü.Mr Owens'di arayan.Kacie'nin işten ayrılması konusunda Mr Quantrell'in son sözü söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu.'Neden soruyor?'diye bir an düşündü Kacie.

"Aslına bakarsanız,ben ayrıldıktan bir gün sonra telefon edip işe devam etmemi istedi,ama...."

"Anlıyorum,"diye sözünü kesti öteki.Sonra uzun bir açıklamaya girişti.Onun yerini alacak uygun bir sekreter bulmak şu sırada çok zordu.Diğer görevliler bu işle uğraşamayacak kadar meşguldüler.Hiç olmazsa,Mr Quantrelldönünceye kadar çalışamaz mıydı?

"Bunu yapamam,"dedi Kacie telaşla.Sonra sesine daha resmi bir hava vererek,"Kusura bakmayın Mr Owens ama önerinizi kabul etmem imkansız,"diye devam etti.

"Çok kısa bir süre için.Aksi halde işler çok birikecek ve Mr Quantrell döndüğü zaman öyle bir durumla karşılaşacak ki uzun süre yatağına giremeyecek bile."

"Diğer bölümlerden birini bulabilirsiniz sanıyorum,"dedi'uzun süre yatağına giremeyecek,'derken ne demek istemişti acaba?Bu düşünceyi hemen kafasından uzaklaştırdı."Mr Quantrell yokken aynı işe bakan bir vardır mutlaka,"dedi.

"Keşke olsa.Bakin Miss Kacie,şu anda Mr Quantrell'in çalışma tarzını en iyi bilen sizsiniz.En azında konulara aşinasınız.Ayrıca Mr Quantrell ağır bir hastalık geçirdi biliyorsunuz."

Kacie bir an boş bulunup,"Ne hastalığı,"diye sordu.

"Şey,hastalık sayılmaz aslında.Bakin Miss Kacie,yıllardan beri burada çalışırım Mr Quantrell'in işine tek bir gün bile aksattığını ya da tatil yaptığını görmedim.Fakat o göz rahatsızlığı sırasında neredeyse bir hafta evden dışarı çıkmadı."

Kacie ihtiyatlı olması gerektiğini düşündü.Quantrell'in bu konuda personel şefiyle konuşmuş olması imkansızdı.Kayıtsız bir ses tonuyla,"Mr Quantrell'in hastalığını bilmeniz biraz garip,"dedi.

"Evet,haklısınız,"diye karşılık verdi öteki."Ben de Mr Davy2den duydum.Kimseye söylememi tembihledi.Hepimden bildiği bir gerçek var.Mr Quantrell'in rahatsızlığı her an

tekrarlayabilir.Özellikle çok ağır çalışma koşullarında.Bu yüzden işin birikmesini istemiyorum.Sizin yapacağınız işi bir başkası yapamayacağına göre,döndüğü zaman sabahlara kadar elektrik ışığı altında çalışmak zorunda kalacak.Lütfen,iyi düşününzn Miss Peters."

Kacie villadan ayrıldığı gün doktor gelip Elliot'u son kez muayene edecekti.Bu görüşmenin

sonucunu bilmiyordu. Kısa bir an duraksadı ve sonra,Mr Owens'a pazartesi günü işyerinde olacağına söz verdi.

Telefonu kapattıktan sonra hemen Mr Russel'ı arayıp durumu anlattı.İşe biraz geç başlaması mümkün değil miydi?Quantrell'de tamamlaması gereken işler kalmıştı.Mr Russel oldukça bozulmuştu.Çünkü bir sekretere acilen ihtiyaç duyduğunu daha önce belirtmişti.Kacie telefonu kaparken bu işi daha başlamadan kaybettiğini düşündü.

Kacie endişelerle dolu bir hafta sonu geçirdi.Pazartesi sabahı işe gittiğinde ilk işi Mr Quantrell'in seyahat programını incelemek oldu.Üç hafta kadar çalışabilir ve bu sürenin sonunda Elliot geldiğinde oradan ayrılmış olurdu.Doğruca gidip Mr Owens'la görüştü.Elliot için çalışacak yardımcı sekreterle orada tanıştı.

Gail Turner yeni evli genç bir kadındı.İşini iyi yapmak gibi hırslar taşımadığı ilk bakışta belli oluyordu.Akşama kadar birlikte çalıştılar.Gail çok yorulmuştu."Her gün böyle çalışacaksa sonuna kadar dayanabilceğimi sanmıyorum."dedi.

Kacie gülümsedi."Mr Quantrell'le çalıştığım ilk gün ben de aynı şeyi düşünmüştüm.Zamanla alışırın."

"Ama öğrenmem gereken çok şey var.Mr Owens sadece üç hafta seninle çalışabileceğimi söyledi.Sonra ne yapacağım?"

"Kolay öğreniyorsun,Gail.Emin ol,bir süre sonra yaptığın işten hoşlanmaya başlayacaksın."

Bu arada Jonathan Davy,Kacie'nin ayrılışının yol açtığı dedikoduları öğrenmek için sabırsızlanıyordu.Kacie genç adamın ilk sorusunu cepheden karşıladı."Elliot istifamı çok önce kabul etti."diyerek gülümsedi.

"Ama çalışmandan çok memnundu,Kacie."

"Aslına bakarsan,ben de işimden memnundum."

Jonathan esrarengiz bir tebessümle baktı ona."Demek ki kişisel bir sorun söz konusu."

"Yanılıyorsun."

"Bu akşam birlikte yemeğe çıkalım mı,ne dersin?Mr Elliot'la aranda geçenleri konuşuruz ayrıca..."

"Bakin Mr Davy,bir sekreterin en önemli özelliklerinden biri ağzının sıkı olmasıdır."

Bu sert karşılık üzerine genç adamın yüzündeki tebessüm donuverdi."Ama,"dedi,"Konuşacak belki başka bir şeyler de bulabiliriz."

"Eminim bulursun,"dedi Kacie.Jonathan Davy'nin yanından uzaklaştı.

İkinci haftanın ortasında Kacie'yla Gail birlikte çalışmaya iyice alışmışlardı.Kacie'ye gittikçe daha az soru soran Gail işin ayrıntılarını öğrenmeye başlamıştı.Telefonlara da o bakıyordu.

Perşembe günü Gail'in dışıyla randevusu vardı.Kacie büroda tek başına çalışırken telefon çaldı.Genç kadın,"Mr Glover ya da sekreteriyle çok acele görüşmek istiyorum,"diyordu.Sesinden bir sekreter olduğu belliydi."Ben görüşebilirm,"dedi Kacie.

Telefonun el değiştirdiğini işitti."Merhaba Cecil,Ben Elliot."

Kacie birden dona kaldı."Ben...şey...Mr Glover şu anda büroda değil..."

Telefonun öteki ucunda derin bir sessizlik oldu.Kacie nefesini tutmuş bekliyordu.'Şimdi bağırarak,'diye geçirdi içinden.

"Bu bir sürpriz."

Hayır,bağırmamıştı.Tam aksine sesi sıcak ve derindi."Jenner Products'a geri döndüğünü sanıyordum,"diye devam etti.

"Dönmedim."

"Bana döndün demek.Benimle birlikte çalışmak için."

"Tam öyle değil,"dedi Kacie."Mr Owens yeni sekreterinizi işe alıştırmam için bir süre kadar burada çalışmamı rica etti."

"Karmaşık sorunları kimse senin gibi özetleyemez,Kacie."sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

"Yanılıyorsunuz,efendim.Mrs Turner...yeni sekreteriniz,çok yetenekli."

Uzun bir sessizlik daha oldu.Elliot'un Mrs Turner'ın yeteneklerini düşünmediği çok açıktı.

"Yani,Jenner'a dönmek niyetinde misin?"

"Bu sadece bir ihtimal,"diye karşılık verdi Kacie.Onun o sıcak sesini tekrar tekrar duymak istiyordu.Sesizlik iyice uzayınca,"Siz nasılsınız?"

"Geceleri uyuyamıyorum."dedi genç adam.Karşılıklı birkaç nezaket sözcüğünden sonra telefonu kapattı.

Kacie uzun süre kimildamadan durdu.Elliot'un her sözünü ayrı ayrı düşünüyor,sonuçlar çıkarmaya çalışıyordu.Sesindeki sıcaklık konuşma boyunca yavaş yavaş kaybolmuştu.Ama yine de ilk anda onun sesini duyduğu için çok sevindiğini belli etmişti.Jenner'a dönme ihtimali olduğunu söylememeliydi ona.Büyük bir hata yapmıştı.

Belki de Kacie orada çalışıyor olduğu için sevinmişti.Böylece döndüğünde birikmiş işlerden kurtulacağını düşünmüş olabilirdi.

En kötüsü yanılmış olmasıydı.Belki de ona öyle gelmişti.Sesinde sıcaklık ya da sevinç ifadesi yoktu belki de.Özlem ve hayal gücü bir araya gelince insan illüzyonlara kapılabilir,gerçek olmayan şeyleri bile işitebilirdi.

Masasının başına geçip oturdu.Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.Birden aklına geldi.Elliot neden aradığını söylememişti.Unutmuştu besbelli.Böyle birşey yapması çok garipti.Cecil Glover'a söyleyeceği önemli bir şey olmalıydı.

Masasının üzerindeki dosyalara umutsuzca baktı.Hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmesi gerekiyordu şimdi.Unutmalıydı onu.Bu telefon görüşmesini bir daha hatırlamamalıydı.

Yoksa onunla konuşmamasının başka bir sebebi mi vardı?Belki de Cecil Glover'a güvendiği kadar güvenmiyordu artık.

Kendine olan güveninin hızla azaldığını fark etti Kacie.Hayır,hayır,her şeyi unutmalıydı.Unutmak zorundaydı.Kafasının içini kemiren bu kuşkulardan kurtulamazsa hiçbir şey yapamazdı.

Ondan sonraki günlerde telefonlara yanıt vermemeye özen gösterdi.Kafasının içinde garip bir düşünce belirmişti.Çalan telefonların birini açtığı an Elliot'un sesiyle karşılaşacaktı.Genç adam telefonu onun açtığını anlayınca konuşmaktan vazgeçecekti.Çünkü artık ona güveni kalmamıştı.Şirket işleriyle ilgili olarak onunla konuşmak istemiyordu.

Elliot'un artık ona güvenmediği düşüncesi bir saplantı halini almıştı.Süre dolmak üzereydi.Büroya,oradaki eşyalara ve Gail'e başka bir gözle bakmaya başladığını fark etti.Sessizce veda ediyordu saki.Bir daha göremeyecekti bütün bunları;dosyaları,eşyeleri ve insanları.

Cuma günü içinde garip bir huzur hissetti.Quantrell şirketinde ona yer yoktu artık.Biriken bütün işleri yapmış ve Gail'i Mr Quantrell için uygun bir sekreter haline getirmişti.Elliot pazartesi günü dönecekti.

O gün eşyalarını topladı.Masasının üzerini son düzenledi.İçinde derin bir acı vardı.Yüreği daralıyor,ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Cumartesi günü sabahı uyandığında,bir kez daha kendini toparlaması gerektiğini düşündü.Öncelikle yeni bir iş bulmalı hayatına çeki düzen vermeliydi.Fakat hemen iş aramaya başlayacak kadar güçlü değildi.

Akşama doğru bir ara masa tenisi kulübüne gitmeyi düşündü.Hemen sonra bunu yapamayacağını hissetti.Oradaki insanlarla birlikte olmak istemiyordu.Onlardan tamamen kopmuştu artık.

Erkenden yattı.Sabah bambaşka bir insan olarak kalkacağına söz verdi.Sabah olacak mıydı acaba? Telefon çaldığında saat tam ikiydi ve Kacie hala uyumaya çalışıyordu.Yanıt vermekten çok evin içinde çınlayan telefon sesini susturmak için telefle yataktan fırladı.Geceninş bu saatinde kim arıyor olabilirdi?Annesine bir şey mi olmuştu yoksa?Ahizeyi heyecanla alıp kulağına götürdü.

"Hava alanına gelip beni alır mısın?"

Elliot'un sesiydi bu.Kacie bir an ne olduğunu anlayamadı.."Saatin kaç olduğunu biliyor musun sen? diye mırıldandı.

"New York'ta hava çok kötüydü.Buyüzden uçak rötar yaptı."

Kacie kalbinin atışlarını kulaklarının içinde davul sesleri gibi duyuyordu.Son yaptıkları telefon konuşması ve o andan sonra kapıldığı kuşklar birden silinivermişti.

"Çok üzıldüm," diye mırıldandı."Uçak için yani.."O kadar acıyı boşuna mı çekmişti?Şaşkınlığı yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu.Bunca zaman aramamış ve sonra gecenin,ne gecesi sabahın ikisinde...

"Gelmeyecek misin yoksa?"

"Gelmeyeceğim,Elliot Quantrell,kendi işini kendin gör!"

"Kacie!" diye bağırdı genç adam.sesinde o ana kadar hiç işitmediği telaşlı bir hava vardı."Kacie lütfen,bekle!Sana ihtiyacım var,Kacie!"

Kacie telefonu sert bir hareketle çarparak kapadı.Gözyaşları yanaklarından çenesine doğru süzülüyordu.Karanlığın içinde duvarları yoklaya yoklaya yatağına döndü.Hemen yatıp dizlerini çenesine doğru çekti.

Korkmuştu.Aynı acıları yeniden çekmekten korkmuştu.Bütün iradesini kullanarak kendini yeni bir hayata hazırlamaya çalışırken birden telefon ediyordu ve...Hayır,ona şoförlük etmemekte sonuna kadar haklıydı.Bu saatte bile bir taksi bulabilirdi.Geçen sefer onu havaalanından almaya gittiğinde..O zaman,durum çok farklıydı.Çünkü...çünkü Elliot hiçbir şey göremiyordu o sırada.Üstelik gündüzdü...oysa şimdi dışarısı....

"Aman Tanrım,olamaz!" diye bağırdı yüksek sesle.Yatağından deliler gibi fırlayıp giyindi.Arahanın anahtarlarını arandı bir süre.Sonunda buldu.

Az sonra arabasını havaalanına doğru hızla sürüyordu.Mutlaka bir şey olmuştu.Karşılaştıkları an

ona ne diyecekti şimdi?Kacie gözlerini önünde uzayıp giden bomboş yoldan ayırmıyor,her dakika gaza biraz daha basıyordu.Bu arada kafasından birbiri ardı sıra düşünceler geçiyordu. Ona çok sert davranmıştı.Telefonu yüzüne kapatmamalıydı.Acı çekmekten korkmuştu,ama şimdi çok daha şiddetli acılar içindeydi.Üstelik onu çok özlemişti.Çok mu geç kalmıştı acaba?Ya onu bulamazsa?

Konu Başlığı: Ynt: Öylesine Uzak Ve Öylesine Yakın-Jessica Steele
Gönderen: shland üzerinde Nisan 23, 2007, 07:00:22 pm

FİNAL

Kacie arabasını otoparkta bırakıp daha önce buluştukları kafenin giriş kapısına koştu.Kapının önünde bir an duraksadı.Paniğe kapılmıştı.Soluk soluğaydı.'Ya görmüyorsa?'diye geçirdi içinden.Sonra,bütün cesaretini toplayıp kapıyı açtı.

Elliot oradaydı.Aynı masada,arkası kapıya dönük oturuyordu.Kacie ayaklarının ucuna basarak ona yaklaştı.Yavaşça elini omzuna koydu.

"Elliot,"diye fısıldadı.

Onun sesini tanımıştı.Hafifçe öne doğru eğildi.Sonra yavaş yavaş sesin geldiği tarafa doğru döndü.

Kacie'ye uzun,dayanılmaz saatler gibi gelen bir kaç saniye görmeyen gözleriyle baktı ona.Bir şey söylemedi.Sonra eliyle kolunu yokladı.

"Demek,geldin,"diye mırıldandı.

Kacie onun kollarına atılmamak için zor tutuyordu kendini.Elliot'un bundan hiç hoşlanmayacağını bildiği için kendini tuttu.Ona acıdığını düşündürecek bir şey yapmamalıydı.Genç adamın gri gözleri boşluğa bakıyordu.

"Güneş gözlüklerini taksaydın daha iyi olmaz mıydı?"dedi Kacie."Buradaki ışıklar gözüne dokunabilir."

"Artık faydası yok."

Kacie bir an ne diyeceğini bilemedi.'Oh Elliot,sevgilim,ne oldu sana?'diye geçirdi içinden.

Telaşını belli etmemeye çalışarak,sakin bir sesle,"Ne zaman oldu bu?"diye sordu.Çenesine doğru süzülen gözyaşı damlasını eliyle sildi.O anda genç adamın bakışlarında hayret dolu bir ifade gelip geçti sanki.

"Uçakta.Birdenbire."

Bu kadar ani olabilir miydi?Uçakta doktor yok muydu?Uçaktan nasıl inmişti kimbilir?Ya Kacie gelmeseydi?Ne yapacaktı o zaman?

"Arabam dışarıda,"dedi.Ashwith villasına vardıkları an telefon edip doktor çağırmaya karar vermişti.

Yavaşça uzanıp genç adamın çantasını aldı.Onu kolundan yavaşça tuttu.Fakat Elliot yüzünü ona çevirerek Kacie'nin elini tuttu.Bir an göz göze geldiler sanki.

"Bir yere gitmiyorum,Kacie,"dedi sakın bir sesle."Önce nerede bulunduğumuzu bilmek istiyorum."

Kacie yavaşça elini çekti.Belki de kendisine yardım edilmesini istemiyordu."Nerede olduğumuzu bilmiyor musun?"diye sordu gözlerini iri iri açarak."Şey...biz havaalanındayız şu an."

"Bunu biliyorum,"dedi genç adam."Havaalanında olduğumuzu elbette biliyorum."Bakışlarında sert bir ifade belirdi.Kaşlarını hafifçe çatarak Kacie'nin gözlerinin içine dikkatle baktı."Kör değilim,"dedi."Her şeyi görüyorum."

Bir an göz göze geldiler.Kacie ne diyeceğini bilemiyordu."Yani görebiliyor musun?"diye sordu hayretle.

"Söyledim ya.Her şeyi görüyorum.Gözümde sorun kalmadı.Tamamen iyileştim.Deminden beri seni seyrediyorum."elini yavaşça uzatarak Kacie'nin ıslak yanağına dokundu.

Kacie sert bir hareketle onun elini itti."Ne yaptığını sanıyorsun sen!"diye bağırdı."Gecenin bir vaktinde beni yataktan kaldırıp.."

"Lütfen başlama,"dedi Elliot."Bir sürü hata yaptığımı kabul ediyorum."

Kacie,bir an,bu sözlerin ne anlama geldiğini düşündü.Her şey yeniden mi başlayacaktı?Hayır,buna dayanamazdı artık.Öfkeyle dönerek kapıya doğru yürüdü.Tam çıkmak üzereydi ki Elliot ona yetişti,önüne geçti.

"Bırak beni gideyim,"dedi Kacie.

"Önce sana söyleyeceklerimi dinle,sonra istersen gidebilirsin."

"Seni temin ederim ki söyleyeceklerin beni ilgilendirmiyor artık."

Genç adam onu omuzlarından tutarak kapıya yakın bir masaya doğru çekti.Bir sandalyeye oturmasını sağladı.

"Bana söyleyeceğin bir şeyler olmalı."

Kacie onun yüzüne dikkatle baktı.'Onu seviyorum' diye geçirdi içinden.Fakat yumuşarsa çok büyük acılar çekeceğini hissediyordu.

"Buraya kadar boş yere gelmiş olmam önemli değil,"dedi kararlı bir ses tonuyla."Fakat itirazın yoksa şafak sökmeden önce evimde olmak istiyorum."

Elliot bir sandalye çekip onun tam karşısına oturdu.Dirseklerini küçük masanın üzerine dayayarak Kacie'ye doğru eğildi.Bir an göz göze geldiler ve Kacie tavrının onu hiç etkilememiş olduğunu fark etti.

"Şu son bir iki hafta çok yorulduğum,"dedi genç adam."Bütün zamanım toplantılarda geçti.Ayrıntıları çok önemli olan bir sürü karar vermem gerekti.Bu yüzden..."Kısa bir an durdu,bakışlarını kaçırdı."Benim için çok önemli olan bir konuyu düşünecek zaman bulamadım."

"Daha az önce uçakta kör olduğunu söylüyordun,"dedi Kacie,sesine hafif alaycı bir ifade vermeye çalışarak."Şimdi de çok önemli bir sorunun olduğundan söz ediyorsun.Sana inanmamı beklemiyorsun heralde."

Elliot hafifçe güldü."Ne kadar zeki olduğumu ilk gördüğüm gün anlamıştım zaten,"dedi.Alaycı davranmak için kendini zorladığı belli oluyordu.Başını biraz öne eğerek yutkundu.

"Övücü sözlerini kendine sakla,"diye karşılık verdi Kacie.Yine de genç adamın havasındaki değişiklikli garipti.

"Uçakta çalışmadım.Uzun süredir ilk kez boş kalmıştım.O uzun saatler boyunca benim için çok önemli olan o konuyu düşündüm.Aslında bu kafamın içinde uzun süredir dönüp dolaşan ama bir türlü ifade edemediğim bir sorun."

"Kafanın içinde dönüp dolaşan o sorunu nasıl çözeceğine karar verdin mi bari?"Sesindeki alaycı ifadeyi korumaya çalışıyordu ama meraklanmaya başlamıştı.Çünkü Elliot gerçekten çok düşünceli görünüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki çözümleyici düşünme yeteneğim bana bu konuda pek yardımcı olmuyor."

İşte bu çok ilginçti!Elliot gibi en karmaşık teknik ayrıntıları bile bir bakışta kavrayan bir adamın böyle bir itirafta bulunması şaşılacak şeydi.

"Yani hala bir sonuca varamadığını mı söylemek istiyorsun."

"Uçaktayken vardığımı sanıyordum.Ama çıkardığım sonuç öyle somut ve çarpıcı oldu ki,uçak alana indiğinde kuşkulara kapıldım.Daha doğrusu indiğinde kuşkulara kapıldım.Daha doğrusu tedirginliğim arttı.Çok zor durumdayım,Kacie.Bir türlü emin olamıyorum.Çok kaygan bir zemindeymişim gibi geliyor bana."

Bu sözleri öyle bir tavırla söylemişti ki Kacie'nin şaşkınlığı biraz daha arttı.Gerçekten zor durumda görünüyordu.Kendine duyduğu o sarsılmaz güven kaybolmuştu sanki.

"Başımdan başlasak daha iyi olmaz mı?"diye sordu.

Genç adam bakışlarını kaçırdı.Arkasına yaslanıp bir soluk aldı.Sonra tekrar öne doğru eğilip Kacie'nin gözlerinin içine baktı.Uzun bir sessizlikten sonra,"Saatlerce düşündüm,"dedi."Bütün sözleri,bakışları,en küçük nüansları bile....Sonunda geriye doğru giderek seninle ilk kez göz göze geldiğim ana ulaştım."

"Nasıl yani?"dedi Kacie."Yani yanında çalışmak için geldiğim...Birlikte çalıştığımız süreyi sorgulamaya mı çalışıyordun?"

"İşle bir ilgisi yok bunun.Çok farklı bir şey.Bak Kacie,biliyorsun ben akılcıyım.Fakat seninle karşılaştığım o andan sonra akıldışı biri haline gelmeye başladım.Tek bir konuda,tabii."

Kacie'nin bu sözleri ilk tepkisi inanmamak oldu.Konuşmanın böyle kişisel bir düzeye gelmesini anlayamıyordu.

"Akıldışı davrandığını hiç görmedim,"diye mırıldandı.Genç adamın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı."Akıldışı,hayır bunun seni anlatması imkansız."

"Böyle konuşmak zorunda değilsin,Kacie.Durumu açıklamak için başka bir sözcük kullanabileceğimi samıyorum.Seni gördüğüm an ilk tepkim ne oldu biliyor musun?Sana hemen kapıyı göstermem gerektiğini düşündüm.Ama nedense bunu yapamadım.Ve birden kendimi senin kişisel dosyanı incelerken buldum."

"Bunda akla uygun olmayan bir şey yok ki.Acilen sekretere ihtiyacın vardı.Gerçi sekreterinin erkek olmasını tercih ediyordun ama..."

Genç adam bir el hareketiyle onu susturdu."Bu kadar değil,"diye mırıldandı."Jonathan Davy'ye bir

daha büroya adım atmamasını,eğer çok önemli bir konuda danışmak isterse dahili telefonla aramasını istemem normal mi sence?"

"Elbette.Zamanını boş yere harcamak istemediğini gösteriyor."

Gerçekten de Elliot zamanını ne kadar değerli olduğunu söyleyerek işyerinde çalışanları ikide bir uyarırdı.

"Benim değil senin zamanını harcamamasını istiyordum.Sonra o telefonlar başladı.Tanrı'nın her günü..."

"Her gün değildi,bir kere!"

"Ama bana öyle geliyordu.Jonathan Davy ve Mike Carey gibi adamları senden uzak tutmak benim için çok basitti.Bütün o Simonlar,Anguslar,Vincentler mütemadiyen seni arayarak..."

"Gavin'i unuttun."

"Hayır unutmadım.Onu da William'ı da gayet iyi hatırlıyorum.Hele o Simon....O adam ne zaman telefon etse kendimi kaybedecek kadar öfkeleniyordum."

"Ama Simon...Onu tanıdığını sanıyordum.Çünkü sana ondan söz etmiştim."

"Önemli olan bu değil,Kacie.Onun adını elbette biliyorum.Bir gece fazla mesai yapmamız gerekmişti ve sen onunla randevun olduğunu söylemiştin.Sonra bir keresinde,yine onunla telefonla konuştuktan sonra yüzünde muzaffer bir tebessüm gördüm.Evet,gayet iyi hatırlıyorum.Yine onunla buluşacağın bir gün fazla mesai yapmamız gerektiğini söylemiştim sana.Oysa gerekmiyordu."

"Yani Simon'la buluşmamı önlemek için iş icat ettin,öyle mi?"

"Sadece bu kadar olsa.Onunla hafta sonunu bielikte geçirmeye karar vermiştin.Turnuva bahanesiyle.Bunu önlemem gerekiyordu.Dougal Aitken'e giderken seni yanımda götürmeye karar verdim.Böylece kimseyle buluşamayacaktın."

"Olamaz!O hafta sonu turnuvaya katılmayayım diye,beni ta Scotland'a kadar..."

"Başka çarem yoktu,"dedi genç adam,özür dileyen bir ifadeyle."Aslında oraya birlikte gitmemiz gerekmiyordu.Bir sözleşme taslağı hazırlamak için sekretere gerek yoktu.Hatta böyle sözleşmelerin ilkeleri sözlü olarak belirlenir.Yazılı kısmı daha sonra şirketin ilgili bürosu yapar.Ama ben seni yanımda istiyordum,çok istiyordum."

Kacie irileşmiş gözlerle onun yüzüne bakıyordu."Scotland'a uçakla da gidebilirdik.Daha kolay olurdu.Ama nedense arabayla gitmek istiyordum.Yanımda sen olduğun halde.Bütün bunlar akla uygun mu sence?Daha fazla kanıt gerekir mi?"

"Ama sana söylemiştim.Oraya varmadan önce,o hafta sonu Simon'la bir masa tenisi turnuvasına katılmayı planladığımı anlatmıştım."

Genç adam başını suçlu suçlu öne eğerek,"Söylediğin her sözcüğü hatırlıyorum,"diye mırıldandı."Garip davranışlarda bulunmaya başladığımı ilk kez o an fark ettim.Yol boyunca seninle konuşamadım bir türlü.Kafam karıştı."

Kacie o sessiz ve can sıkıcı yolculuğu hatırladı."Dougal'ın evine varıncaya kadar tek kelime konuşmamıştın benimle!"

"Sahip olma duygusu gibi bir şeydi bu.Gideceğimiz yere vardığımızda daha da kötüleşti.Bu sefer de Aitken'in oğlu çıktı karşıma.Gözlerini senden ayıramıyor,bir de akşam yemeğine kalmamızı istiyordu."

"Kendini ihmal edilmiş gibi mi hissediyordun yoksa?"diye sordu Kacie,merakla.

"Hayır ,ihmal edildiğimi daha sonra hissettim.Motel de senin o adama son derece sıcak ve sempatik bir tavırla gülümsediğini gördüğüm anda."

Kacie'nin gözlerinin önünden hızla bir görüntü geçti.Masadan kalkmış merdivenlere doğru yürüyor ve birden,daha sonra motel müdürü olduğunu öğrendiği adamla çarpışıyordu.

"Hatırlıyorum,"diye mırıldandı."Ama beni suçlarken hiç de ihmal edilmiş birine benzemiyordun.Kaba ve öfkeliydin."

"Evet,biraz sinirlendiğimi kabul ediyorum.Adam yakışıklıydı ve sana hemen birlikte içki içmeyi teklif etti.Bunu beş metre öteden,adamin dudak hareketlerinden anladım.Yukarı,odaya,çıktığımızda kendimi kaybetmişim sanki.Evet davranışım tamamen akıldışıydı."

Kacie'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.Yüzü pembeleşti.Öpüştükleri anı çok iyi hatırlıyordu.Ona vurmuştu.

"Sevgili,Kacie"diye mırıldandı genç adam."Öpüştüğümüz an ruhuma işlediğini hissettim.Müthiş ve korkunç bir duyguydu bu.Anlayamıyordum."

Kacie bir an ne diyeceğini bilemedi.Büyülenmiş gibi bakıyordu ona.Boğazı bır anda kupkuru oldu.

"O gece odama çekildiğimde uzun uzun düşündüm,"diye devam etti Elliot."Ve bunun basit bir

sahiplenme olmadığını anladım.Çok ama çok farklı bir sorunla yüz yüzeydim."

"Neydi bu sorun?"diye sordu Kacie.Heyecanlamıştı.

"Kıskançlık,"diye karşılık verdi genç adam."Ne basit bir sözcük değil mi,Kacie?"

"Kıskançlık mı?yani...sen...beni mi kıskanıyordun?"Bu o kadar garip bir şeydi ki,bir an pot kırdığını düşündü."Yani beni sekreter olarak..."

"Sekreterlikle ne ilgisi var,Tanrı aşkına?Bunun işle ilgili bir mesele olmadığını söyledim ya!"

Kacie içinin titrediğini hissetti.İşle ilgili olmayan bu kıskançlık ne olablirdi?Düşünmekten korkuyordu sanki.Yanış bir kanaate varırsa çok büyük acılar çekeceğini biliyordu.Hayır bu riski göze alamazdı.Önce gerçeği iyice öğrenmeye çalışmalıydı.Aslında neyi öğrenmesi gerektiğininide pek bilemiyordu.

"Ama sen bunu doğrulayacak bir davranışta bulunmadın ki."dedi birdenbire."Yani...şey yapmadın.Çok iyi hatırlıyorum...Otelde geçirdiğimiz o gecenin sabahında...Bana yönelik davranışın...anladığım kadarıyla.."devam edemeyecekti.Derin bir nefes alarak sustu."Benden nefret ediyormuş gibi bir halin vardı o sabah,"dedi bir solukta.

"Başka nasıl davranabilirdim ki?"diye sordu Elliot."O ana kadar başıma böyle bir şey gelmemişti.Kendi davranışlarımı yorumlamaya çalışıyordum.İş hayatıyla özel hayatı birbirine karıştırmamak gerekiyordu benim açımdan.Ve kendimi tehlikeli bir noktada hissediyordum." Kacie dikkatle onun yüzünü inceliyordu.Gittikçe rahatlıyordu sanki.Başlangıçtaki tutukluk yerini bir çeşit ferahlamaya bırakmıştı.

"Seni o ana kadar sadece bir sekreter olarak düşünmüştüm."dedi."Daha doğrusu öyle düşündüğümü sanıyordum.Sekreterleri iyi bilirim.Tecrübelerim göstermiştir ki bir anda haine dönüşebilirler."

Kacie bütün cesaretini toplayarak,"Bana karşı değişik bir şey mi hissettiğini söylemek istiyorsun?"dedi.

"Söylemek istediğim şu:sana karşı çok garip,o zamana kadar yaşamadığım duygular içindeydim." Kacie'nin sabırsızlığı büyüyordu."Sahiplenme duygusu ve kıskançlık,öyle mi?"diye sordu.

"Sadece bu kadar değil.Çok daha karmaşık duygular...Beni sinirlendiriyordun sanki.Sana sert davranmak zorunda hissediyordum kendimi.Ama hastalandığın zaman duygularım değişiverdi.Seni merak etmeye başladım.Çok endişeliydim.Yalnız yaşadığını biliyordum.Sana bakacak kimse yoktu.Bir süre ne yapacağımı bilemedim,sonra seni ziyaret etmeye karar verdim.Sıradan bir ziyaret değildi bu.Sana bakmak ,seni iyileştirmek istiyordum."

Kacie iyice şaşmıştı.İnanmıyormuş gibi gözlerini iri iri açarak,"Bana bakmak istiyordun,öyle mi?"dedi."Olamaz!"

"Oldu ama.Bunu itiraf etmeye hazır değildim o sırada.Bu yüzden dönünce büyük bir huzursuzluğa kapıldım.Ertesi akşam telefonla aradım seni.Bir erkek arkadaşının geleceğini,birlikte çin yemeği yiyeceğinizi öğrendiğim an..."

"Ama o erkek değildi ki."dedi Kacie,telaşla."Adı Sue.."

"Aman Tanrım,olamaz."Genç adam heyecanla onun ellerini tuttu."Lütfen,bana yardım et,Kacie."diye fısıldadı."Kendimden korkmaya başladım artık.Kendimi anlayamıyorum.Az önce seni şu kapıdan girerken görmediğim halde varlığını hissettim.Müthiş bir duyguydu."

"Ama ben...ne yapmamı istiyorsun,"diye kekeledi Kacie.

"Dinle beni.Yukarda,uçaktayken bütün bunları en ince ayrıntısına kadar düşündüm.Çok sakindim.Her şey apaçık ortada gibiydi.Sonra uçak alana inince,birden endişeye kapıldım.Sana sormam gerekiyordu.Hemen bulmalıydım seni.Ne pahasına olursa olsun gerçeği öğrenmek istiyordum.Sonucu benim için ne kadar acı olursa olsun bekleyemeyecektim artık."

"Anlayamıyorum.Neyi öğrenmek istiyordun?"

Genç adam Kacie'nin yüzünü uzun uzun süzdü.Bakışları derinleşmişti sanki.Sonra kendine gelmek ister gibi elini alnına doğru götürdü."Öğrenmek istiyorum,"diye mırıldandı."Vincent senin için ne anlam ifade ediyor?"

"Vincent mi?"diye bağırdı Kacie.

"Yanıt ver bana,ona aşık mısın?Ona aşık olduğun izlenimi edindim.Çok güçlü bir izlenim bu.Ama yine de,uçakta düşünürken,aksini gösteren bazı ipuçları yakaladım.Bir türlü emin olamıyordum." Kacie korkuya benzer bir duyguya kapıldı o an.Elini çekmek istedi,ama Elliot bırakmadı.Kacie onun avcunun içindeki parmaklarının yavaşça gevşediğini hissetti.Genç adamın bakışları keskinleşmişti sanki,"Gitme"diyordu.

"Hayranlarından oluşan o erkekler sürüsü bana hep acı verdi.Onları teker teker yok etmek isterdim.Bütün dikkatimi toplayarak seni gözlüyordum.Çoğu senin için büyük bir anlam taşıyordu.Onun için neler hissettiğin benim için çok önemli Kacie."

"Çok yorucu bir seyahat geçirdin,Elliot.Bence biraz dinlenmelisin ve..."

"Konuyu değıştirme.Ona aşık olduğuna dair belirtiler görüyordum.Sonra,onun yanında çalışacağını söyledin bana.Bu olay kuşularımı güçlendirdi."

"Ama onun kendi sekreteri var,"dedi Kacie,telaşla.Genç adamın elini sıkı sıkı tuttu.Bu küçük hareketle ona anlatamadığı her şeyi anlatmak istiyordu sanki.

"Bilmek istiyorum,"diye mırıldandı."İlişkinizin düzeyini bilmek istiyorum."

Kacie paniğe kapılmak üzereydi.Gercekten,Vincent'la arasında birşeyler olduğu izlenimini vermiş olabilir miydi?Bu konuda uzun süre kendisiyle hesaplaşmıştı.Ve zamanla Elliot'a duyduğu sevginin aşkla ilgisi olmadığını anlamıştı.Fakat bütün bunlar bir solukta anlatması imkansızdı.

"Biz zamanlar ona aşık olduğuna eminim,"diye devam etti Elliot."Ama aranızdaki ilişkinin hala devam edip etmediğini bilmiyorum."

Kacie'nin ağız kurumuştu.Genç adam onun elini biraz daha sıkı tutuyordu şimdi.İçinden kaçma düşüncesi geçti.Fakat Elliot konuyu değıştirmesine bile izin vermiyordu.

"Ahlaki bazı anlayışların olduğunu biliyorum,Kacie.Bunlar seni Vincent;'la yatmaktan alıkoymuş olabilir.Çünkü o evli bir erkek.Öte yandan benimle sevişmekten kaçınmadın.Bir başkasına aşık olduğun halde bunu nasıl yapabildin?Söyle bana,Kacie.Sevmediğin bir erkekle yatağa nasıl girebiliyorsun?"

"Ama...ben."Kıpkırmızı olmuştu.Artık bu konuşmaya bir son vermeliydi."bana bak,"dedi kararlı bir tavırla."Çok yorgunsun sen.Yolculuk seni çok sarsmış."

"Bana acıyordun,değil mi?O gece bana acıdığın için benimle sevişmeyi kabul ettin.Oysa başlangıçta her şey ne kadar kusursuz görünüyordu.Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.Oysa sen bana acıdığın için ya da..."

"Lütfen kendine gel,Elliot."Kacie ne diyeceğini bilemiyordu.Genç adamın yüzünde beliren kederli ifade inanılır gibi değildi."Böyle bir şey olmadı."dedi panik halinde."Ayrıca,dediğin gibi olsa bile ne fark eder?"

Elliot arkasına yaslandı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle,"Kacie Peters,"diye mırıldandı."A z önce uçaktan binlerce soruyla indim.Bunlar senin için önemsiz olabilir ama benim için çok,çok önemli.Gerçeği açığa çıkarmam gerekiyor.Her şeyi biliyorum."

"Beni bu saatte telefon ederek uyandırırıyorsun ve..."

"Saatin kaç olduğu önemli değil,"dedi Elliot."Seni görmek sorundaydım."Yüzündeki sert ifade yavaş yavaş değışti.Kırık bir sesle,"Mutlaka görmeliydim seni,"diye mırıldandı."Çünkü,bana öyle geliyor ki....Belki de beni seviyorsun,Kacie.Benim seni sevdiğim kadar.Çünkü sana aşığım.Seni bütün kalbimle seviyorum."

Kacie bu sözler üzerine altüst olduğunu hissetti.İçinde kopan duygusal karmaşayı alt etmeye çalışarak genç adamın gözlerinin içine uzun uzun baktı.Bu sözlerin doğruluğuna inanmak istiyordu ama yapamıyordu.

Karşılıklı oturmuş şiddetli bir gerilimi yaşıyorlardı.Kacie'nin çenesi kilitlenmişti sanki.Genç adamın bakışları yavaş yavaş değışiyor,yüzünde acı çeken,yalvaran bir ifade belirliyordu.

Birden öne doğru eğildi."Beni seviyor musun,Elliot?"diye sordu.

"Sözlerle ifade edemeyeceğim kadar çok,"diye karşılık verdi genç adam.Büyülenmiş gibiydi."Düşünebileceğinden çok."Bu sözleri söyledikten sonra arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı.O anda Kacie onun kendini kontrol etmekte güçlük çektiğini fark etti.Hafifçe titriyordu."Bunu kendime bile itiraf edemedim uzun süre."diye devam etti."Aptalın biriyim ben,öyle değil mi?"

"Hayır,Elliot,asla böyle bir şey düşünmedim."dedi Kacie.Gülümsemeye çalıştı."Seni çok iyi anlıyorum."

"Söyle bana,beni seviyor musun?"

Bakışlarında ciddi bir ifade belirmişti.Kacie bakışlarını kaçırdı.Gülümseyerek başını öne eğdi.Kısa bir sessizlikten sonra,"Evet,Elliot."

dedi"Seni seviyorum.Hem de çok.."

Elliot'un gözleri parladı."O halde söyler misin,lütfen,"dedi duygusal bir sesle."Neden karşımda oturuyorsun,neden yanımda değilsin?"

Kacie gülümsedi.Genç adam onu elinden tutarak kaldırdı.Kacie aralarındaki küçük masanın çevresinde dolaşıp onun yanına gitti.

"Sana sarılmak istiyorum,"dedi genç adam."Kolunu onun omuzuna attı."Çok acı çektim Kacie,bırak sana sarılayım."

Uzun süre böylece,kımıldamadan durdular.Kacie başını genç adamın göğsüne yaslamış gözlerini yummuştu.Hiç bir şey düşünmüyordu o an.Onun vücudunu sıkıca saran kollarından başka bir şey hissetmiyordu.

Elliot yüzünü onun saçlarına bastırmıştı.O anın tadını çıkarmak istiyordu.Yaşadığı endişeler kaybolmuş gibiydi.Sonra birden Kacie'nin vücudunu sıkıca kavradı.Parmaklarını saçlarının içinden geçirerek yüzünü kendine çevirdi.

"Sana çok ihtiyacım var,Kacie."diye fısıldadı.Bir süre göz göze geldiler.Öpüşmeye başladıklarında Kacie tekrar gözlerini yumarak kendini onun kollarına bıraktı.

Genç adamın hızlanan kalp atışlarını hissediyordu.Ellerini onun ensesinde kenetledi.Uzun uzun öpüştiler.Dudakları birbirinden ayrıldığında Kacie'nin yanakları pembeleşmişti.Duygusal bir çışku içindeydi.

Elliot onun kulağına doğru eğilerek,"Bakire olduğunu biliyorum,"diye fısıldadı."O gece gözlerimin görmediğini düşünüyordun,değil mi?Oysa lambanın soluk ışığında vücudunu sseyrediyordum.Gördüğümü anladığında utandın.Evet utandın.Acıma duygusuyla ilgisi yoktu."

"Aşkta,"diye fısıldadı Kacie."Sadece aşktı,acıma ya da bir başka şey değilk."

Genç adam onun dudaklarının kenarlarını öperken,"Ölene kadar kör olma düşüncesi aklımı başımdan almıştı,"diye fısıldadı."Bana acımanı değil,beni sevmeni istiyordum."

"Beni düşünüyor muydun?"

"Hiç aklımdan çıkmıyordun ki.O gece karşılıklı oturmuş yemek yerken,kendimle savaşıyordum...Kafamın içinde bitmek bilmeyen bir tartışma sürüyordu.Odama çekildiğimde öyle dalgındım ki,o ağır masa lambasına çarpıp devirdim.Sonra odanın kapısının açılıp kapandığını işittim ve seni gördüm..O anda soluğum kesildi.Kapının eşiğinde bir aşk tanrıçası gibi duruyordun.Ayakların çıplaktı ve gömleğin yukardan üç düğmesi açıktı.Saçların dağılmış..."

"Yatmak üzereydim.Gürültüyü duyunca başına bir şey geldi sandım."

"Çok güzeldin,Kacie.Sen kitapları toplarken soluğumu tutmuş seni seyrediyordum.Sana sarılmamak için direniyordum.Sonra,elini tuttuğum o an daha fazla direnemeyeceğimi anladım.Seni istiyordum."

"Oh Elliot,"diye fısıldadı Kacie,ona biraz daha sokularak.Kendisi de aynı şeyleri hissetmişti.

"Kacie,sevgilim seni çok seviyorum."kulağının içine fısıldayarak söylemişti bu sözleri."O gece sana aşık olduğumu anladım.O kadar vahşi davranmamın sebebiş buydu.Seninle sevişirken bir ara kendimi kaybettim.Sonra birden uzaklaşverdin benden.Gerçeğı itiraf etmeye korkuyordum.Bana acıdığını sandım."

Kacie kendi kendine gülümsedi.sonra birden başını kaldırarak "demek beni sevdiğini o an anladın."dedi.

"Öğleden sonra birlikte dışarı çıkmıştık,hatırlıyor musun?Ayağım kayınca karların içine yuvarlanmışım.Ne kadar da telaşlanmıştın.Hemen yanıma koştun.İşte o anda garip bir şey oldu.Sana sıkıca tutunmak,sarılmak istiyordum.Seni sevdiğimi düşündüm o an."

Bu sözlerden sonra ona sıkıca sarıldı.Uzun uzun öpüştiler.Genç adamın bakışlarında aşk ve özlem vardı.Kacie o anda öyle mutluydu ki,inanamıyordu."Peki ya sonra?"diye fısıldadı.

"O gece sen odadan çıkıp gittikten sonra seni hayatımdan uzaklaştırmaya karar verdim.Korkuyordum çünkü,evet resmen korkuyordum.Beni sevmediğini,aşkımı reddedebileceğini düşünüyordum.Bu arada,dışa vurmasamda kıskançlık krizlerim devam ediyordu."

Kacie güldü."Ve beni kovmaya karar verdin,"diye mırıldandı.

"Hayır,bunu yapmam imkansızdı.İşine son veremeyeceğimi gayet iyi biliyordum.Belki de ilk hareketin senden gelmesini bekliyordum.Elimden geldiğı kadar kayıtsız davranmaya çalışıyor,ama başaramıyordum.Sonra Vincent çıktı ortaya.Onun yanında çalışabileceğini söylediğin gün başımdan aşağı bir kova buz gibi su döküldü sanki.Üstelik onunla çalışmanın benimle çalışmaktan çok daha iyi olacağını söylüyordun.Bu sözler yüreğıme işledi."

"Oh sevgilim."dedi Kacie.Aslında karşılıklı olmuştı.O anda yüreğı burkulmuştu ve onu kırmaktan başka bir şey düşünmemiştir.Oysa söylediklerinin gerçekte ilgisi yoktu.

Dudakları tekrar birleşti.Genç adam bir şey hatırlamış gibi baktı ona.

"Yine de işten ayrılmanın benim için iyi olacağını düşünmüştüm."diye mırıldandı."Ama yanıılmışım.Korkunç bir hafta geçirdim.Nedense,beni arayacağını düşünüyordum.Garip bir düşünceydi.Ama telefon bir türlü çalınmıyordu.Sonunda ben aradım.O anda sadece sesini duymak istiyordum."

"Hiç de nazik değildin."

"Nasıl olabilirdim?Kendimden emin değildim.Kafamın içinde dönüp duran kuşku ları doğru dürüst anlayamıyordum bile.Benim gibi güçlü bir adamın kendini zaaf içinde hissetmesi korkunç birşeydi.Duygularımı sana belli ettiğim an kırılacağımı,mahvolacağımı sanıyordum.Ondan sonraki günleri nasıl geçirdiğimi bir ben bilirim.Sırf senden uzak olmak için Kanada'ya gittim.Seni kafamdan atabilmek,bir an olsun seni düşünmemek için."

"Çok iyi hatırlıyorum ,telefonda bana,'sana ihtiyaç duyan kim?' demiştin.Bu dört sözcük beni ne kadar üzdü biliyor musun?"

Genç adam ona biraz sokuldu."Oh Kacie," diye fısıldadı."Sana öyle ihtiyacım var ki.Sana duyduğum arzu kafamın içinde bir saplantı gibi.Cecil Glover'ı arayıp da senin karşımda bulunduğum an,nasıl sarsıldım,anlatamam.Sesini duymak bile başlı başına mucize gibiydi.Cecil'e söyleyeceklerimi o anda unuttum."

"Aman Tanrım," dedi Kacie."Ben de sanmıştım ki...Cecil'e çok önemli bir şey söyleyeceğini ve bana artık güvenmediğini düşünmüştüm.Bu kuşku günlerce içimi kemirdi.Bana olan güvenini kaybettiğini sanıyordum."

Genç adam bu sözler üzerine güldü.İkiside farklı nedenlerle acı çekmişlerdi."Beni affet,lütfen," diye mırıldandı.

"Peki ya sonra?Telefonu kapadıktan sonra..."

"O anda pek bir şey hissetmedim.Ama sonra,uçakta o konuşmayı tekrar tekrar düşündüm.Büroya dönmüş olman beni biraz şaşırtmıştı.İsteseydin Vincent'in yanında çalışmaya başlayabilirdin,bunu biliyordum.Oysa bürodaydın ve yine benim için çalışıyordun.Fikrini neden değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

"Seni sevdiğim için dönmüş olabileceğini düşündün mü?"

"Bilemiyorum.Her şey çok karmaşık görünüyordu bana.Telefonda suçüstü yakalanmış bir insanın telaşıyla konuşuyordun.Aklıma çeşitli olasılıklar geliyordu."

"Bir sonuca varmadın mı?"

"Uçağın tekerlekleri piste değdiği an seninle derhal buluşmak için dayanılmaz bir istek duydum.Daha fazla beklemem imkansızdı.Uçaktan iner inmez doğruca telefon kabineye yürüdüm.Yeniden şirkette çalışmaya başladığına göre,gelip beni almanı isteyebilirdim."

"Az kalsın gelmeyecektim," diye mırıldandı."Yarım saat kendimle mücadele ettim.Sonra birden gözlerinin görmüyor olabileceği geldi aklıma .Havaalanında çaresiz bir durumda benden yardım beklerken görür gibi oldum.Kendimi nasıl evden dışarı attığımı bilemiyorum."

"Sonunda geldin ya," dedi genç adam yumuşak bir sesle.

"Ya gelmeseydim?Gelmeyeceğimi düşündün mü hiç?"

"Böyle bir şeyi düşünmeye cesaretim yoktu.Yolu ne kadar zamanda gelebileceğini hesapladım sadece.Koridorda ayak seslerini iştinceye kadar burada kımıldamadan,felç olmuş gibi oturup bekledim.Ayak seslerin yaklaşırken soluk bile almıyordum.O sesleri duymasaydım ne yapardım bilemiyorum."

Kacie'nin çenesini parmak uçlarıyla tutarak yüzünü kendine çevirdi.Bakışlarında düşünceli bir ifade belirmişti.Derin den gelen bir sesle,"Bir zamanlar Jenner'ı seviyordun,değil mi?" diye sordu.

Kacie bir an duraksadı.Gerçeği ona nasıl anlatacağını bilemiyordu.Tedirginliği yerini rahatlamaya bıraktı.Elliot'un kendisini sevdiğini biliyordu artık.Oa gerçeği söyleyebilirdi.

"Jenner Products'tan neden ayrıldığımı biliyorsun sanırım.Mülakatta söylediklerim doğru değildi.Oradan özel nedenlerle ayrıldım.Meslekte ilerlemek gibi bir kaygım yoktu.O sırada kafam gerçekten Jenner'la meşguldü.Mülakatta senin evli olup olmadığını sorarken aynı tür sorunlarla karşılaşmama kaygısı taşıyordum.Çok aptalca bir soru olduğunu kabul ediyorum.Ama o an bir çeşit dalgınlık içindeydim.Vincent'ı sevdiğimi sanıyordum."Bir an sustu.Elliot yüzünde ciddi bir ifadeyle onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Büyük bir yanılgıydı bu," diye devam etti Kacie."Kısa süre içinde ona yönelik duygularımın aşkla ilgisi olmadığını anladım.Çok basit duygulardı bunlar.Sempatı ya da acımak gibi.Vincent özel sorunlarını çok abartan biridir.Bunları mutlafa birileriyle paylaşmak ister.O sırada en yakın kişi bendim.Yine de nazik ve anlayışlı bir insandır."

"Anlıyorum."

"Daha bitmedi.Seni gördüğüm andan itibaren her geçen gün Vincent'ı daha az düşünmeye başladım.Ve bir süre sonra tamamen unuttum onu.Günün birinde ansızın ona hiçbir zaman duygusal bakımdan bağlanmadığımı keşfettim."Birden sustu Kacie.Gözlerinden bulut geçer gibi oldu."Sana olan aşkıma ilk Lana Neasom büroya geldiği gün anladım.Benim için korkunç bir andı.Kadın beni özel bir tavırla küçümsüyor,sana da sevgilinmiş gibi davranıyordu.Hayatımın,ilk kıskançlık krizine işte o anda yakalandım.Kendimi çok mutsuz hissediyordum.Saatlerce ne yapacağımı bilemedim."

Elliot gülümsedi,"Demek beni kıskandın," dedi."Boşuna kıskanmışsın,sevgilim."Kacie onun gözlerinin içine dikkatle baktı.Bu bakışlar Lana Neasom'un onun için bir hiç olduğunu yeterince ortaya koyuyordu."O tür kadınlardan özellikle nefret ederim.Diline hakim olamaz bir kere.Sen de gördün.Kaba saba bir süs bebeğinden başka bir şey değil."

"Aslında bende ona kaba davrandım."dedi Kacie hafifçe gülümseyerek,"İkinci gelişinde öyle bir tavrı vardı ki,dünya bir anda başıma yıkıldı sanki.Onu dövebilirdim.."Renginin solduğunu hissederek sustu.Elliot gülümseyerek onu seyrediyordu."Böylece bir baya arkadaş kaybettin."dedi Kacie.

"Asla sandığın kadar yakın olmadık birbirimize."dedi Elliot,bir an bile duraksamadan."Aslına bakarsan onun varlığını bile unutmuştum.Sen su an hatırlatmasaydın aklıma bile gelmezdi.Ona yaptığın kötülüğe gelince.Ben daha kötüsünü Gavin'e yaptım.Hasta olduğun sıralarda telefon edip seninle görüşmek istediğini söyledi.Adresini verebilir miymişim?Gösterdiğim tepki galiba biraz sert kaçtı.Sonra,iyileşip büroya döndüğün gün Jonathan'la seni koridorda flört halinde görünce.."
"Flört mü?"

"Canım,ne bileyim?Bana öyle geldi belki de.Bu gibi durumlardan nefret ediyordum.Seni çok çekici buluyordum çünkü.Beni etkiliyordun.O gün seni ziyarete geldiğimde,mutfakta çay yaparken kendime hakim olmak için neler çektim bilsen.Sırtına yastık yerleştirirken seni öpmemek için zor tutuyordum kendimi.Nasıl başarabildim bilemiyorum."derin bir soluk aldı."Seni kıskanıyordum.Aşklarından oluşan bir liste vardı sanki.Ve ben o listede ikinci ya da üçüncü sırada yer almak istemiyordum."

"Aşklarımdan oluşan bir liste yok,Elliot.Hiç olmadı."

"Biliyorum,ama bana varmış gibi geliyordu.Her neyse,artık böyle şeylere yer yok.Erkeklerin sana hayran olduklarını,güzelliğin karşısında büyülediklerini ve bunu kaçınılmaz olduğunu gayet iyi öğrendim.Fakat bundan sonra sana çok uzaktan hayran olmak zorunda kalacaklar.Parmağına yüzüğü taktığım andan itibaren senden uzak durmak zorundalar."

"Ne yüzüğü?Nişanlanıyor muyuz?"Kacie kalp atışlarının birden hızlandığını hissetti.

"Nişanlanmak mı?Evleneceğiz biz,Kacie.Başka çaresi yok.Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Hani kimseyle evlenmek istemiyordun?Evlilik senin için.."

"Düşünebileceğim en son şeydi,değil mi?Hayır,Kacie fikrimi değiştirdim.Bu konuda söylediğim şeylerden ötürü beni bağışlamanı istiyorum."

Kacie güldü."Seni bağışlıyorum,"dedi,neşeli bir tavırla."Sayemde bekarlığa veda edeceğin için gizli gizli seviniyorum."

"Ak siz kadınlar!"

Dudakları tekrar birleşti.Aşk ve heyecan dolu derin bir öpüşmeydi bu.Öyle bir an geldi ki ikiside daha ileri gidemeyeceklerini hissederek ayrıldılar.

"Buradan gitsek artık,"diye mırıldandı genç adam.

Kacie gülümseyerek ayağa kalktı.Elliot çantasını yerden aldı.Kolunu onun omzuna attı.Birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Tam dışarı çıkacaklardı ki Kacie durdu."Sana söylemek istediğim bir şey daha var,"dedi.

"Daha ne kaldı,"diyerek gülümsedi genç adam.

"Ashwith villasında geçirdiğimiz o gün,yolun karla kaplı olduğunu söylemiştin.Oysa yürüyüş yaparken tepeye çıktığımızda,yolun açık olduğunu gördüm.Bunu sana söylemedim."

Elliot küçük bir kahkaha attı.

"Söylemene gerek yoktu çünkü biliyordum."

"Nasıl olur!"

"Tepeye çıktığımızda ilacın etkisi neredeyse tamamen geçmişti.Bir ara senin uzun uzun yolu incelediğini fark ettim.Yalanımın ortaya çıktığını işte o an anladım.Sana bir şey söylemek istiyorum,birlikte çalıştığımız bütün bu süre içinde ne kadar dürüst ve sözüne güvenilir bir insan olduğunu çok iyi anladım.Bu yüzden benden sakladığın bir şey olmadığını biliyorum.Kuşkularım duygusal bir fırtınadan kaynaklanıyordu.Benimle ilgiliydiler,seninle değil.O gün Ashwith'ten ayrılmak istemediğini sezinliyordum."

"Benim kalmamı istiyordun değilmi?Sütçünün verdiği hava raporu hikayesinide bu yüzden uydurmuştun."

"Elbette.Seni orada tutmanın başka yolu yoktu.İstemeye istemeye gidecektin yoksa."

Dışarı çıktılar.Ortalıkta kimseler yoktu.Serin bir rüzgar esiyordu.Kacie genç adama biraz daha sokuldu.Havaalanının bütün ışıkları pırıl pırıl yanıyordu.Uzaktaki piste inip kalkan uçakların gürültüsünü işitiyorlardı.Gökyüzünde binlerce yıldız parlıyordu.

Elliot,yumuşak duygulu bir sesle"Bu gece Ashwith'te kalmak ister misin?"diye sordu.

Kacie hafifçe gülümsedi,"Evet."dedi.

"Çabuk gidelim istiyorum,"diye fısıldadı genç adam.

"Ben de."

Hızlı adımlarla merdivenlerden inip otoparka doğru yürüdüler.O anda Kacie gökyüzünün yavaş

yavaş aydınlanmakta olduğunu fark etti.'Birazdan şafak sökecek,' diye geçirdi içinden. Otoparka girdiklerinde bir an ayrı ayrı yönere yöneldiler.

"Arabam bu tarafta," dedi Kacie, genç adamı kolundan çekştirerek.

"Benimkini kullansak daha iyi olacak.Biliyorsun daha hızlıdır."

"Aman Tarım, arabanda burada, öyle mi? Daha birkaç saat önce aklımdan geçenleri düşünüyorum da..."

Elliot yüksek sesle güldü. Kolunu onun omzuna atarak kendine doğru çekti. Sonra yavaş yavaş ciddileşti. Kacie genç adamın bakışlarında aşk dolu bir pırıltı görerek soluğunu tuttu. Ayaklarının ucunda yükselerek dudaklarını uzattı.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı Elliot.

Kacie bir şey söylemedi. Sadece gözlerini kapayıp başını salladı.

SON